BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 98 ► 1 Eylül / Îlon 1995 ► 30.000 TL.

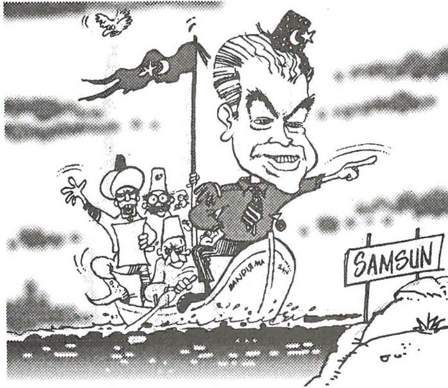
Gerçek barış için; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı; devrimci savaş!...

Gerçek barış devrimle kazanılacaktır!

içindekiler

Kapak: George Grosz

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000 France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Gerçek barış için:

Emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı;

devrimci savaş!...

BU yıl, İkinci Dünya Savaşının bitiminin 50. yıldönümü. Emperyalist burjuvazi her yanda bununla ilgili gürültülü anma törenleri düzenledi.

Bu anma törenleri, esasta emperyalistlerin kendilerini "barış yanlısı", "barış savunucusu", "barış koruyucusu" vb. olarak tanıttıkları gösteriler biçiminde geçti. Moda bir deyimle konuşursak: Şov yaptılar.

Bu şovların temel tezi, dünyanın, İkinci Dünya Savaşının bitiminden bu yana geçen 50 yıldır, barış içinde yaşadığı yalanı idi.

Bir çok burjuva kalemşörü Avrupa'daki "en uzun barış dönemi"nden vb. den söz etti, ediyor utanmazcasına. Onların bu gibi tezleri, gerçekte onların dünyadan ve barıştan ne anladığını da açıkça belgelemektedir.

Gerçek barış devrimle kazanılacaktır!

Bu tezlerin sahipleri ve savunucuları için "dünya", gerçekte emperyalist büyük güçlerdir. (En iyimser yorumla ise, genelde emperyalist güçlerin tümüdür.) Çünkü 50 yıldır doğrudan doğruya birbirlerine karşı savaş yürütmeme anlamında "barış" içinde yaşayanlar, emperyalist büyük güçlerdir.

Emperyalist büyük güçler, 1945'de Nazi Almanya'sının ve faşist Japonya'nın teslimiyet belgelerini imzalamalarından bu yana birbirlerine karşı doğrudan savaş yürütmediler ve 50 yıldır Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarına benzer bir genel savaş yaşanmadı.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist blokların karşı karşıya durduğu 1990 öncesi ortamda, bir dizi halde böyle bir savaşın da kıyısına kadar gelindi. Bu krizler hep son anda aşıldı. Bu duruma bakıp, barıştan söz edenler sahtekarlık yapmaktadır.

Çünkü bu güya "en uzun barış dönemi"nde onlarca, yüzlerce karşı-devrimci savaşta on milyonlarca insan katledildi, yaralandı, yerinden yurdundan edildi. 50 yıllık "barış" döneminde yürütülen gerici, karşı-devrimci savaşların kurban sayısı, İkinci Dünya Savaşının kurban sayısını geçti. Emperyalist güçlerin kışkırttığı, dolaylı veya dolaysız içinde yer aldığı, bir çok halde çıkar dalaşı nedeniyle emperyalist güçlerin "temsilcileri aracılığı" ile karşı karşıya geldiği bu savaşlar, bugün de bir çok alanda sürüyor.

ESKİ YUGOSLAVYA'DA ALTERNATİF, "YA BARBAR GERİCİ SAVAŞ, YA EMPERYALİST BARIŞ!" DEĞİL! GERİCİ SAVAŞA DA, EMPERYALİST BARIŞA DA HAYIR!

Tek başına eski Yugoslavya'daki gelişmeler bile emperyalistlerin "barış" yalanının gerçek yüzünü göstermeye yeter: "En uzun barış dönemi"ni yaşadığı söylenen Avrupa'nın göbeğinde, eski Yugoslavya'da 4 yılı aşkın süredir barbar bir savaş yaşanıyor. Bu savaşın temelinde yerel burjuvazilerin ve onların gerisinde duran emperyalist güçlerin çıplak çıkar çatışması yatıyor.

Parçalanan eski Yugoslavya'nın yıkıntıları üzerinde yeniden şekillenmede, her ulusun burjuvazisi, kendisi için en büyük payı kapmaya çalışıyor. Aynı şekilde emperyalist güçlerin tümü de –tabii en başta da haydutlukta en büyük olan emperyalist büyük güçler başta olmak üzere– paylaşımda yer alma, en büyük payı kapma dalaşı veriyor.

Emperyalist güçler fakat çıkar dalaşlarını "barış" için mücadele olarak yutturuyor. Onlar güya kavgacıları, düşman kardeşleri ayırma pozlarında ortaya çıkıyorlar. Gerçekte istedikleri, her biri kendilerine bağlı olan, birbirlerinin gözünü oymaya her an hazır, güçsüz devletçiklerdir.

Böyle küçük, komşuları ile sürekli sorunlu ve kavgalı devletçikleri kendine bağımlı kılmak, istediğini yaptırmak, bizzat kendileri emperyalistlere rakip olarak ortaya çıkabilecek büyük, güçlü devletleri yönetmekten çok daha kolaydır. Taraflar savaşmalıdır ve fakat bu savaşta kesin galip ve kesin mağlup olmamalıdır. Emperyalist güçler için ideal durum budur. Bu durumda, emperyalist güçler, kendi çözümlerini "barış" adına dayatırlar. Ve böyle bir "barış"ı gerçekleştirmek için gerektiğinde doğrudan askeri müdahaleden de çekinmezler. Barbarca bir savaşa son verme gibi gayet yüksek insani amaçlar ardına gizlenir, emperyalist hegemonya emelleri...

Eski Yugoslavya'da emperyalistlerin barış çaba ve planlarının gerçek yüzü budur. Ne yazık ki, emperyalist-gerici medyanın sürekli propaganda bombardımanı altında tutulan emekçi yığınlar, bugün bu gerçeği görememekte, emperyalistlerin dayatmaya çalıştığı barışı, bugünkü savaşın tek alternatifi olarak görmektedir. Propaganda bombardımanı bir dizi sol ve devrimci olma iddiasındaki örgütü de teslim olma noktasına getirmiş, bu savaş dursun da, nasıl durursa dursun görüşü temelinde, emperyalistlerin bugünkünden çok daha yoğun askeri müdahalesi özlenir hale gelmiştir.

Sonuçta, eski Yugoslavya'da emperyalist barış planı, geniş çapta nüfus değiştokuşu (**etnik temizlik** adı altında zaten geniş çapta gerçekleşmiş durumdadır) ve karşılıklı kimi toprak alış verişi, temelinde gerçekleştirilecek ve bunun adına barış denecektir. Ve fakat bu, gerçek anlamda bir barış değil, yalnızca bir ateşkes, taraflar kendilerini yeterince güçlü hissettiklerinde yeniden savaşa dönüşecek geçici bir durum olacaktır.

Milliyetçilik, ırkçılık, emperyalist çıkarlar sözkonusu olduğu süre ve ölçüde, gerçek bir barış mümkün değildir. Gerçek barış ancak işçiler, emekçiler kendi siyasi iktidarlarını kurduklarında ve sınıf kardeşliği, ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel vb. birliklerin önüne çıktığı, onlardan daha önemli hale geldiği, yığınları harekete geçiren anlayışın milliyetçilik değil, proleter enternasyonalizmi haline geldiği

şartlarda mümkün olacaktır.

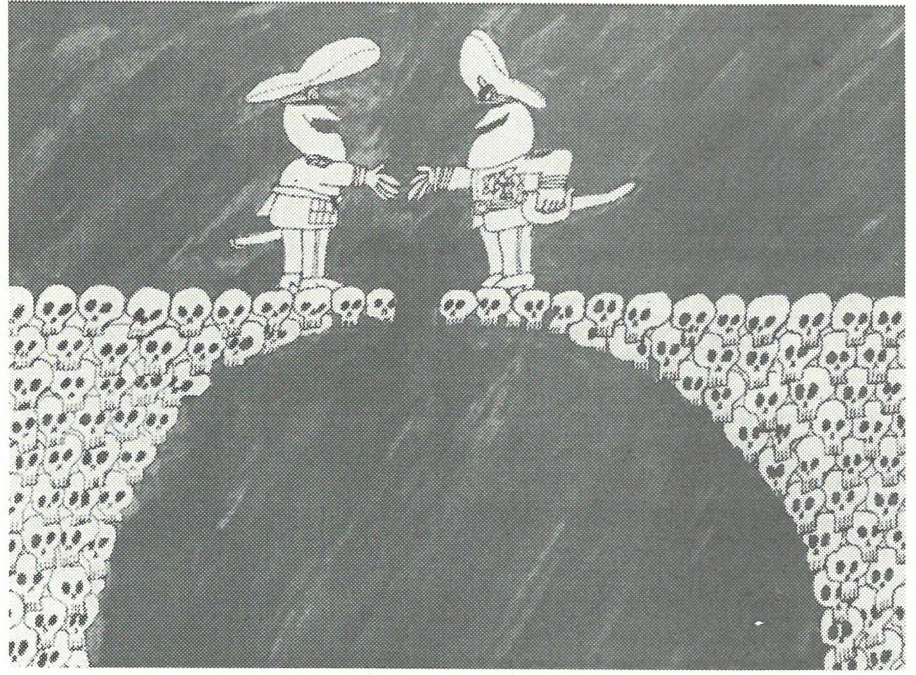
Barış için mücadele, bu yüzden, emperyalizme karşı, devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır. Eski Yugoslavya somutunda bu, emperyalistlerin barış öneri ve planlarının peşine takılmak değil, tersine bu planların sahtekarlığını teşhir etmeyi ve anda ne kadar "imkansız" görünse bile eski Yugoslavya'nın tüm alanlarında devrim propagandasını merkeze koyma görevini yükler devrimcilere.

NE OLURSA OLSUN BARIŞ İÇİN DEĞİL, GERÇEK VE KALICI BARIŞ İÇİN MÜCADELE GEREK!

Emperyalizmin propagandacıları sosyal-emperyalist kampın çöküşü üzerine büyük gürültü kopardılar. Dünyada silahlanmanın ve savaş tehlikesinin kaynağı olarak tanıttıkları komünizmin çöktüğünü, artık kalıcı barış çağına girildiğini vb. masalları anlattılar.

Emperyalistlerin "kalıcı barış çağı", sosyal-emperyalist kampın varlığı dönemindeki savaşlardan çok daha yaygın ve kanlı savaşlarla başladı. Çünkü emperyalist dünyada güç dengelerinde önemli değişiklikler olmuştu ve yeniden paylaşım gündeme gelmişti.

Geçmişte iki kampın varlığı şartlarında bu kamplar arasındaki çelişmelerden belli ölçülerde güçlenmek için yararlanan burjuvazi önderliğinde, ulusal kurtuluş hareketleri açısından da yeni bir durum ortaya çıkmış; bir tarafın kesin yengisi/ya

da yenilgisi anlamında bir askeri çözümün mümkün olmadığının görüldüğü noktada, emperyalistlerin denetiminde bir siyasi çözüm için yollar aranması hızlanmıştı.

Bu bağlamda, Filistin Kurtuluş Örgütü ile İsrail arasında yapılan anlaşma, yolu açan "örnek anlaşma" oldu. Şimdi Kuzey İrlanda sorununun "çözümü" için İngiltere ile IRA (daha doğrusu onun legal örgütü görünümündeki Sınn Fein) arasında pazarlıklar yürüyor.

Bunların hepsi savaşa son verme, "barış" adına yapılıyor. Gerçekte ise varılacak yer, gerçek bir barış hali değil, pazarlığı yapan güçler arasında geçici bir

ateşkes halidir. Gerçekten barış isteyen, savaştan bıkmış olan, akan kanın durmasını haklı olarak isteyen emekçi yığınların büyük çoğunluğu, emperyalist barışı, gerçek barış sanmaktadır. Bu, emperyalist propaganda araçlarının beyin yıkaması sonucu ortaya çıkan bir yanılsamadır.

* * *

Ülkemizde, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de bu yanılsama var.

Şimdi hakim sınıfların zindanlarında onbine yakın PKK tutsağının başlattığı, 16 Ağustos'a dek 4 şehit veren ve 17 Ağustos'tan itibaren süresiz ve dönüşümsüz olduğu ilan edilen yığınsal bir açlık grevi eylemi var. Onbinlerce insan ölümü göze alarak burjuvaziyi "barış"a zorlamaya çalışıyor.

Eylemin temel hedefi, "Kürt sorununa siyasi çözüm" bulunması. Buna savaşan tarafların, yani faşist TC devleti ile, PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin temsilcilerinin görüşmeleri yoluyla varılacağı propaganda ediliyor. Yani faşist TC'nin varlığı şartlarında, onunla anlaşarak varılacak bir çözüm için onbinler açlık grevi yapıyor. Bu amaç için hayatını ortaya koyuyor.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler bu amacın reformist olduğunu söylüyoruz. PKK, bu bağlamda onbinlerin devrimci enerjisini büyük politika yapma adına, taktik adına, vb. reformist bir siyaset için kullanıyor. Bu devrimci enerjinin yanlış kullanılmasıdır.

Bir dizi devrimci örgüt de, böyle bir eylemin, böyle bir politikanın kuyruğuna takılıyor. Oportünist faydacılık ve kitle kuyrukçuluğu, bu gibi grupların temel

dürtüleridir.

Kuşkusuz bugün bir çok işçi ve emekçi Kuzey Kürdistan'da yaşanan savaşın bitmesini, akan kanın durmasını ve soruna bir siyasi çözüm bulunmasını istiyor. Sorunun salt askeri yöntemlerle çözülmeyeceğini gören burjuvazinin bir kesimi de, siyasi çözüm talebini seslendiriyor.

Şimdilerde üzerine çokça tartışılan TOBB'nın hazırlattığı "Doğu raporu", siyasi çözüm, öneri ve eğilimlerinin burjuvazi içinde ne ölçüde geliştiğinin bir işareti. Emperyalist büyük güçler de Kuzey Kürdistan'daki savaştan rahatsızlıklarını –kendi çıkarları doğrultusunda bölgede şu anda daha istikrarlı bir yapı istediklerinden– dile getiriyor ve siyasi çözüm konusunda adımlar görmek istiyorlar.

Böyle bir siyasi çözümle bugün akan kana son verilebilir. Ateşkes sağlanabilir. Ve bu kuşkusuz, bugünkü duruma göre, savaştan zarar gören yığınlar açısından, iyidir. Fakat bu iyilik, kötüler arasında daha az kötü olma anlamında bir iyiliktir. Eğer bugünkü durum kırk satırsa, TC ile yapılacak bir anlaşma temelinde elde edilecek kimi hakların var olduğu durum, kırk katırın tercih edildiği durum olacaktır. Kötüler arasında daha az kötü olanın tercihi red edilmelidir.

Biz Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler tüm sınıf bilinçli işçilere ve tüm devrimcilere şu çağrıyı yapıyoruz:

Devrimci enerjinizi reformist talepler uğruna verilen mücadelelerde değil, DEVRİM mücadelesinde kullanın. Sizin devrimci enerjinizi, reformist bir çizginin hayata geçirilmesi için çarçur eden örgütlerin peşinden gitmeyin. Devrimin zaferi Bolşevik örgütlenme talep ediyor! Bolşevik Parti'de örgütlenin!

Barış isteyenler, barış için mücadele edenler, sözümüz size:

Baskının, sömürünün olduğu yerde, gerçek ve kalıcı barış mümkün değildir. Burjuva milliyetçiliğinin hüküm sürdüğü yerde, ulusların ve tüm milliyetlerden insanların tam hak eşitliği temelinde, barış içinde, uzun süre bir arada yaşaması mümkün değildir. Burjuvazinin hakimiyeti altında ulusal çatışmalar kaçınılmazdır. Ulusal temelde çatışan değişik uluslardan burjuvaların kendi aralarında yaptıkları barış, ancak geçici olabilir. Gerçek bir barış, kalıcı bir barış olamaz.

Gerçek ve kalıcı barış, emperyalist dünya sisteminin proleter dünya devrimi ile yıkılması yolu ile sağlanabilir ve sağlanacaktır.

Gerçek ve kalıcı barış için mücadele, proleter dünya devrimi için mücadeledir! Ülkemizde gerçek barış mücadelesi, faşist Türk devletini işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimle yıkma mücadelesidir. Sosyalizmin yolunu açma mücadelesidir. Komünizme giden yolu temizleme mücadelesidir. DEVRİM mücadelesidir. O halde... Haydi Bolşevik Parti önderliğinde DEVRİM mücadelesine!

Bize gerçekçi olmadığımızı, taktikten anlamadığımızı, siyaset bilmediğimizi söyleyeceklere de bir çift sözümüz var:

Biz gerçekçiyiz! Biz gerçeğin ufkunun, burjuvazinin çizdiği ufuk olmadığını biliyoruz. Burjuvazinin imkansız dediğini, imkansız görüneni istiyoruz!

İmkansız görünen imkansız değil!

20 Ağustos 1995 ▲

Son yıllarda gelişen alevi örgütlenmesi, hemen her kesimin dikkatini çekmektedir. alevi örgütlenmesi ile ilgilenenlerin en başında devlet gelmekte, kendisine bağlı resmi bir alevilik için çalışmalarını yürütmektedir.

Hakim sınıfların hemen tüm kesimleri bu mezhep taraftarları ile arayı düzeltmek için yollar aramakta, yer yer bu kesimin sırtını sıvazlamakta, kendi partilerinin oy depoları haline dönüştürmek istemektedirler.

Devletin bu çabalarını anlamak mümkündür. Onların temel derdi, din adına, mezhep adına bu kesimleri kendisine bağımlı hale getirmektir.

Ancak alevi hareketinin peşine düşen yalnızca devlet değildir. 12 Eylül darbesinden sonra oldukça güçsüzleşen Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketindeki kimi örgütler de, geçmişte kendi örgütlülükleri içinde yoğunluklu olarak yeralan alevi kesimini yeniden toparlamak için aleviciliğe soyunmuş durumdadır. Ancak gelinen aşamada bu örgütlerin bir dizi zorlukları var: Herşeyden önce alevi hareketinin içinde önemli bir kesim kendi özgün talepleri ile örgütlü bir güç olarak var. Kendi inancı ve felsefesi doğrultusunda çalışmalarını sürdürmekte, devrimci hareketten de "mümkün olduğunca uzak" durmaya çalışmaktadır.

Bilinçli olarak kendisini devrimcilerden ayıran alevi hareketinin tabanının kazanılması için kimi devrimci örgütler ya da bazı "devrimci aydınlar" bu harekete övgüler dizmekte, aleviliğe onda olmayan özellikler bahşetmektedir. Kimisi aleviliği milliyetine göre bölüp parsa toplamaya çalışmaktadır, kimileri "aleviliğin ne kadar uzun ve köklü geçmişi bulunduğunu" anlatmak için tarihi gerçekleri çarpıtmakta, ilginç görüşler ileri sürmektedir.

Ancak bu görüşler yelpazesi içerisinde dikkat çekici olanlardan en önemlisi, kendisine sosyalist, komünist yaftası yapıştıran; işçi sınıfının öncü partisi misyonunu yüklenmiş olan kimi partilerin ve grupların, alevi kitlesini kazanma adına, aleviliğe onda olmayan özellikler bah-şetmeleri, ideolojik olarak bu mezhebin "ne kadar ilerici" olduğunu kanıtlamak için Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerin-den çark etmeleridir.

İçinden geçtimiz dönem, alevi kesimi kazanmak için, komünistlik-devrimcilik yerine aleviciliğin yapıldığı, bunu yapmak için de yer yer dine ve bazı dinsel hareketlere "ilericilik" misyonunun biçildiği bir dönemdir.

Biz Bolşevikler olarak, bundan önceki sayılarımızda, alevi hareketine ilişkin tespitlerimizi aktardık, bu hareketin, islam dininin bir mezhebi olduğunu, temelinde dinin bulunduğunu; uygulamada ve felsefesindeki kimi farklılıklarına rağmen bu hareketin ideolojik temelinde gericilik bulunduğunu vurguladık. Kimi örgütlerin de alevilikle ilgili görüşlerini eleştirdik.

Bugün aleviliğin böylesine tartışılır olması, kimi devrimci grup ve partilerin konu ile ilgili yazdığı yazılarda, "araştırmalarda" çok ilginç yaklaşımları beraberinde getirmektedir. Yukarıda değindiğimiz gibi, alevi kesime şirin görünmek için olsa gerek, alevilik hakkında onu olduğundan fazla olumlayan; ona, onda olmayan özellikler ve bu anlamda yüklenemeyeceği misyonlar yükleyen bir kesim oluşuyor. Oportünizmin doğal bir uzantısı olarak aleviliği olumlama adına dine Marksist yaklaşım terkediliyor. Denilebilir ki, bir moda akım olarak "alevicilik" fırtınası esiyor, estiriliyor.

İşte bu moda akımın en son örneklerinden birini, Öncü Partizan adlı dergide görüyoruz. Öncü Partizan dergisinin 6. sayısında yayınlanan yazıda, birbiri ile çelişen bir dizi şeyin yanısıra, kaba bir alevicilik Marksizm-Leninizm adına, bilimsellik adına savunulmakta, Marksizm-Leninizm çarpıtılmaktadır.

Biz bu yazıda savunulan bir dizi yanlış görüşten bazılarını ele alacağız.

"Genel olarak dinsel akımların yükselmesi ve yeni Alevi hareketi üzerine" başlıklı yazıda, *(Öncü Partizan, sayı 6, sayfa 44-58)* Öncü Partizan, mevcut alevi hareketini demokratik devrim hareketinin bir parçası olarak değerlendirmekte, bu sonuca ulaşmak için dinlerin evrimi; aleviliğin diğer mezheplerle ilişkisi, bugünkü durumu; tarihteki bazı hareketlerin çıkışları-temel yönelimleri vs. konularında bir dizi yanlış görüş savunmaktadır. Öncü Partizan yazarının temel tezlerinden bazıları kabaca şöyledir:

a) Her dinsel hareketi "gericilikle" damgalamak, burjuva "modernlik" budalası kimselerin tutumudur.

b) Hareketin siyasi yönü ile ideolojik yönü ayrılmalıdır. "Münzer hareketi" ilerici bir din hareketidir.

c) Alevilik de ilerici bir harekettir. Alevi hareketi demokratik halk devriminin önemli bir unsurudur.

Alevicilik mi, devrimcilik mi?!

DİNİ HAREKETLERİN "İLERİCİLİĞİ" SORUNU...

Öncü Partizan yazarı önce, alevi hareketini "ilerici" göstermeye dayanak yaratmak amacıyla dini hareketlerin "ilericiliğini" tartışmakta, şu görüşleri öne sür-

mektedir:

*"Pek çok insan, salt dinci olması nedeniyle Alevi hareketini **"gerici"** görmekte ve bunun için özel **"kanıtlar"** sıralamaktadır. Her dinsel hareketi "gericilik" le damgalamak, sadece burjuva **"modernlik"** budalası kimselerin tutumudur. Hareketin ideolojik niteliği ile siyasi niteliği birbirinden ayırd edilmediği zaman, hata yapma olasılığı yüksektir. Halbuki, örneğin 16. yüzyılda Thomas Munzer gibi bir din adamının önderliğinde, siyasi bakımdan son derece devrimci bir köylü hareketi dinsel ideolojiye dayanarak ortaya çıktı." (agd, sayfa 45)*

Öncü Partizan yazarı burada bir dizi şeyi birbirine karıştırmakta, bilinçli olarak işine geleni almakta, tezine destek sağlamaya çalışmaktadır. Biz öncelikle dinin çıkışından günümüze kadar izlediği çizgiye kısaca bakalım.

Din, insanlığın doğayı açıklayamaması sonucu "yarattığı" bir *"ruhsal baskı biçimi"* dir *(Lenin)*. Din ilk ortaya çıktığında, bir yanı ile insanın doğa karşısındaki acizliğini gösterirken, diğer yandan doğayı ve ilişkileri çözülmeme, insanlara eşitlik, barış, kardeşlik vb. erdemleri öğütleme yoluyla toplumsal ilişkileri "düzenleme" işlevi görüyordu. Kapitalizmin iktidarını pekiştirdiği döneme kadar, din; her yeni toplumsal sistemin kuruluşunda önemli bir işlev üstlendi; kültür tekeli dinin elinde kaldı. Hukukta, siyasette, bilim ve sanatta "dinbilimsel" nitelik hakimdi. Toplumsal hareketlerin temelinde de dinsel ideolojinin önderliği normal bir durumdu.

Aydınlanma çağına kadar dinin bu hakimiyeti sürdü. Kapitalizmin gelişme süreci içerisinde dinin etkisi yavaş yavaş kırılmaya başladı. Burjuva demokratik devrimi öncesinde din ve onun uygulayıcıları, toplumsal gelişmenin önünü tıkayan en önemli engellerden birisi haline geldiler. Artık dinin "ilerici" özelliği yerini "gericiliğe" bırakıyordu. Feodal dönemin gelişmesinde önemli bir rol oynayan din, bu sistemi yıkacak olan devrimci burjuvazi karşısında feodal sistemin savunuculuğunu üzerlendi, toplumsal gelişmenin karşısında yer aldı.

Devrimci burjuvazi ise, dinin bu gerici tutumuna, öncelikle onun savunduğu temellere karşı mücadeleyle karşılık verdi.

Engels, konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

"...genellikle feodalizme karşı yöneltilen tüm saldırıların, her şeyden önce kiliseye karşı saldırılar olacakları, toplumsal ve siyasal tüm devrimci öğretilerin, aynı zamanda ve her şeyden önce, tanrıbilimsel sapkınlıklar olacakları açıktır. Varolan toplumsal koşullara dokunabilmek için, onların kutsal niteliklerini kaldırmak gerekiyordu.

Feodalizme karşı devrimci muhalefet, tüm ortaçağ boyunca devam etti. Bu muhalefet, kendini, koşullara göre kimi zaman mistik, kimi zaman açık mezhep sapkınlığı, kimi zaman da silahlı ayaklanma biçimi altında gösteriyordu. Mistiğe ilişkin olarak, 16. yüzyıl reformlarının ona ne kadar bağlı oldukları bilinir." (Engels, Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, sayfa 53, Sol Yayınları)

İşte bu mücadele ve reformlar içerisinde dinsel karakterli toplumsal hareketler –köylü hareketleri– ortaya çıkar. Daha sonra değineceğimiz Münzer hareketi de bunlardan birisidir.

Devrimci burjuvazi feodalizme –ve dini gericiliğe– karşı mücadelesini bu toplumsal yapıyı tasfiye edip kendi iktidarını kurarak tamamladı. İlk başlarda içinden geldiği topluma ve onun ideolojisine karşı, "ilerici" bir temelde mücadele yürüten burjuvazinin dine yaklaşımının temelinde; toplumsal ilişkilerin dünyevileştirilmesi, din tarafından yerleştirilmiş bulunan "eşitsizliğin" ortadan kaldırılarak "eşitliğin" sağlanması; dinin önderliğinde sağlanan siyasal, sosyal, hukuksal ilişkiler temelindeki toplumsal birlik yerine, süreç içinde birbirleriyle ekonomik ilişkilere girmek zorunda olan değişik din ve mezhepten toplulukların yaşantısına denk düşecek din dışı bir birleştirici yapının kurulması; ekonomik ve teknik gelişmenin ihtiyaç duyduğu bilimin üzerindeki dinin etkisinin kırılması vb. yatmaktaydı.

Burjuvazi iktidarı ele geçirdikten sonra, dinin burjuvaziye karşı olan yanlarını tırpanladı. Feodal dönemdeki ideolojik önderlik dinin elinden alındı. Din, burjuva devletin denetimine girdi.

Burjuvazi "ilerici" özelliğini, proleter sınıfın ortaya çıkması ve kendi taleplerini ileri sürmesinden sonra yitirdi. Artık ilerici olan burjuvazi değil proletarya idi. Bu yüzden burjuvazi, proletaryaya karşı eski ama hala işe yarayan bir silaha, dine sarılmaktan kaçınmadı. Din, bu kez de burjuvazinin elinde, işçi sınıfının bölünmesine, parçalanmasına ve sömürülmesine hizmet edecekti. Burjuva sistemde de artık eşitsizliğin kaynağında tanrısal nedenler vardı!

Ekim Devrimi ile birlikte ortaya çıkan emperyalizm ve proleter devrimleri çağında burjuvazinin ve onun kullandığı dinin hiçbir "ilerici" özelliği kalmamıştır.

Dinin gelişimine kısaca gözattıktan sonra, Öncü Partizan'dan alıntıladığımız yere dönebiliriz...

Menşevik yazar *"her dinsel hareketi gericilikle damgalamamak"* için hareketin ideoloijik ve dinsel niteliğinin ayrıştırılmasını öğütlüyor. Buradan hareketle tarihte *"siyasal içerikli dinsel hareketleri"* örnekliyor.

Burada Öncü Partizan yazarı subjektivizme düşüyor.

Bilinmelidir ki, din de diğer üst-yapı kurumları gibi üretici güçlerden ve üretim ilişkilerin bağımsız ele alınamaz. Onun toplumda üzerlendiği ideolojik ve siyasi rol birbirinden ayrıştırıldığında –ve ideolojik yan arka plana itildiğinde– **her** dinsel hareketi "ilerici" ilan etmemek için hiçbir sebep kalmaz!

ALEVİLİĞİN "İLERİCİLİĞİ", MÜNZER HAREKETİ, YA DA SAPLA SAMANIN KARIŞTIRILMASI...

Yine dinin ideolojik yönünü bir kenara bırakarak, tarihten "dini hareketlerin ilericiliğini" örneklemek sapla samanı birbirine karıştırmaktır. Menşevik yazarın verdiği örneklerden birisi Münzer hareketidir. Bu örnekle yazar, tarihi olayları ekonomik ve toplumsal koşullarından bağımsız ele almakta, Münzer Almanya'sının somut durumunu bir kenara koymakta, kendi çarpık düşüncesini ispatlama çabasındadır.

Biz de Münzer örneği üzerinden yazarı yanıtlayalım:

16. yüzyılın başlarında Almanya'da feodalizme karşı köylü isyanlarının önderi olan Thomas Münzer, dinde Luther'den de ileri bir dizi reform gerçekleştirmek isteyen bir papazdı. Yaşadığı dönem feodalizmin etkisini yitirmeye başladığı, merkezi otoritenin nispeten dağıldığı, sistemin prenslikler üzerinden sürdürüldüğü bir dönemdi. Prensler, şövalye ve din adamları ile birlikte iktidarını yürütüyordu.

Prensler ve köylülük başta olmak üzere yoksul kent yığınları (gündelikçiler, lumpen proletarya, kalfalar vd.) dışında küçük soyluluk da sınıfsal yelpaze içindeydiler. Prenslerle merkezi imparatorluk çatışma halindeydi. Prensler imparatorluk soyluluğu durumuna gelmek için uğraşıyor, imparatorluk soyluluğu ise bağımsızlığını korumaya çalışıyordu.

Köylülük feodal beyler tarafından acımasızca sömürülüyordu. Serfler ve angaryacılar her yıl yeni vergilerle yükümlendiriliyorlar, keyfi bir şekilde soyulup soğana çevriliyorlardı.

Din adamları da kendi içlerinde ikiye ayrılıyorlardı: Aristokrat feodal-kilise hiyerarşisi ile halk takımının din adamları, köy ve kent bölge papazları... İlk bölümdeki yüksek din görevlileri iktidarın nimetlerinden alabildiğine yararlanırken, ikinci bölümdeki kent ve köy papazları çok az bir ücret karşılığında görev yapıyorlardı. Münzer de bunlardan birisiydi.

"Tarihsel bir altüst oluş"un yaşandığı bu dönemde köylü hareketlenmeleri gelişmekteydi. Bu hareketlerin önderliğini daha çok köy ve kent papazları çekiyorlardı. Hareketin ideolojik ve siyasi önderliğini o dönemin en entellektüel kesiminin -papazların çekmesi, harekete dinsel bir karakter de katıyordu. Papazların önderliği hakkında Engels şunları söyler:

"Burjuva ya da halktan geldikleri için, yığının maddi durumuna, papaz olmalarına karşın, burjuva ve halkta sevgi uyandıracak kadar yakın bulunuyordu. Çağın hareketlerine katılma, keşişlerde çok seyrek görülen bir şey olmasına karşın, bu, papazlarda kuraldandı. Hareketin teorisyen ve ideologlarını bunlar sağlamış, ve aralarından, halk takımı ve köylülerin temsilcisi olan birçoğu, bu nedenle, darağacında ölmüşlerdir. Bundan ötürü, halkın rahiplere karşı beslediği hınç, bu papazlara karşı ancak çok seyrek olarak yöneliyordu." (age, sayfa 42, Sol Yayınları)

Engels, Almanya'da burjuva demokratik devrimini incelediği eserinde, Münzer hareketi de dahil olmak üzere köylü savaşlarını tarihi, sosyal-siyasal yönleri ile ortaya koyar. O, köylü savaşlarının, dinsel motifli olması yanında esas olanın, sınıfların çıkar ilişkilerinden kaynaklandığını vurgular, bu yanını öne çıkarır. Şöyle der:

*"Benim açıklamam, savaşımın tarihsel akışını ancak kalın çizgileri içinde şöyle bir çizerek, Köylüler Savaşının kökenini, bu savaşa katılan çeşitli partiler tarafından alınan konumları, bu partilerin davranışlarını açıklamak için başvurdukları siyasal ve dinsel teorileri ve son olarak savaşımın sonucunu, sınıfların toplumsal yaşamının tarihsel koşullarının zorunlu sonuçları olarak göstermeye çalışır. Başka bir deyişle, ben, Alman-ya'nın siyasal düzeninin, bu düzene karşı ayaklanmaların, çağın siyasal ve dinsel teorilerinin, tarım, sanayi, ulaştırma yolları, emtia ve para ticaretinin bu ülkede erişmiş bulundukları gelişme derecesinin nedenleri değil, ama sonuçları ol-duklarını göstermeye çalıştım. Tarihin tek materyalist görüşü olan bu görüş, benden değil, Marx'tan gelir; bu görüş, onun 1848-49 Fransız devrimi üzerine, yukarda adı geçen dergide yayımlanan çalışmalarında ve **Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire**'i adlı yapıtında bulunur." (Engels, age, sayfa 16)*

Öncü Partizan yazarının iddia ettiği gibi, Münzer hareketi -ve o dönemin diğer köylü hareketleri- dinsel ideolojiye dayanarak ortaya çıkmamışlardır ama, Engels'in dikkat çektiği gibi dinsel yönün-teorilerin bu hareketlerin sonucu olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu noktada verilen örneğin ayakları havadadır. Kaldı ki Münzer hareketi var olan düzeni karşısına almış, ona karşı mücadele etmiştir.

İkinci olarak, Münzer hareketinin dinci bir temelde ortaya çıkmış olduğunu varsaysak bile, döneme göre dinin (reforme edilmiş şeklinin) "ilerici" olduğunu kabul etsek bile (!), bundan **bugünkü** din tartışmasında dinin hala ilerici olabileceği sonucu çıkarılabilir mi? Elbette ki hayır?

Yazara şunu sormak gerekli: Münzer döneminde toplumsal muhalefetin din dışında bir yolla ifade edildiği herhangi bir örnek var mıdır? Bu mümkün müydü? Aradan nerede ise 500 yıl geçmiştir. Dünya bir dizi proleter devrimi yaşamıştır. Bilimsel sosyalizm vardır. Buna rağmen dinden ilericilik beklenmekte, ona siyasi ilericilik yüklenmektedir. Bu gericiliktir! Yazarın deyimi ile bu, en büyük budalalık değilse, en iyi halde cahilliktir!

Öncü Partizan yazarı, Münzer hareketi yanında Börklüce, Şeyh Bedrettin, Torlak Kemal hareketini de dinsel nitelikli ilerici hareket olarak göstermektedir. Burada da bir kez daha hareketlerin sınıfsal ve sosyal yönünü, toplamsal ilişkilerini görmeyen kör bir bakış açısı vardır. Feodal toplumun kendi iç çelişkilerini, sınıf yapılarını, taleperini, ideolojik yönelimlerini vs. vs. tahlil etmeden yapılan "ilericilik" tespitleri ile günümüzdeki alevilik hareketi arasında bağ kurup, aleviliğin ilericiliğini ve hatta bazı kesimlerin yaptığı gibi "sosyalistliğini", "komünizmle kardeşliğini" vs. ispatlamak(!), sosyalizmi, komünizmi savunma adına zırcahilliktir.

Aleviliğin ilericiliğini tartıştığı yerde Öncü Partizan yazarının özenle kaçındığı (!) nokta, hareketin ideolojik ve siyasi yönünü ayrıştırarak tartışmasıdır. Bu oportünist ve anti-bilimsel bir yöntemdir.

Kaldı ki oportünist yazarın mantığı ile soruna yaklaşıldığında, yani salt siyasi yönelim kıstas alınarak değerlendirme yapıldığında da bir dizi sorun çıkmaktadır.

Örneğin bugünkü alevi hareketi tartışılırken "Hangi Alevi hareketi ya da hangi Alevi örgütlenmesi?!" sorusuna yanıt verilmesi gerekmektedir. Çünkü bugün alevi hareketi çok kaba "ilkeler" temelinde biraraya gelmekle birlikte, siyasi açısından açık ve net bir birliğe ve yönelime sahip değildir. Hareket içerisinde "sol sosyal demokrat" partilerin peşinden gitmeyi vaaz edenlerden tutun da, RP ile işbirliğine açık olan geniş bir siyasi yelpaze vardır.

Bu yelpaze içerisinde elbette devrimcilere sıcak bakan bir kesim de yeralmaktadır. Ancak bugün net bir siyasetin ortaya konulmadığı, kartların açık oynanmadığı koşullarda, bu kesimlerin etkisini ve gücünü tartabilecek, harekete ve örgütlülüğe damgasını ne derece vurduğunu tespit edebilecek bir veri bulunmamaktadır.

MEĞER ALEVİLİK NEYMİŞ?

Yazar aleviliği; *"... dinin diyalektik iç karşıtlarının devindirici kategorileri içinde değerlendirebiliriz. Çünkü o, dini olumlayan bir devindirme rolü oynamamaktadır, tersine birçok öğesini yadsıyan ve rolünü değiştirmeyi öneren bir hareket-tir" (age, sayfa 49)* şeklinde tanımlamaktadır.

Bu tespit baştan aşağı yanlıştır. Aleviliğin gerçek temelini görmeyen, onun niteliğini doğru değerlendirmeyen bir tespittir. Çünkü, birinci olarak alevilik tanımlanacaksa öncelikle onun, -iç karşıtlıklarından vs. bağımsız- dinin bir parçası olduğu tespit edilmelidir. Onun idealizmi savunduğu tespit edilmek zorundadır. Sorunun bu yanını atlayarak aleviliğin, içinden geldiği dinin çeşitli akımları ile ilişkisini değerlendirmek, kolaycı ve aleviliği aklayıcı bir yöntemdir. Yanlış bir yöntemdir.

İkinci olarak aleviliğin içinden geldiği dini, yani islamiyeti olumlamadığını yazar nereden çıkarmaktadır, bunu açmamaktadır. Bu yapılmadığı için de, ayakları havada kalan bir tespittir, hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Onun islamın diğer mezheplerinden kimi noktalarda farklı edim-

lere sahip olması, ya da kimi noktaları bağnaz bir şekilde değil de " liberal" bir şekilde savunması, onun dini olumlamadığı sonucunu mu verir?

Dini bir bütün olarak olumsuzlamamayı(!) marifet sayan bir yazardan, dinin çeşitli kesimleri arasındaki farklılıkları kullanarak kendi sakat anlayışlarına malzeme yapmaya çalışmasını biz anlıyoruz. Ve biz Bolşevikler bu oportünist yöntemi kökten reddediyoruz.

Biz alevi hareketini değerlendirirken, onun çıkışını, hedeflerini ve bugünkü yapısını doğru ve abartısız bir şekilde ortaya koyduk ve "Aleviliğin islam içi, ya da islam dışı" tartışmaları bağıntısını irdelerken şu tespitleri yaptık:

"Bizim için temel sorun, alevilik üzerine yapılan tartışmaların siyasi olarak neye ve kime hizmet ettiği sorunudur. İslam dini içinde de olsa, dışında da olsa, alevilik dini bir akımdır. ***Dini bir akım, ideolojik olarak gericiliktir. Böyle olmasından dolayı da aleviliğin her türlü savunuculuğu gericiliktir. Herhangi bir dini akım, belli dönemlerde "ilerici" bir rol oynayabilir. Fakat buna rağmen, sorunun özü değişmemektedir.*** *Bu konuda sorunun özü, aleviliğin islam dini dışında ya da içinde görülmesi değildir. Biz, aleviliğin islam dışı olduğunu ve ilerici, hatta devrimcilik olduğunu savunanların, isteklerinden bağımsız olarak dini gericiliğin ekmeğine yağ sürdüklerini, aleviliğe sahip olmadığı nitelikler atfettiklerini savunuyoruz." ("Alevilik üzerine tartışmalardan bazı görüntüler...", Bolşevik Partizan, Sayı 94, sayfa 37)*

Aleviliğin yeri ve niteliği konusunu tartışırken Öncü Partizan yazarı, daha önceden aleviliğin "ilericiliğini" savunma adına ileri sürdüğü her dinsel hareketin "gerici" olmadığı, dini hareketlerin ideolojik yönüne değil "siyasi" yönüne bakılması gerektiği tezini unutarak(!) alevi hareketinin yanılgılarını saydığı yerde *"Geçmişten beri dinsel politika gericidir"* tespitini yapmaktadır. Bunun yapıldığı yer, alevi hareketini *"devrimci hareketten yalıtma ve kendi içine kapanık mezhep temelinde örgütlemenin"* eleştirildiği yerdir.

Bu tespitin yapılması, Öncü Partizan yazarının kafa karışıklığını göstermiyorsa eğer, faydacı yaklaşımını sergilemektedir. Alevi hareketine onda olmayan methiyeler dizen, "ilericilik" damgasını vuran, alevi hareketini "ideolojik" değil "politik" olarak değerlendirip, onu aklayan yazar, bu kadar övgü dizdiği, "ilerici" dediği hareketin kendi özgün talepleri temelinde örgütlenmesi karşısında "dinsel politikanın gericiliğini" keşfediyor!! Ne buluş! Eğer alevi hareketi "ilerici" bir niteliğe sahipse onun politik olarak örgütlenmesi yazarı neden bu kadar rahatsız ediyor acaba?!!

Öncü Partizan yazarı bu kadar kıvırtma, çarpıtma arasında esas baklayı da ağzından çıkarmaktadır. Şöyle demektedir:

"Türkiye'de çok daha ağır eşitsizlik altında yaşayan ve baskı gören dinsel ve ulusal azınlıklar vardır. Ama hiç değilse cumhuriyet dönemi boyunca bunların en büyükleri ve en köklü olanları ***birincisi*** *Kürt ulusal eşitsizliği,* ***ikincisi*** *ise Alevi dinsel eşitsizliğidir. Bütün diğer dinsel ve ulusal azınlıkların eşitsizlikten kurtulması bu iki çarpıcı eşitliğin çözümü içinde kendisini bulmakta ve bunlara bağlanmaktadır. Kürtlerin özgürlüğü, kaçınılmaz olarak diğer ulusal azınlıkların özgürlüğü anlamına da gelmektedir. Alevilerin özgürlüğü ise aynı zamanda diğer dinsel azınlıkların özgürlüğü anlamına gelir ve aynı nitelikteki sorunların genel çözümüne yolaçar.*

Yine bunlarla birlikte cinsel eşitsizlik (kadınlar üzerindeki baskı) ve kadın hareketleri, gençlik üzerindeki baskı ve gençlik hareketleri, bilim, düşünce ve sanat üzerindeki baskı ve aydın hareketleri, köylü üzerindeki baskı ve köylü hareketleri, memur ve öğretmen üzerindeki kısıtlamalar ve bunların hareketleri, emperyalist ve feodal ayrıcalıklardan zarar gören orta ve küçük çaplı ulusal sanayici ve iş adamının hareketi... bütün bunların hepsi burjuva demokratik haklar temeline dayanan, demokratik devrim hareketimizin birer ana unsurları ve parçalarıdır." (age, sayfa 53)

Yine bir başka yerde, aynı konuda şu tespit de yapılmaktadır:

"Kürt ulusal hareketi de Alevi hareketi de aydın ve köylü hareketiyle kadın ve işçi hareketi, gençlik hareketi, hepsi demokratik devrimimizin doğal bağlaşıklarıdır ve birbirinin haklarına sahip çıkmak ve saygılı olmak zorundadır. Yoksa hiçbirisi özgürlüğünü kazanamaz. Bu çok açık bir durumdur. Bunu en çok Alevilerin anlaması gerekir." (age, sayfa 56)

Bu alıntılarda da görüleceği gibi yazarın esas derdi alevi hareketini *"demokratik devrim hareketinin bir ana unsuru"* (!) ilan etmektir. Bütün çabası bunun içindir. Ancak yazar yine bazı şeyleri birbirine karıştırmaktadır.

Örneğin menşevik yazar, alevi hareketinin zaaflarını sıralarken bu hareketin çeşitli kanatlara ayrıldığını, içlerinde devletçilerin de bulunduğunu vs. anlatmaktadır. Ancak iş, "demokratik devrimin unsuru" ilan etmeye gelince bu tespitler unutulmaktadır!!! Öncü Partizan'a göre alevilerin hangi kesiminin demokratik devrimin ana unsuru olacağı belli değildir! Bizim oportünist yazarlardan talebimiz bunu bir an evvel netleştirmeleridir!!!

Bu tespitleri yaparken menşevik yazarımız, mevcut alevi hareketinin devrimi isteyip istemediğini bir an bile gözönüne getirmemektedir.

Bugün en ilerici görünen alevi örgütlenmeleri bile en iyi halde sosyal-demokrasinin ancak bir adım ilerisinde ve ama demokratik devrime oldukça uzaktırlar. Onların politik yönelimleri, siyasi istemleri ve politik yelpazedeki yerleri, homojen bir yapı olmadıklarından dolayı geniş bir çevreye yayılmaktadır. Bununla birlikte, belki çok küçük bir kesim dışta tutulursa devlet savunuculuğu –açıktan devlete karşı çıkmama tavrı da dikkate alındığında– ortak payda durumundadır. Bu koşullarda alevi hareketinin bırakalım demokratik devrimde önemli bir unsur olması, hareket olarak tutarlı demokratlığı bile tartışma götürür... Önümüzdeki süreçte de "bağımsız" alevi hareketi düzen içi çözümlerle, ya da düzen içi politik çalışmayla onun uzantısı olmaktan kurtulamayacaktır.

Burada geçerken biz, alevi hareketini ya da onun içindeki herkesi aynı kefeye koyup değerlendirmediğimizi belirtmek istiyoruz. Elbette alevi hareketi içinde ilerici-devrimci kişi ya da gruplar var. Ve bizim görevimiz bunları devrim mücadelesine, Bolşevizm cephesine kazanmaktır. Ancak biz bazılarının –örneğin Öncü Partizan'ın– yaptığı gibi aleviliğe onda olmayan özellikler atfedip, misyonlar yükleme "aymazlığına" düşmeyeceğiz!

Ve biz Bolşevikler, baskı altında tutulan bir mezhep olarak alevilerin haklı taleplerini gözardı etmeyeceğiz ama, yine parsacı bir anlayışla onların kuyruğuna takılıp, sosyalizm-komünizm adına ideolojik olarak gerici-dinci akımlara prim vermeyeceğiz, destek olmayacağız...

Biz, alevi emekçilerin kurtuluşunun devrimle, sosyalizmle gerçekleşeceğini vurgularken, onları Bolşevik Parti saflarına çağırıyoruz! Ve diyoruz ki;

Bolşevizm yenecektir!

Temmuz sonu 1995 ▲

Gece, yürüyüş ve benzeri eylemlerin başarılı geçmesi için dikkat edilmesi gereken hususlar...

KONU üzerinde her eylemden sonra yeniden durulmasına, bir dizi kararlar alınmasına, sayfalarca yazı yazılmasına rağmen, değişik alanlarda yapılan bir dizi eylemde benzer hatalar yeniden ortaya çıkmaktadır...

Yapılan bir dizi hatanın veya ortaya çıkan bir dizi olumsuzluğun, bir dizi durumda sorumlusu bulunamamakta, suç veya hata genellikle başkalarında aranmaktadır. Eylem anında oluşan hataların veya eksikliklerin giderilmesi için inisiyatif yer yer başkalarından beklenmektedir.

Eylemlerde gerekli olan bir dizi aracın, malzemenin unutulması neredeyse kuraldır! Bazıları ağır yükün altında ezilirken, başka bazıları, yanlış görevlendirme sonucu, yapabileceği en büyük katkıyı yapmamaktadır! Bir dizi insan yeteneğine uygun görev beklerken, başka bir dizi insan anlamadığı işler karşısında bocalamaktadır. Bir dizi durumda siyasi içerik, dar eylemciliğe, "iş yapma" adına feda edilmekte, başka bir dizi durumda ise çok önemli siyasi gelişmeler karşısında, "gerekli görülmediğinden" sessiz kalınmaktadır. Eksikliklerin ve yapılan hataların sıralaması uzatılabilir, fakat bu gerçekler, hepimiz tarafından bilindiğinden biz bu uzatmayı gereksiz buluyoruz.

Yukarıda saydığımız veya saymadığımız hata ve eksikliklerin çok önemli bir bölümü, eylem öncesinde gerçekleştirilecek iyi bir örgütlenme ile ortaya çıkması engellenebilecek, çıksa bile düzeltilebilecek özelliklere sahip hata ve eksikliklerdir. Bu amaçla biz bu makalede, eylem sırasında bu tip hata ve eksikliklerin ortaya çıkmaması için nelerin yapılması gerektiği üzerinde duracağız. Yazının amacı ayrıntılara ilişkin kapsamlı reçetelerden çok, bir eylemin başarılı geçmesi için dikkat edilmesi gereken **genel** hususlar olacaktır. Bu genel hususlara dikkat edildiğinde, eylem anında ayrıntıda çıkacak bir dizi hatayı önlemenin de esas adımlarının atılmış olacağını düşünüyoruz!

Bu genel hususların yanında, tüm eylem süresince aklımızdan bir an bile çıkarmamamız gereken bir de **özel husus** vardır ki; o da eyleme ilişkin tüm hata ve sevapların kitlelerin gözünde **Bolşeviklerin** hesabına yazıldığıdır, yoksa tek tek kişilerin veya kurumların değil!

Bir eylemin başarılı geçmesi için herşeyden önce eylemin hazırlığından ve gerçekleştirilmesinden **tam sorumlu ve yetkili bir komite** oluşturulmalıdır. Bu komite, eylemin başarılı geçmesi için gerekli olan **yeteneğe ve birikime** sahip yoldaşlardan oluşmalıdır. Eylem konusundaki **yetki ve sorumluluk** kesinlikle bu komitenin elinde olmalı, eylemin hazırlığında ve yürütülmesinde **çok başlılık engellenmelidir.** Eylem ile ilgili öneriler bu komiteye yapılmalı, eylem ile ilgili direktifler bu komiteden çıkmalıdır. (Burada bu komitenin de üzerinde kurumlar olduğunu, bu kurumların bu komitenin faaliyetlerine her zaman müdahale edebileceğini tartışmıyoruz. Bu durumda da öneri ve direktifler bu komite üzerinden hayata geçirilmeye çalışılmalıdır, yoksa bu komiteye karşı veya bu komiteye rağmen değil. Fakat tartışma noktası bu komite ile onun üzerindeki komitelerin ilişkisi değil, eylemin hazırlığı ve yürütülmesi açısından yetki ve sorumluluktur.) Komitenin genişliği, komite içi işbölümünün detaylılığı, hazırlanan eylemin büyüklüğüne, önemine ve bizim gücümüze bağlı olarak ele alınmalıdır. Bu anlamda bazı büyük eylemler için 4-5 veya daha fazla kişiden oluşan komiteler gerekebileceği gibi, bazı küçük eylemler için bir kişi dahi yeterli olabilir.

Birden fazla kişiden oluşan komitelerde, eylemin bütününden sorumlu bir kişi seçilmeli, acil durumlarda **bu kişi** komite adına karar vermelidir. Bu komite kendi içinde işbölümü yapmalıdır, işbölümü en genel anlamda eylemin **siyasi** ve **örgütsel** hazırlığı alanlarında olmalıdır. Yani komite içinde eylemin siyasi ve örgütsel gidişatından **sorumlu** insanlar olmalıdır. Eylem ile ilgili bildiri yazılması; eylem sırasında okunacak yazılar veya takınılacak tavırlar; bir eyleme katılıp katılmama vb. **siyasi sorunlar** hakkında **siyasi sorumlu kişi karar vermelidir.** Eğer doğru karar vermede çelişkiye düşüyorsa veya belli noktalarda eksikliklerini hissediyorsa komite üzerinden daha yetkin kurumlardan yardım istemelidir. Eğer yapılan eylem gece türü bir eylem ise **yetenekli** bir yoldaş gecenin **kültürel** gidişatından sorumlu olmalıdır. Kültürel işler ile sorumlu yoldaş, gecede **sanat ile ilgili alanlarda,** afiş hazırlanması; çağırılacak gruplar, gösterilecek filmler, dialar vb. hakkında **söz ve yetki** sahibi olmalıdır. Eğer bir alanda bu yetenekte bir yoldaş yok ise, bu görevi siyasi sorumlu üstlenmelidir.

Eylemin ön hazırlığı,bildirilerin, afişlerin çıkarılıp dağıtılması; yerlerin seçimi, izin alınması veya kiralanması; kitlenin eyleme seferber edilmesi; raptiyeden pankart sopasına, mikrofon fişinden dia makinesine kadar eylemde gerekli **her** aletin sağlanması ve el altında bulunması; eylemin güvenliğinin sağlanması vb. gibi **örgütsel işler** hakkında **örgütsel sorumlu kişi karar vermelidir.** Eylemin büyüklüğüne göre yapılması gereken örgütsel işler, bir **genel örgütsel sorumlu altında** değişik kişilere dağıtılabilir. Eylemin büyüklüğüne göre; afiş, bildiri; teknik hazırlık; güvenlik; propaganda-ajitasyon; vb. gibi işler değişik yoldaşların sorumluluğuna verilebilir.

Yukarıda değindiğimiz kişi veya kişilerden oluşan eylem komitesi, kurulduğu andan itibaren eylem ile ilgili inisiyatifi ele almalı, eylemin başarılı geçmesi için çalışmalara başlamalıdır. Çalışma planı en **kaba** biçimde **eylemin ön hazırlığı** ve **eylemin kendisi** olarak ikiye ayrılabilir. Unutulmamalıdır ki, başarılı eylemler, başarılı bir ön hazırlığın üzerinde yükselen eylemlerdir.

Ön hazırlık için eylem ile ilgili yapılması gereken tüm siyasi ve örgütsel işler tespit edilmelidir. Ön hazırlığa ilişkin tüm faaliyetler üzerine komite içinde tartışılmalı ve görev dağılımı yapılmalıdır. Eylem komitesi içinde yapılacak görev dağılımı, siyasi, örgütsel, kültürel, güvenlik, vb. gibi **genel** konularda olacaktır. Komite içinde bu görevlerin en iyi nasıl çözüleceği üzerine tartışılmalı, gerekiyorsa teorik ve pratik olarak görevin nasıl daha iyi çözüleceği gösterilmelidir. Bu tür işlerin örgütlenmesi konusundaki genel ilkemiz; **uygun kişilere uygun görevlerin verilmesi ve denetlenmesidir.** Komite içinde herkesin kendi sorumlu olduğu alanlar olmakla birlikte, her komite üyesinin diğer alanlarda olup bitenlerden de haberi olmalı tüm sorunlar üzerine ortak tartışılmalı, tüm faaliyetin yürütülmesinde sürekli koordine sağlanmalıdır. Komite içinde yapılması gereken işler tespit edilip buna uygun görev bölümü yapıldıktan sonra hazırlık çalışmalarına başlanmalıdır.

Hazırlık çalışmaları başladıktan sonra her alanın esas sorumlusu, kendi sorum-

luluk alanında ihtiyaca göre bir dizi yeni sorumluluklar verebilir veya yeni çalışma grupları kurabilir.

Hazırlık aşamasında yapılması gereken **bütün görevler tespit edilmeli, her görevi kimin çözeceği belli olmalıdır.** Bildiriyi kimin hazırlayacağından kimin ve nerede, nasıl, kaça, kaç tane basacağına; hangi pankartların taşınacağından bunların nasıl, kimin tarafından yazılacağına ve taşınacağına; gerekli aletlerin nasıl ve kimin tarafından temin edileceğine ve daha aklımıza gelmeyen tüm görevlerin dökümü yapılıp bunların kimler tarafından nasıl çözüleceği tespit edilmeli ve bu işlerin olup olmadığı sürekli denetlenmeli, gerekli yerlerde yol gösterilmelidir. Örneğin dia makinesi ile gösteri yapılacaksa, makinanın kartuşları ile elimizdeki diaların kartuşlarının uygunluğu kontrol edilmeli, dia makinası için yedek bir ampul bulundurulmalıdır. Aksi halde ya kartuşlar uymaz diaları gösteremeyiz ya da ampul patlar yedek ampul olmadığı için diaları yine gösteremeyiz ve bu alanda harcadığımız bütün emeklere de yazık olur!

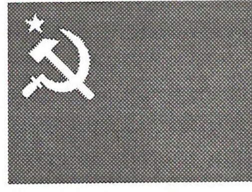
Eylemlerde ortaya çıkan bazı hataların veya başarısızlığın kaynağında, ufak görülen bir dizi işin üzerine önceden düşünülüp bu işlerin kimin tarafından çözüleceği konusunda görevlendirmelerin yapılmamış olması, görevlendirmeler yapılmış olsa bile yeterli denetlemenin yapılmamış olması vb. sebepler yatmaktadır. Bu yüzden eylem öncesinde ve sırasında **küçük-büyük bütün görevler** tespit edilip, bunların **kimler tarafından ve nasıl çözüleceği** açığa kavuşturulmalıdır. Eylemin başarılı geçmesi için ne kadar detaylı bir ön hazırlık yaparsak o kadar iyidir.

Görev dağıtımında çıkış noktamız yukarıda da değindiğimiz gibi uygun insanlara uygun görevlerin verilmesi, onlara yardımcı olunup yol gösterilmesi ve onların denetlenmesidir. Denetleme görevi, toplantıdan toplantıya değil tüm eylem ön hazırlığı süresinde ve eylem sırasında sürekli yerine getirilmelidir.

Görev dağılımında, görevleri mümkün olduğu kadar çok insana dağıtmaya dikkat etmeliyiz. Bu, hem bir dizi insan görevsizlikten yakınırken görevlerin birkaç kişinin sırtına yüklenmesini engelleyecek, hem de mümkün olduğu kadar çok insanın iş yapması sağlanarak bu insanların bilinç ve örgütlenme seviyelerinin yükselmesine yardım edecektir. Alan sorumlusu, eylemin durumu bunu gerektiriyorsa ve yapmak mümkünse, kendi alanında çalışabileceğini düşündüğü kişiler ile en başından bir toplantı yapmalı, yapılacak görevleri tespit etmeli, yeteneklere ve ihtiyaca göre işleri dağıtmalıdır. Bu tip bir toplantı, eylem komitesi önderliğinde eylem de görev almayı kabul eden tüm kitle ile de yapılabilir.

Çıkış noktamız uygun kişilere uygun görevleri vermek olsa da, **yapılması gereken** fakat genelde **gönüllü** olarak kimse tarafından **yapılmak istenmeyen bir dizi iş vardır.** Bu gibi durumlarda bu işlerin de eylem açısından nasıl bir önemi sahip olduğu dile getirilerek bu işler için gönüllü aranmalı, gönüllü çıkmadığı durumlarda, gerekiyorsa isteğe bakılmaksızın görevlendirmeler yapılmalıdır.

Hazırlık aşamasında eylem komitesi

Proletaryanın bayrağı enternasyonalizmin bayrağıdır!

YAZ ayları, kitle katılımı açısından, boyutları tarihte eşini arayan iki önemli eyleme tanık oldu. Önce 17-18 Haziran'da Ankara'da 100 binin üzerinde kamu çalışanı eylem koydu. Sonra 5 Ağustos'ta 150 bine yakın katılımlı işçi eylemi oldu.

Özellikle ikinci eylemde, Türk bayrakları oldukça yoğun olarak taşındı. İşçi hareketinin Türk bayrağını kendi bayrağı olarak algılaması için yalnızca sarı, re[formist], faşist sendika ağaları değil, kendine sosyalist diyen kimi "sol"cular da canla başla çalışıyor.

Bu bağlamda Aydınlık/Sosyalist Parti hem ideolojik ve hem de pratik olarak başı çekiyor. 1 Mayıs yürüyüşünde Türk bayrağının taşınmasına karşı çıkan kimi devrimcilere karşı yürüttükleri polemikte bunlar, Türk bayrağının "emperyalizme karşı mücadele"nin bayrağı olduğunu söyleyerek, ona sahip çıktılar. Türk bayrağı bunlara yaraşır!

O, bütün MİLLİ BAYRAKLAR gibi burjuvazinin bayrağıdır. Ve o, iktidarının en başından itibaren Türk olmayan milliyetlere ve işçilere, köylülere, Komünist Hareke-te karşı saldırıların simgesi olan bir bayraktır.

Sosyalizm adına bu bayrağa sahip çıkılması, ona sahip çıkanların niteliği hakkında yeter bilgi sunar. Bunlar sosyalist maskeli burjuvalardır. Biz komünistler burjuvazinin bayrağını –bu hangi burjuvazinin bayrağı olursa olsun– red ediyoruz.

Proletaryanın kendi bayrağı vardır. Ve o, proletarya hangi milliyetten olursa olsun, hangi ülkede yaşarsa yaşasın değişmezdir, aynıdır. O, proleter enternasyonalizminin, komünizmin KIZIL BAYRAĞIDIR!

Komünist Partilerinin bayrağı, yine bu komünist partileri hangi ülkenin komünist partisi olursa olsun farketmez, bir ve aynı bayrağa sahiptir: Üzerinde işçi-köylü ittifakını temsil eden orak ve çekiçin yer aldığı kızıl bayrak!

Bu bayrak yalnızca komünizm hedefini değil, aynı zamanda o hedefe gitmek için gerekli olan temel ittifakı da sembolize eder. İşçi-köylü ittifakı, salt tek tek ülkelerin sorunu değil, bir bütün olarak proleter dünya devriminin sorunu "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!" şiarında dile getirilen bir sorun olarak kavranmalıdır.

Bir Komünist Partisini Komünist Partisi yapan şey, onun hangi ülkenin partisi olduğu değildir. Her Komünist Partisi kendisini proleter enternasyonalisti olarak, proleter dünya devriminin tek komünist partisinin o ülkedeki bir parçası, bir seksiyonu olarak kavrar. Enternasyonal alanda tek parti olmasa bile, Komünist Partisi eğer gerçek Komünist Partisi ise, bu anlayış temelinde hareket eder. Bu yüzden de bir Komünist Partisinin bayrağında onun hangi ülkenin partisi olduğunu belirten herhangi bir işarete gerek yoktur.

Bir de devlet bayrağı sorunu vardır. Komünist Partisinin iktidarda olduğu bir ülkede, proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü bir ülkede, ülkeyi sembolize eden bay-

rak nasıl olmalıdır? Bu bayrak, önce ülkenin temel niteliğini belirtmelidir. Proletarya bir ülkede hakim ise, o ülke kurtarılmıştır, kızıldır. Ülkenin bayrağı herhalükarda kızıl olmalıdır.

Bu kızıl bayrak üzerine bunun ötesinde hangi sembollerin geleceği, o ülkenin somutu ile ilgili bir sorundur.

Örneğin Çin'de devlet bayrağı sol üst köşesinde bir yıldız etrafında kümelenen dört yıldız olarak belirlenmiştir. Etrafında kümelenilen yıldız, partinin sembolü, diğer dört yıldız, işçiler, köylüler, küçük-burjuvazi ve milli burjuvazinin sembolleri olarak kavranmıştır. Ne yazık ki daha sonra da –kültür devrimi sırası ve sonrasında da– bayrakta bir değişiklik ihtiyacı duyulmamıştır.

Ya da Sovyetler Birliği'nde tek tek federatif devletlerin bayrağı, sol üst köşesinde bir şerit halinde sözkonusu federasyonunun ulusal renklerini içeren bir kızıl bayraktır.

Bunların hepsinin temel özelliği, bayrağın esasının, zemininin kızıl bayrak olmasıdır.

İkinci Dünya Savaşı ertesinde Doğu Avrupa'da oluşan kimi halk demokrasisi devletlerinde zemin kızıl bayrak değil, burjuvazinin de kullandığı ulusal bayrak olarak alınmış, onun üzerine sosyalizmi, demokrasiyi, vb. ifade eden semboller yerleştirilmiştir.

Örneğin Alman Demokratik Cumhuriyetinin bayrağının, Federal Almanya Cumhuriyeti bayrağından tek farkı, Alman Demokratik Cumhuriyeti bayrağında Alman bayrağının üzerine pergel çekiç yerleştirilmiş olmasıdır. Burada belirleyici olan milli bayraktır, kızıl bayrak değil. Bu bayrağı böyle tespit edenlerin de, böyle bir tavra neden girdikleri bizce sorgulanmak zorundadır. Aynı şey Romanya bayrağı için de geçerlidir. Bu ülkelerde revizyonist iktidarlar yıkılırken, bayrakların ortasında yama gibi duran işaretler söküldüğünde, geriye, burjuvazinin de haklı olarak –çünkü esasta onun bayrağıdır milli bayrak– sahip çıktığı bayrak kalmıştır.

Kuşkusuz bayrak bir semboldür. Ve doğru sembolün kullanılması ile sorun çözülmüyor. Yanlış bir sembol de tek başına onu kullananın niteliğini belirlemez. Fakat yine de yanlış sembol belli yanlışların işaretidir.

Biz yukarda "burjuvazinin bayrağına sahip çıkmayız" dedik. Burada, peki ama ezilen bir ulusun ezilmeye başkaldırmasının sembolü olan bir bayrakla, ezen ulusun sembolü olan bayrak arasında ayrım yok mudur, diye sorulabilir. Bu soruya hem evet, hem hayır diye cevap veriyoruz:

Evet ayrım vardır. Ezilmeye karşı başkaldıran bir ulusun bayrağı, haklı ve demokratik bir muhtevası da olan bu başkaldırının da bir sembolüdür. Bu bayrak, bu yanı ile belli şartlarda komünistler tarafından da –onun burjuvazinin bayrağı olduğu, komünistlerin bayrağı olmadığı bir an unutulmadan ve unutturulmadan– sahiplenilebilir.

Örneğin ülkemizde hakim Türk burjuvazisi bütün gücüyle Kürdistan bayrağına ve hatta Kürdistan bayrağının renklerine saldırıyor. Biz hakim sınıfların bu saldırılarına karşı belli somut durumlarda bu bayrağa sahip çıkabiliriz.

Örneğin bizim de içinde bulunduğumuz bir eylemde polis özellikle Kürt bayrağına ve onu taşıyanlara saldırabilir. Böyle bir durumda o bayrağın korunması; demokrasinin, bu bayrağın taşınma hakkının savunulması anlamına gelir. Ve biz bu durumda o bayrağı koruruz.

Fakat diğer yandan Kürdistan, ya da Kürt bayrağı da sonuçta burjuvazinin, proletaryaya ve yoksul köylülüğe, komünizme düşman olan bir sınıfın bayrağıdır. Onun sembolüdür. Bu bayrak kızıl bayrak karşısında gericidir. Bu bağlamda diğer milli bayraklar neyse bu bayrak da odur.

Bu yüzden biz kendi eylemlerimizde, kendi bayrağımız olarak bu bayrağı veya bu bayrağı zemin alan herhangi bir bayrağı taşımayız, asmayız.

15 Ağustos 1995 ▲

düzenli aralıklar ile toplanmalıdır. Bu toplantılarda hazırlık çalışmalarının nasıl yürüdüğü üzerinde durulmalı, ortaya çıkan eksiklikler, problemler ele alınıp bunların çözümü üzerine kafa yorulmalıdır. Eylem komitesi tüm hazırlığın nabzını elinde tutmalı, gerekli yerlere anında müdahale etmelidir.

Eylem komitesi, **eylemden önce son kez** mutlaka bir daha toplanmalıdır. Bu toplantıda **tüm** hazırlık gözden geçirilip, eylemin kendisinin **pratik hazırlığı** üzerinde durulmalıdır. Eylem sırasında yapılacak **bütün görevler** ve bu görevlerin yerine getirilmesinde gerekli olan **bütün alet ve araçlar tespit edilmelidir.** Eylemin başarılı geçmesi için yapılacak her görev ve getirilecek her alet için görevlendirmeler yapılmalı, bunların yerine getirilip getirilmediği sürekli kontrol edilmelidir.

Eylem sırasında eylemden sorumlu bir komite veya bir kişi olmalıdır. Önceden planlandığı şekilde tüm işler bu komite veya kişinin sorumluluğunda yürümeli, herkes üstlendiği işi en iyi bir biçimde yerine getirmeye çaba sarfetmelidir. **Görev dağıtımında** eylem hazırlığı için değindiğimiz hususlar **eylem sırasında da geçerlidir**. Eylemden sorumlu komite veya kişi tüm eylemin nabzını elinde tutmalı, ortaya çıkan olumsuzlukları, hataları, eksiklikleri gidermek için anında müdahale etmelidir. Eylem sırasında ortaya çıkan olumsuzluklar, hatalar, eksiklikler giderilemezse bile, bu olumsuzlukların tüm eylemin gidişatını etkilememesine dikkat etmeli, bu durum mümkün olduğunca kitleye hissettirilmemelidir.

Eylemlerde hesaplamadığımız gelişmelere hazır olmalı, buna uygun örgütlenmeler yapılmalıdır. Eylemlerde büyük olumsuzluklar ile **karşılaşsak bile görev,** bu olumsuzluklara takılıp kalmak değil, bu olumsuzlukları da **düzelterek ya da aşarak** eylemi başarılı bir şekilde bitirmektir. Eylemlerde değişik görevlerin değişik sorumluları olsa da, sonuçta herkesin bir amaç için mücadele ettiği, eylemin sevapları ve günahlarının kişi ayırımı yapılmaksızın örgüte mal edildiği bir an bile unutulmamalıdır. Bu anlamda eylem sırasında oluşacak her türlü gediği doldurmak için gücümüz ve yeteneklerimiz ölçüsünde hazır olmalıyız. Unutmamalıyız ki, kitlelerin gözünde eylem sonucunda kazanan da kaybeden de **tek tek kişiler ya da kurumlar değil Bolşevizm** olacaktır!

Toparlarsak; eylemden önce tüm eylemin gidişatından tam sorumlu ve yetkili bir komite oluşturulmalı. Yapılacak bütün görevler ve bu görevlerin yerine getirilmesinde gerekli olan bütün araç-gereçler tespit edilmelidir. Yetenekler gözönünde bulundurularak görev dağıtımı yapılmalı, görevlerin yerine getirilmesinde yardımcı olunmalı, yol gösterilmelidir. Sorumlusu olmayan görev kalmamalı, her işin kimin tarafından ve nasıl yapılacağı tespit edilmelidir. Tüm işler, eylem komitesi tarafından sürekli takip edilmeli ve denetlenmelidir. Eylemin gerçekleştirilmesinde kazanç ve kayıpların tek tek kişilere değil Bolşevizme mal edileceği bir an bile akıldan çıkarılmamalıdır! Hedefimiz Bolşeviklere layık eylemler hazırlamak olmalıdır!

15 Ağustos 1995 ▲

Emperyalistlerden mega şov:

Pekin 1995 - Birleşmiş Milletler 4. Kadın Konferansı!

Boş vaatlere, mega şovlara karnımız tok!

Hangi talepler yeralırsa alsın, hangi boş vaatlerle süslenirse süslensin, bu konferansta kabul edilecek eylem planı özde emperyalizmin ve erkek egemenliğinin devam etmesine katkı sağlayacaktır! Bu nedenle, biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik Kadınlar, "sivil kadın örgütleri"ni Birleşmiş Milletlerin emperyalist emellerine alet olmama yolunda uyarıyoruz. Özelde çeşitli ülkelerden devrimci kadın örgütlerini oynanmak istenen oyunu güçlerimizi birleştirerek teşhir ve mahkum etmeye çağırıyoruz. Pekin'de emperyalizmin ve dünya gericiliğinin oyunlarını teşhir ederek bütün dünyanın ezilen ve sömürülen kadınlarının gerçek sesi olmak! Tüm komünist, devrimci, demokrat, ilerici kadın örgütlerinin asli görevi işte budur!

Bütün ülkelerin ezilen kadınları! Umut isyanda kurtuluş devrimde!

Nairobi 3. Dünya Kadın Konferansının üzerinden tam on yıl geçti! Bu on yıl içinde onlarca zirve ve konferans düzenlendi, onlarca uluslararası sözleşme imzalandı. Bu konferans ve zirvelerin hemen hepsinde kadınlara ve kadın haklarına özel bir yer ayrıldı.

"Aile Yılı", "Çevre ve İklim Zirvesi", "Nüfus Konferansı" ... Dünyanın ezilen ve sömürülen kadınlarının yaşam şartları ve haklarından ne kadar çok sözediliyorsa, erkek-egemen emperyalist sistemin saldırıları da o kadar yoğunlaştı, yoğunlaşıyor! İşsizlik, açlık, kadın ve çocuk ölümleri, emperyalist çıkarlar uğruna kışkırtılan gerici ve ırkçı savaşlarda kadınlara kitlesel tecavüz ve göçler, kadınlara yasak ve katmerli zulümden başka bir hayat tanımayan dinci-gericiliğin güçlenmesi, özgürlük ve kurtuluş mücadelelerinin kan ve faşist diktatörlüklerle bastırılması, zindanlarda kadın özgürlük savaşçılarına uygulanan vahşi boyutlarda cinsel işkence, jenositler! İşte, uluslararası konferans-lar-la, medya şovlarıyla yaşanan bu barbarlık gözlerden gizlenmeye çalışılıyor. Ve bu barbarlık emperyalist sistemin kendisinden kaynaklanıyor.

Pekin Dünya Kadın Konferansının bir tek işlevi olacak: Emperyalizmin barbar-lığını gizlemek, emperyalist sistemi kadın dostu ve şirin göstermek!

Biz TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTANLI BOLŞEVİK KADINLAR, emperyalizmin ve gericiliğin barbarlığını ülkemizde yaşanan gerçeklerden yola çıkarak teşhir etmek istiyoruz.

Birleşmiş Milletler'in bu konferansına faşist Türk devletinin temsilcileri de katılacak ve kadınlar için neler yaptıklarına dair yalanlar saçacak. Faşist Türk devletinin delegasyonu bir kere daha bir kadın başbakana sahip olma kozunu kullanacak. Ancak gerçekler inatçıdır.

Bayan Çiller'in başbakanlığının Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın çeşitli ulus ve milliyetlerinden kadınlarına hiçbir faydası olmamıştır. Bilakis bu dönemde kadınların haklarına ve yaşamlarına saldırılar katmerleşerek artmıştır. Aile reisliğini erkeğe veren, ev işlerinden sorumluluğu da kadına yıkan, miras ve boşanmadan tutun çocukların velayetine kadar akla gelen bütün alanlarda açıktan erkeğin hakimiyeti ve eşitsizlik üzerine kurulu "medeni kanun" 70 yıldır uygulamadadır. Bayan Çiller, bu yasaların değişmesi yönünde parmağını bile oynatmamıştır! Dahası, IMF ve Dünya Bankasının direktifleri yönünde ekonomik krizin bütün yükü emekçilerin omuzlarına yıkılmış ve bu da emekçi kadın kitlelerinin yaşam şartlarının daha da kötüleşmesine yolaçmıştır.

Bugün, "özelleştirme" politikasıyla birlikte kadınlar işyerlerinden olmaktadır. İşsizliğin son derece yüksek olduğu ülkemizde kadınlar son istihdam alanlarından da kovulma tehditiyle karşı karşıyadır. Özelleştirme ile elele yürüyen sendikasızlaştırma politikası, az-buçuk sosyal güvenceye sahip emekçi kadın kesimini daha da daraltmaktadır.

Kadınların en önemli istihdam alanlarından kamu hizmetleri sektöründe ise memurlara sendikalaşma hakkı tanınma-

maktadır! Memurların sendikalaşma hakkı için mücadeleleri sindirme ve şiddet politikasıyla bastırılmaktadır.

Faşist Türk devletinin varlığını belirleyen terör ve baskı, işkence ve katliamdır.

Bugün, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı vahşi bir savaş gündemdedir. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi kan ve barutla boğulmaya çalışılmaktadır. Köylerin yakılarak boşaltılması, kuşatılmış bölgelere yiyecek naklinin kesilerek insanların açlığa terkedilmesi, kadın-erkek, çocuk-ihtiyar demeden ulusal kurtuluş mücadelesine destek veren Kürt köylülerinin, emekçilerinin en vahşi işkencelere maruz kalması günbegün yaşanan gerçeklerdir. Bu savaşta, faşist Türk devletinin ordusu, özel timi eline geçirdiği PKK'lı kadın gerillalara tecavüz etmekte, ibret olsun diye kadın gerillaların çıplak cesetleri medya aracılığıyla sergilenmektedir. Aynı terör ve katliamlara, faşist Türk devletine karşı mücadele eden komünist ve devrimci kadınlar da maruz kalmaktadır. Gözaltında kayıplar, işkencede katliamlar, infazlar –faşist Türk devletinin muhaliflerini bekleyen bunlardır!

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik kadınlar,

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını asker postallarıyla çiğneyen,

Arap, Ermeni, Gürcü, Çerkez, Laz ulusal azınlıkların üzerinde terör ve sindirme politikası uygulayan,

Çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi kadın kitlelerinin haklarını ve özgürlüklerini gaspeden... faşist Türk devletini yerle bir etmeden kurtuluş yok diyoruz!

Umudumuz devrimci mücadelemiz!

Bayrağımız Bolşevizm!

ERKEK-EGEMEN EMPERYALİZMİN BARBARLIĞINA KARŞI; KADINLARIN KURTULUŞU İÇİN! YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM MÜCADELESİ! YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Pekin 4. Kadın Konferansı, emperyalistlerin, çeşitli renkten kadın örgüt ve hareketlerini kendi çıkarları için kullanmaları açısından da önem kazanmaktadır. Doğrudan devlet delegasyonlarının yanısıra "hükümet dışı örgütler" adı altında kimi örgütler de, uluslararası konferanslara "dahil" edilmeleri artık bir gelenek oldu. Bu da emperyalizmin kendini şirin ve "demokratik" göstermesinden başka bir şeye yaramamaktadır.

Konferansta kabul edilecek "eylem programı"na müdahale hakkı vb. hikayedir. Nasıl bir "eylem programı" çıkarsa çıksın, kabul edilecek eylem programı emperyalistlerin eylem programı olacaktır. Öyleyse sorun, eylem-planına müdahale edilmesinde, ona şu ya da bu haklı talebin eklenmesinde değildir!

Sorun, hangi talepler yeralırsa alsın, hangi boş vaatlerle süslenirse süslensin, bu eylem planının özde emperyalizmin ve erkek egemenliğinin devam etmesine katkı olduğunun kavranmasıdır! Bu nedenle, biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı Bolşevik Kadınlar, "sivil kadın örgütleri"ni Birleşmiş Milletlerin emperyalist emellerine alet olmama yolunda uyarıyoruz. Özelde çeşitli ülkelerden devrimci kadın örgütlerini oynanmak istenen oyunu güçlerimizi birleştirerek teşhir ve mahkum etmeye çağırıyoruz. Pekin'de emperyalizmin ve dünya gericiliğinin oyunlarını teşhir ederek bütün dünyanın ezilen ve sömürülen kadınlarının gerçek sesi olmak! Tüm komünist, devrimci, demokrat, ilerici kadın örgütlerinin asli görevi işte budur!

Emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa, faşizme ve her türden gericiliğe karşı!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

EMPERYALİZMİN DEMOKRASİ VE İNSAN HAKLARI SAHTEKARLIĞINA KARŞI! YAŞASIN BAĞIMSIZ DEVRİMCİ EYLEMİMİZ!

4. Dünya Kadın Konferansı çerçevesinde emperyalistler bir taşla çok kuş vurmak istiyorlar. Konferans yeri olarak Pekin'in seçilmesi tesadüfi değildir. Emperyalizm "komünizm" öldü safsatını kitlelere daha da aşılamanın hevesi içinde! Onlar, bütün güçleriyle Çin'deki "komünist" diktatörlüğün vahşetini, anti-demokratikliğini "teşhir etmeye" ve böylelikle bütün dünyanın ezilen ve sömürülenleri nezdinde komünizmi küçük düşürmeye hazırlanıyorlar.

Ancak Çin'de iktidar olan komünizm değil, sosyal-faşizmdir. Komünizm adına hüküm süren faşizmdir! Çin'deki sosyal-faşist iktidar, Pekin'deki Konferans süresince Çin halkının maruz kaldığı baskı ve teröre dikkat çekebilecek en küçük bir gösteriye/eyleme izin vermeyeceğini göstermek için, şimdiden onlarca kişiyi idam etmiş, Konferansın gerçekleşeceği alanlarda güvenlik ve "temizlik operasyonu"-na başlamıştır. Çin'de hüküm süren faşizmin dünya kamuoyu önünde teşhiri, faşizme karşı mücadele ve isyan haklıdır, proleter enternasyonalizmin gereğidir.

Ancak, bunun tek yolu bağımsız devrimci eylemdir! Emperyalizmin ürünü olan faşizme karşı, emperyalizmle birlikte, onun yedeğine düşerek mücadele etmek olanaksızdır! Bu bilinçle bütün devrimci kadınları ve örgütleri proleter enternasyonalisti dayanışma ruhuyla bağımsız devrimci eylemler koymaya çağırıyoruz!

Dayanışmamız Çin'in ezilen, sömürülen kadın kitlelerine!

Dayanışmamız bütün dünyada özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin kadın savaşçılarına!

Selam size karanlığa karşı soylu direniş mücadelesinde esir ve şehit düşen kadın savaşçılar!

Selam size bu dünyanın ezilen ve sömürülen kadınları!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, ERKEK-EGEMENLİĞİ, IRKÇILIK VE FAŞİZM!

20 Ağustos 1995

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
Merkezi Kadın Komisyonu

"Sürgünde Kürdistan Parlamentosu"nun (SKP) kuruluşu ve icraatı...

12 Ocak 1995 tarihinde kamuoyuna kurulacağı açıklanan "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu", 12 Nisan 1995 tarihinde, Hollanda'nın Lahey kentinde kuruldu.

Kuruluş ilanı ertesinde parlamento, "SKP Kuruluşu Hakkında Kanun", "Yürütme Konseyi Programı", "İç Tüzüğü"nü ortaya koymak için çalışmalarına başladı. 12-16 Nisan tarihlerinde yapılan bu çalışmalar sonucunda sözkonusu bu belgelerin son biçimi verildi. Parlamento aldığı bazı diğer kararların yanısıra bir de "1. Toplantı Sonuç Bildirgesi" yayınladı.

Bütün bu kararlar "Parlamenta Kurdistane li Derveyi Welat" adlı gazetede yayınlanıp, kamuoyuna sunuldu. Kuruluşunun hemen ertesinde ise, değişik ülkelerde, değişik güçlerle diplomatik ilişkilere girildi.

"SKP"nun yürüttüğü diplomatik ilişkilerde politikasının merkezine neyi koyduğuna bakmadan önce, yukarıda adı geçen belgelerde öne çıkan bazı önemli sorunları ortaya koymak gerekiyor.

"SKP"nun kuruluşu öncesinde savunulan düşüncelere dayanarak, bu parlamentonun ne için kurulmak istendiği ve neye hizmet edeceği konusunda Bolşevik Partizan sayı 94 ve 95'de tavır takınmıştık. Parlamentonun kuruluş belgeleri ve yürütülen çalışmalarda savunulan düşüncelerde öz olarak –söylediklerimizin resmi belgeler temelinde de doğrulanması dışında– yeni bir şey yoktur.

16 Maddelik "SKP Kuruluşu Hakkında Kanun" da öne çıkan bazı sorunlar şunlardır:

Parlamentonun hangi ihtiyaçtan doğduğu sorusuna şu cevap verilmektedir:

"Kürdistanlılar'ın kendi kimlikleri ile örgütlenmeleri ve kendilerini ifade etmeleri yasaklandığı gibi, egemen devletlerin parlamentolarında da kendi kimlikleri ile yer almalarına olanak tanınmamıştır.

Ayrıca seçilen Kürt asıllı milletvekillerinin Kürt halkının sorunlarını dile getirmelerine de tahammül gösterilememiştir. HEP-DEP milletvekillerinin konumu buna bir örnektir." (agg, sayfa 12)

Burada yapılan tespitler bir yanı ile olgu tespitleridir. Sorun, bu olgu tespitlerinden çıkarılan sonuçlarda yatmaktadır.

Bunların bu tespitlerden çıkardığı sonuç ve savunduğu düşünceler, eğer Türk devletinin parlamentosunda Kürtler kendi kimliği ile yer alabilse; ya da en azından Kürt halkının sorunlarını dile getirebilseler, o zaman ayrı bir parlamentoya gerek kalmazdı. Bu düşünce, en açık şekli ile Yürütme Konseyi Başkanı Zübeyir Aydar'ın basın açıklamasında dile getirilmektedir. "Yeni Politika"nın aktarımı şöyledir:

"Aydar, Türkiye devletinin Kürt halkına tüm demokratik yolları kapattığını söyledi. Aydar, bunun bir sonucu olarak da parlamentoyu yurtdışında ilan ettiklerini belirtti." (agg, 19 Nisan 1995)

Bu düşünce A. Öcalan'ın "SKP"na gönderdiği mesajda da ifade edilmektedir. Tavrı şöyledir:

"Hele son Türk parlamentosundaki halkın temsilcilerinin hiçbir gerekçe gösterilmeden, sırf halkın iradesine bağlı kaldıkları için ağır cezadan geçirilmeleri, tutsak edilmeleri, kalanların da sürgünü seçmek zorunda kalmaları nedeniyle böyle bir adım daha da kaçınılmaz olmuştur. (...)

Hiç şüphesiz komşu halklarla ortak parlamento çatısı altında haklara riayet temelinde eşitçe bir temsil durumu olsaydı, bir federal çatı altında bir meclisle de bu irade temsil edilebilirdi." (Berxwedan, sayı 182, sayfa 32)

Faşist Türk devletinin parlamentosunda bu imkan olmadığı için de "SKP" oluşturulmuştur.

Türk devletinin parlamentosunda "eşit" biçimde yer alabilmek, "Kürt halkının iradesini temsil etmek" yaklaşımı ve savunulan "siyasi çözüm"ün gerçekleşmesi için her yol denenmektedir.

"SKP"nun görev ve ilkeleri ile ilgili 3. maddede şu görüş savunulmaktadır:

"Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, demokratik siyasal çözümden yanadır(...)

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, uluslararası alanda Kürdistan halkını ve mücadelesini temsil eder, gerekli bütün diplomatik ve politik ilişkileri düzenler." (Parlamenta Kurdistane li Derveyi Welat, sayfa 12)

Burada dile getirilen düşünce, parlamentonun sahip olduğu temel yaklaşım ile rolünü ortaya koymaktadır. Evet bu tavır, Bolşevik Partizan sayı 95 de yaptığımız şu tespiti onaylamaktadır:

" "KSP", Kürt sorununun "siyasi çözümü" için, emperyalist devletlerin Türk devletine "baskı" yapmasını sağlama temel görevinin yanısıra, bu "çözüm" için oturulup anlaşılacak muhatap olma rolünü de oynamaya adaydır." (BP sayı 95, sayfa 20)

Yürütme Konseyi Başkanı Zübeyir Aydar, "SKP"nun kuruluşu ertesinde yapılan basın toplantısında "Yeni Politika" gazetesinin yorumuyla şu tavrı takınmaktadır:

"Kürtlerle ilişkiye geçmek isteyen tüm güçlerin muhatap alması gereken kurumun SKP olduğunu belirtti." (agg, 19 Nisan 1995)

"SKP"nun muhatap olduğu, daha sonraki dönemde değişik temsilciler tarafın-

dan da dile getirildi. Örneğin, "Berxwedan" gazetesinin M. Karasu ile yaptığı röportajda, M. Karasu şu tavrı takınmaktadır:

"Aslında Kürt sorununda herkes konuşuyordu; sömürgeciler, emperyalistler, bölge devletleri konuşuyordu. ***Ama asıl muhatap olması gereken bir kurum, Kürdün iradesi yoktu. Bu çok çelişkili, çok anlamsız, komik, trajedik bir olay. İşte bu parlamento kurumsal anlamda da, uluslararası alanda belli güçler karşısında da olsa Kürt sorununu iki taraflı konuşulacak duruma getirme konusunda bir adımdır.*** *(abç) Bir taraftır. Yani Kürt sorununda asıl olması gereken tarafın ortaya çıkması adımıdır." (Berxwedan, sayı 183, sayfa 5)*

Altını çizdiğimiz yerde, "SKP"nun PKK tarafından savunulan "siyasi çözüm"ün gerçekleştirilebilmesi için yapılacak görüşmelerde (siz pazarlıklarda diye okuyun) bir muhatap olarak ele alındığı gayet net bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Hedeflerinin, faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde "demokratik siyasal çözüm" olması ve bu "çözüm" için konuşulacak muhatap olarak gündeme getirilen "SKP"nun temel görevi de, doğal olarak emperyalist kurum ve kuruluşlarla ilişkiler temelinde, Türk devletine "baskı" yapmalarını sağlamak ve Türk devleti ile masaya oturmaktır.

"1. Yürütme Konseyi Programı" da bu anlayış temelinde yükselmektedir. "Siyasi çözüm" savunusunun gerekli kıldığı ilk adımlardan biri, anda yürüyen savaşın durdurulmasıdır. Bunun için de özellikle PKK Başkanı A. Öcalan birkaç kez ateşkes çağrısı yaptı, yapıyor.

"1. Yürütme Konseyi Programı"nda ortaya konan maddelerden biri de bu konu ile ilgilidir.

"7- Uluslararası gözlem dahilinde karşılıklı bir ateşkes çalışmasının yürütülmesi ve savaş sürdüğü müddetçe 1949 Cenevre sözleşmesi ve 1977 ek protokolünün uygulanması için çalışacaktır." (Parlamenta Kurdistane li Derveyi Welat, sayfa 16)

Faşist Türk devletinin ateşkes ve "siyasi çözüm" için konuşmalara (pazarlıklara) hazır olduğunu ilan etmesini sağlayabilmek için de, Türk devletinin bağlı bulunduğu emperyalist devletler, kurum ve kuruluşlar tarafından "baskı" altına alınması gerekiyor. Bunun içinde şu görüşler savunulmaktadır:

"9- Kürdistan sorununu Birleşmiş Milletler, AGİT, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu gibi uluslararası kurumların gündemine getirmek ve uygun alanlarda gözlemci statüsü almak için çalışılacaktır. (...)

12- TC'ye karşı silah, ekonomik ve siyasi ambargo dahil olmak üzere uluslararası yaptırımların uygulanması için çalışmalar yaygınlaştırılacaktır." (aynı yerde)

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu sorununun emperyalist kurum ve kuruluşlara dayanılarak "çözülmek" istendiği birkez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu yaklaşım ile Kürt ulusunun gerçek anlamda ulusal kurtuluşu da mümkün değildir. Herşey "yeni dünya düzeni" çerçevesinde ele alınmaktadır. Böyle olduğu için de emperyalist kurum ve kuruluşlara şu çağrı yapılmaktadır:

"Dostlarımız, dünyada demokrasi ve barışın sağlanmasını isteyen kamuoyu, özellikle BM Güvenlik Konseyi, Avrupa Birliği, AGİT, AP, AKPM'yi bu hedeflere varmak için olanaklı olan her türlü tedbiri almaya çağırıyoruz." (agg, sayfa 17)

Emperyalist kurum ve kuruluşlar böylece "barış ve demokrasi"nin kahramanları olarak da gösterilmektedir. Bu kurum ve kuruluşların en iyi halde savunacakları demokrasi, burjuva demokrasisidir. Burjuva demokrasisi ise, proletarya ve emekçiler üzerinde diktatörlüktür. Demokrasiyi sınıflarüstü göstermenin sonucu, burjuvazinin iktidarını savunmaktır. Burjuvazinin iktidarını savunmak ise, Kürt ulusunun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin köleliğini savunmaktır.

"SKP"nun kuruluş belgelerinin reformist yaklaşımının temel dürtüsü milliyetçiliktir. Her ne kadar değişik halkların birliği şiarları çokça kullanılıyorsa da, Kürt milliyetçiliği birbütün olarak gizlenememektedir.

"SKP kuruluşu hakkında kanun"un 2. maddesi "SKP"nun yapısı ile ilgilidir. 3. maddede "milliyet, inanç ve cinsiyet" farkı gözetmediği söylenmesine rağmen 2. maddede şu tespit yapılmaktadır:

"Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun resmi dili Kürtçe'dir." (agg, sayfa 12)

Kuşkusuz Kürtlerin, parlamentosunda Kürtçe konuşması, doğaldır ve haklarıdır. Fakat, bu parlamento, bugün Kürdistan'da yaşayan değişik milliyetlerden insanları barındırıyorsa ve diğer milliyetlerden halkların temsilciliğini de üstlenme iddiasında ise, o zaman, bunlar arasında en azından dil eşitliğini sağlamak zorundadır. Bir başka dile karşı, Kürtçe'ye imtiyaz hakkı tanımamalıdır. Kürtçe'ye imtiyaz tanındıktan sonra, milliyet ayrımı yapılmadığını söylemek, ya kendi kendini aldatmaktır, ya da bilerek sorun çarpıtılmaktadır.

Bunun da ötesinde biz Marksist-Leninistler ister bir devlet bağlamında olsun, isterse de "SKP" gibi bir kurumda olsun resmi dili kökten reddediyoruz. Çünkü, resmi dil tespiti, egemen ulusun ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki ulusal baskının bir türüdür. Bu ezilen ulus tarafından azınlık milliyetlere uygulandığında da aynıdır. Ulusal baskının bir türü ve milliyetçiliğin bir göstergesi olan resmi dil savunusu, "SKP"nun da milliyetçi yanını ve azınlık milliyetlere karşı egemenlik an-layışını ortaya koymaktadır.

"SKP"nun milliyetçiliği şu maddede de kendisini ele vermektedir:

"Gençliğimizin ulusal değerlerine yabancılaşmasını ve yabancı kültürler içinde erimesini önlemek ve gençliği geleceğin güvencesi haline getirmek için çalışacaktır." (agg, sayfa 16)

Bu tavrın daha iyi anlaşılabilmesi için gözönünde tutulması gereken olgu, bu tespitin "SKP"nun kurulduğu Avrupa'da yaşayan gençler için yapıldığıdır.

Bu tavır, teorik açıdan yanlış, dar milliyetçi, içine kapalı ve "ulusal kültür" adı altında esas olarak burjuva kültürün (Kürt ulusal kültürü bağlamında işe feodal kültür de karışmakta) savunusunu yapan bir tavırdır.

Bu savunu aynı zamanda "ulusal kültür"ü sınıflarüstü bir kültür gibi göstererek, proletaryanın uluslararası kültürünü de reddetmektedir. "SKP"na göre "yabancı kültür" kötüdür. Peki ama bu "yabancı" kültürlerin içinde, burjuvazinin kültürü olduğu gibi, değişik uluslardan işçi sınıfının kültürü de var. Bunların soruna temel yaklaşımı, sınıflarüstü görünen, ama gerçekte burjuvazinin sınıf çıkarlarını savunan ve milliyetçi bir yaklaşımdır.

Vurgulanması gereken önemli bir sorunda, "SKP"nun şu tavrıdır:

"Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, çoğulculuğu esas alır. (...)

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, sömürgeciliğe, yabancı işgale, faşizme, ırkçılığa, diktatörlüğe karşıdır. Halklar

arasında karşılıklı çıkarlar temelinde barışı, eşit ve özgür ilişkileri esas alır. Kürdistan'da demokratik, özgürlükçü ve insan haklarını esas alan bir toplumsal düzeni savunur." (agg, sayfa 13)

İlkbakışta çekici görünen bu tavırın aldatıcı olduğu, biraz irdelendiğinde açığa çıkmaktadır. "SKP"nun gerçek yüzü, "çoğulcu"luk ile diktatörlük hakkında takındığı tavırda ortaya çıkmaktadır. Bunların tavrına göre "demokratik, özgürlükçü ve insan haklarını esas alan bir toplumsal düzen" ancak, diktatörlüğe karşı olan bir "çoğulcu" düzen olabilir.

Böylesi bir tavır iki açıdan da yanlıştır. Birinci yanı, burjuva demokrasisinin "çoğulculuğu"nu demokratik, özgürlükçü ve insan haklarını esas alan bir toplumsal düzen olarak görüp, kapitalist sistemin şirin gösterilmesi ve bu "çoğulculuğun" gerçekte burjuvazinin diktatörlüğü olduğunu gizlemesidir.

İkinci yanı ise, demokratik, özgürlükçü ve insan haklarını esas alan tek toplumsal düzenin sosyalizm olduğu gerçeğini reddetmeleridir. Hangi yandan bakılırsa bakılsın, bu genelleme ile diktatörlüğe karşı gelmeleri yanlıştır. Biz Komünistler, burjuvazinin diktatörlüğüne karşı, proletarya diktatörlüğünden yanayız. Ve biz, Kuzey Kürdistan'da bu hedefe varıp, Komünizme, demokrasinin yerini özgürlüğün aldığı topluma varmak için mücadele ediyoruz.

Kapitalist sistemin burjuvazinin diktatörlüğü olmadığını, "çoğulcu, demokratik ve özgürlükçü" olduğunu kitlelere empoze eden, bizzat burjuvazinin kendisidir. Bu, onların kendi sınıf egemenliklerini sürdürebilmeleri için başvurdukları yalanlardan biridir. "SKP"nun bu tavrı savunması, onun burjuva milliyetçi karakterini de göstermektedir. "SKP" bu bağlamda uluslararası emperyalist burjuvazinin sahtekarlığına hizmet etmekte ve "yeni dünya düzeni"ndeki yerini almaya çalışmaktadır.

"SKP"nun kuruluş belgeleri, Kürt milliyetçisi temelde yükselen, ulusal sorunun "çözümü"nü burjuva düzen çerçevesinde ele alan reformist belgelerdir. Bu belgelerde şu ya da bu talebin, ulusal baskıya karşı olma anlamında doğru olması, bu gerçeği değiştirmemektedir.

"SKP"nun kuruluşu sonrasında yürüttüğü diplomatik ilişkiler de, sorunun hangi temelde ele alındığını ortaya koymaktadır. "SKP" temsilcilerinin değişik ülkelerde, değişik örgüt ve kurumlarla gerçekleştirdikleri diplomatik ilişkilerde savundukları bazı yaklaşımlara bakarsak durum şöyledir:

FAŞİST TÜRK DEVLETİNE DİYALOG ÇAĞRISI VE "İKİNCİ CUMHURİYET" SAVUNUSU!

"SKP" Yürütme Konseyi'nin yapılan 2. Olağan toplantı sonucunda yayınlanan bildirgede şu tavır takınılmaktadır:

"Militarist yaklaşımlarla sorunu çözmek mümkün değildir. Kürdistan sorununun siyasi ve demokratik bir temelde çözülmesi için Türk devletinin Kürdistan halkının temsilcileriyle görüşmesi gerekir. Sorunun daha da ağırlaşmasını ve daha fazla kan dökülmesini engellemek için, SKP'nin sunduğu çözüm paketinin kabul edilmesi gerekir. Türk devletini yürüttüğü çağdışı şiddetten vazgeçmeye çağırıyoruz." (Yeni Politika, 21 Mayıs 1995)

"SKP" Türk devleti ile diyalog kurabilmesi için ateşkes çağrısı da yapması gerekmektedir. Bunu da "SKP" Başkanı Yaşar Kaya yapmaktadır. "Yeni Politika"nın aktarımı şöyledir:

"Kaya, SKP'nin Türkiye'nin toprak bütünlüğüne saygılı olduğunu ve Kürt sorunu konusunda kültürel hakların tanınmasından federasyona kadar herşeyi tartışmaya hazır olduklarını ifade ederek, iki taraflı bir ateşkesin gerçekleşmesi gerektiğini kaydetti." (Yeni Politika, 1 Temmuz 1995)

Yaşar Kaya'nın tavrından, yapılacak pazarlıkların en üst hedefinin federasyon olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Gerçekte ise kültürel bazı haklara razı olmaya hazırdırlar. Bu yaklaşım, yürütülen tüm diplomatik ilişkilerde öne çıkarılan bir yaklaşımdır.

Ateşkes talep ve çağrıları A. Öcalan'ın 23 Mayıs 1995 tarihinde Reuter Ajansı muhabiri aracılığı ile ulaştırdığı *"Eğer Türk devleti bize karşı giriştiği operasyonu durdurursa ve politik bir çözüm için hazırsa, biz de örgüt olarak, ateşkes ya da barış için hazırız." (Yeni Politika, 24 Mayıs 1995)* mesajı sonrasında, "SKP" tarafından da savunuldu ve ne kadar "önemli bir fırsat" olduğu yönünde açıklamalar yapıldı. İçerik olarak savunulanların aynı olmasını gözönüne alarak bu tavırları aktarmayı gereksiz görüyoruz.

"SKP"nun neden kurulduğuna Yaşar Kaya şu cevabı vermektedir:

"Kürt politikacıların artık legal bir platformda siyaset yapmak istediklerini, ama bunun Türkiye'de mümkün olmadığını ve bu yüzden SKP'nin kurulduğunu belirtti." (Yeni Politika, 11 Haziran 1995)

Evet, Türk devleti bunlara legal alanda siyaset yapma imkanı tanısa, bunlar Türk devleti ile anlaşmaya hazırdırlar. Bu anlaşmayı sağlayabilmenin bir yolu da "ikinci cumhuriyetçiler"le birleşmedir.

Bu konuda Yaşar Kaya, burjuva gazetelerinin kalemşörlerinden Ertuğrul Özkök, Hasan Cemal, Oktay Ekşi, Güneri Civaoğlu ve Altan Öymen'e yaptığı tartışma davetinde açıkça "ikinci cumhuriyet" savunuculuğunu yapmaktadır. "Yeni Politika"nın aktarımı şöyledir:

"SKP Başkanı, bu kanın durması için herkesi elinden gelen her şeyi yapmaya davet etti. ***Kürt ve Türk halklarının eşit hakları ve kardeşliği temelinde ikinci bir cumhuriyetin yapılandırılmasının mümkün olduğunu belirten Kaya,*** *(abç) Türk medya yazarlarına şu teklifte bulundu: "Bütün bu konuları tartışabilmek için sizleri Kürdistan Sürgün Parlamentosu adına Avrupa'ya davet ediyorum. Bu tartışmayı Türk ve Kürt televizyonlarında yapabiliriz." (Yeni Politika, 8 Temmuz 1995)*

Evet, "SKP"nun en yetkili kişisinin tavrında dile getirilen bu düşünce, Kürt sorununun hangi temelde "çözülmek" istendiğini daha da açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Anayasal değişikliklerle, Türk devletinin varlığını koruduğu koşullarda, verilecek bazı haklar temelinde aynı parlamento çatısı altında birleşmek. Savunulan "siyasi çözüm" budur.

"İkinci cumhuriyet" savunusu 15 Temmuz 1995 tarihli "Yeni Politika" gazetesinde yeniden dile getirilmektedir. "SKP"-nun "barış çağrısı"nı özetleyen gazetenin aktarımı şöyledir:

"... Çağrıda, "sürdürülmek istenen bu kuralsız savaşta, her iki taraftan da ölenler bizim çocuklarımızdır. Kimliğimizi inkar edenler, bizim bölücü olduğumuzu toprak talebimizin olduğu yalanını ileri sürebiliyorlar" denildi. Türkiye'nin toprak bütünlüğü içinde Kürt ve Türk halkının eşitliği ve kardeşliği temelinde cumhuriyetin yeniden yapılandırılması gerektiği vurgulanan çağrıda şöyle denildi:" (agg)

"Cumhuriyetin yeniden yapılandırılması" düşüncesi, tam da "ikinci cumhu-

riyetçi" olarak geçinenlerin görüşüdür. Burjuva düzen çerçevesi içinde kalan, faşist Türk devletinin varlığını tehdit bile etmeyen bu yaklaşım, gerici ve reddedilmesi gereken bir yaklaşımdır. Bu yaklaşım temelinde Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu mümkün değildir. "Birincisi" ile, "ikincisi" ile kahrolsun faşist Türk devletinin cumhuriyeti. Biz komünistler Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sosyalizme giden yolda, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik cumhuriyetlerinden yanayız. Bunun için de faşist Türk devletinin, anayasal reformlarla "yeniden yapılanması" için değil, yıkılması için mücadele ediyoruz. Kuzey Kürdistan bazında Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, değişik uluslardan işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi temelinde, faşist Türk devletini yıkması ile mümkün hale gelecektir.

"SKP"NUN TÜRK DEVLETİ İLE "ARABULUCU" ARAYIŞI...

Faşist Türk devletinin "siyasi çözüm" için pazarlıklara oturmasını sağlamanın bir yolu da, emperyalist devlet, kurum ve kuruluşlar tarafından Türk devletine uygulanacak olan "baskı"lardır.

"SKP"nun en temel görevinin de bu "siyasi çözüm" için emperyalist devletlerin Türk devletine "baskı" yapmasını sağlamak olduğunu yukarıda da aktarmıştık. Yine "SKP"nun aldığı kararlarda emperyalist kurum ve kuruluşlara yaptığı çağrıyı da aktardık.

"SKP"nun kuruluşu sonrasında yürütülen diplomatik ilişkilerde de aynı yaklaşım temelinde hareket edildi, edilmektedir. Öne çıkan birkaç önemli noktaya değinmek, gelecekte yapılacak pazarlıkların nasıl gelişeceğine işaret etme açısından önemlidir.

"SKP" temsilcileri Yaşar Kaya ile Remzi Kartal 23-27 Mayıs 1995 tarihleri arasında Türkiye'ye gidip resmi temaslarda bulunacak olan Avrupa Parlamentosu (AP) heyetinden bazı temsilcilerle görüşüp, karşılıklı görüş alışverişinde bulundular. Bu görüşmede Yaşar Kaya, *"Biz Kürt halkı adına konuşmaya yetkiliyiz. Bu konuda netiz."* diyerek, sözkonusu heyete "SKP"nun "siyasi çözüm"e hazır olduğunu anlatarak, bu görüşlerin "Türk tarafına" iletilmesine çalışmaktadır.

AP heyeti, Türkiye'de yürüteceği resmi temaslar sonrasında "SKP" yetkilileri ile tekrar görüşeceğini bildirerek, görüşmeyi bitirmiştir. Üstü kapalı bir biçimde aktarılan bu görüşmelerin gerçek yüzü, Ali Sapan'ın şu tespitinden ortaya çıkmaktadır:

"Özellikle son iki üç aydır Ankara'ya yoğun bir heyet ziyareti var. Giden heyetler sorunun bir tarafı olarak bizimle de görüşüyor. Bu görüşmelerde ortaya koyduğumuz barışçıl çözüm yaklaşımımızı Ankara'ya da aktarıyor ve baskıcı bir rol oynamaya çalışıyorlar." (Yeni Politika, 5 Haziran 1995)

Giden heyetlerin bir yanı ile "arabulucu"luk yaptıkları, bu tavır ile gayet açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu edilen "barışçıl çözüm" için pazarlıkların hangi düzeyde ve hangi hızda gelişeceğini şimdiden söylemek mümkün değil. Fakat bu yönde adımlar atılmıştır, atılmaktadır.

Bugün yürüyen diplomatik mücadelenin ana hedefi, faşist Türk devletini "siyasi çözüm" için ikna etmektir. Bunun gerçekleşmesi ise birçok etkene bağlıdır. Türk devletinin içinde ve politikacıları arasında "ikinci cumhuriyet" savunucularının varolmalarına rağmen, bugün hala Kürt sorununun "askeri çözümü"nü savunanlar hakim haldedir. Uluslararası emperyalist güçlerin tavırları ve Türk devletinin iç güç dengelerinin değişmesine bağlı olarak, bu konudaki yaklaşım da değişecektir.

Bunun farkında olan "SKP" da emperyalist devletlerin kendilerini tanımaları ve Türk devleti üzerinde "baskı" yapmalarını sağlamak için çalışıyor.

"SKP" üyelerinin hemen hemen tüm temaslarında dile getirdikleri görüş şudur:

"SKP Kürt halkının iradesini temsil etmektedir. Kürt sorunu SKP ile gelişecek diyaloglarla ve Türkiye'ye yapılacak baskılarla çözülebilir." (F. Başboğa, Yeni Politika, 15 Haziran 1995)

Bu görüş temelinde yürütülen temaslarda emperyalist güçlerden, açıkça arabuluculuk da talep edilmektedir. ABD'de "siyasi çözüm temasları" yürüten "SKP" heyeti şu tavrı takınmaktadır:

"Biz Kürt tarafı olarak, Amerikan hükümetine sesleniyor ve diyoruz ki: Gelin bu Türk dostluğunuzu gözden geçirin; Kürdistan halklarını tarihin çöplüğüne atmak isteyenlere alet olmayın; (...) Ortadoğu'ya barış, güvenlik ve istikrarın gelmesini istiyorsanız, Kürt sorunu hakkında gerçekçi çözüm için adım atınız." (Yeni Politika, 19 Temmuz 1995)

Ve, gazetenin aktarımı ile şöyle devam etmektedir:

"SKP heyeti, Amerika'nın, Filistin ve İsrail örneğinde olduğu gibi, arabuluculuk yapabileceğini söyledi. Kartal, Kürdistan halkını temsil eden tek kurumun Sürgünde Kürdistan Parlamentosu olduğunu belirtti." (aynı yerde)

Kuzey Kürdistan bazında Kürt sorununun çözümü "yeni dünya düzeni"nin Filistin-İsrail sorununda dayattığı "çözüm" (gerçekte çözümsüzlük), temelinde ele alındığı, bunun için de emperyalistlerin arabuluculuğuna başvurulduğu, artık gizlenemeyecek kadar açıktır. Umudunu emperyalistlerin arabuluculuğuna bağlayan "SKP" temsilcisi Remzi Kartal, ABD'de yürüttüğü temaslar sonrasında şunu söylemektedir:

"Kürt halkının temsilcisi olarak Amerikalı meslektaşlarımıza dostluk elimizi uzatıyoruz. Şunu, kesinlikle belirtebilirim ki, biz Amerikan hükümetinin Kürt halkına karşı aldığı tavrı değiştirebileceğine inanıyoruz. Bu konuda sıcak ilgi gördüğümüzü belirtmek istiyorum." (Yeni Politika, 21 Temmuz 1995)

Amerikan hükümetinin tavrını değiştirebileceği mümkündür. Fakat sorulması gereken temel soru, ne pahasına? sorusudur. Bu sorunun cevabı önümüzdeki dönemde, bizzat yaşamın kendisi tarafından verilecektir. Şimdiden söylenmesi gereken, emperyalistlerle pazarlıklar temelinde Kürt ulusunun kurtulamayacağı gerçeğidir.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Kuzey Kürdistan bazında, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkündür, onunla anlaşmakla değil!

Bunun için de, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere önderlik edebilecek BOLŞEVİK PARTİ'nin yaratılması, güçlendirilmesi, proletarya enternasyonalizmi temelinde BOLŞEVİZMİN BAYRAĞI altında birleşmek gerekiyor.

Reformizme, milliyetçiliğe karşı mücadelede BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın saflarında birleşmek, kurtuluşa varmanın tek garantisidir.

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!!!

30 Temmuz 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)

Türk milliyetçiliğinin eleştirisi mi? Yahudi düşmanlığı mı?

PKK Başkanı A. Öcalan, "Serxwebun" gazetesinin 162. sayısında "Türk milliyetçiliğinin doğuşu, yükselişi ve çöküşü" başlıklı bir makalede, Türk milliyetçiliğini "değerlendirmeye" çalışmaktadır.

Sözkonusu yazıda Kemalizmin ne kadar kötü olduğu anlatılmaya çalışılırken, Mustafa Kemal Atatürk şahsında savunulan görüşlerin gerçek Türk milliyetçisi görüşler olmadığını ispatlama çabası içinde, Yahudi düşmanlığı yapılmaktadır.

Bu düşmanlığın temeli ise şöyle atılmaktadır:

"Balkanlardan devşirilen bütün Türk milliyetçilerinin aslında kökenlerinin bile ne kadar Türk olduğu tartışmalıdır." (Serxwebun, sayı 162, sayfa 14)

Burada burjuva milliyetçi siyasetlerin ve siyasetçilerin ulusal kökeni tartışması yürütülmekte, kötülük, ulusal kökenin 'saf' kan olmamasında da aranarak, tipik ırkçı bir konum savunulmaktadır.

Daha sonra, halk ve devlet milliyetçiliği ayrımı yapılmakta; ve: *"İttihat Terakki milliyetçiliği ezilen Türk halkının milliyetçiliği değildir, devlet milliyetçiliğidir." (aynı yerde)* denmektedir.

Burada ilk önce milliyetçiliğin burjuvazinin sarıldığı bir düşünce olduğu, ulusal kurtuluş çığlıkları ile işçi ve emekçileri (yani halkı) kendi bayrağı altında toplamaya çalıştığı gerçeği tersyüz edilerek, bir ulusun devlet ve halkın, iki ayrı milliyetçiliği olabilirmiş gibi bir tavır takınılmaktadır. Buna göre devlet milliyetçiliği kötü, halk milliyetçiliği ise iyidir. Sorun tam da bu noktada yatıyor. Ezilen halk adına milliyetçilik kutsanmaktadır.

Halbuki her ulusal hareketin doğal eğilimi iktidar olmak, "devlet" olmaktır. Bu devlet milliyetçilik temelinde kurulur. Ve milliyetçilik yapar. Bu yüzden, devlet ve halk milliyetçiliği ayrımı yapmak safsatadır.

Bu ayrımı yaptıktan sonra da, İttihat Terakki'nin milliyetçiliğinin, "gerçek" Türk milliyetçiliği ile alakasının olmadığını açıklamak için de, araya Yahudiler sokulmaktadır.

Türk milliyetçiliğinin "babası" Atatürk ise, o zaman O'nun geldiği yeri ortaya koymak, Türk milliyetçiliğinin kaynağını da ortaya koymak demektir şeklinde bir yaklaşımla A. Öcalan, şu tavrı takınmaktadır:

***"Bu Türk milliyetçiliğinin Selanik'te mason localarında üretildiği, özellikle o Yahudi tüccarlarının icadı olduğu da söylenir ve bunun gerçeklik payı da az değildir. Mustafa Kemal'in de bu localarda yetiştiğini biliyoruz. En üst dereceye kadar da (sanırım 33. derecedir) ulaştığını tarih yazmaktadır. (...) Türk milliyetçiliğinin kökeninde Selanik tüccarlarının; bunların mason localarının payı çok büyüktür."** (abç) (aynı yerde)*

Türk milliyetçiliğinin "yaratıcılarının" Yahudiler olduğu konusundaki tavır bununla bitmemektedir. Bu tavır şöyle devam ediyor:

*"Dikkat edelim; **TC'nin öncü kadroları oluşurken, kurucuları masonlardır. Şimdi çöküşe doğru giderken de kurtarmak isteyen yine masonlardır.** Çok ilginç bir gelişme, fakat gerçektir. Yani insanın düşünesi geliyor: Acaba bu Türk milliyetçiliği gerçekten bir Yahudi icadı olmasın?*

Bu bakımdan Selanik localarında gelişen milliyetçiliği çok iyi anlamak gerekir. Yahudi tüccarları neden bir Türk milliyetçiliğine ihtiyaç duyarlar?" (aynı yerde)

Bu alıntılarda savunulan düşünceler, niyet ne olursa olsun, Türk milliyetçiliğini, Kemalizmi eleştirme adına da olsa, açıkça Yahudi düşmanlığını körükleyen düşüncelerdir.

Yahudilikle özel bir ilişkisi olmayan masonluğu, Yahudilikle, masonları da Yahudilerle aynılaştırarak, Türk milliyetçiliğinin "kötü"lüğü **–aslında Yahudileri, tipik ırkçı anti-semit düşünceye göre her kötülüğün mucidi olarak görenler–**, Yahudilerde, onların ulusal özelliklerinde aranmaktadır. Sorun, Türk milliyetçiliğinin kendisinde aranmamaktadır. Böylece, Yahudiler, "sahte" Türk milliyetçiliğinin sorumlusu olarak gösterilmektedir. Bu aynı zamanda Apo'nun anladığı biçimde "gerçek" Türk milliyetçiliğinin de aklanmasıdır. Bu konuda takınılan tavır şöyledir:

"Türk milliyetçiliği, Türk halkına hizmet etmek için oluşturulmuş bir milliyetçilik değildir. Dağdaki Türkmene, yine ezilen işçi sınıfına, yoksul köylülüğe hizmet ettirilmek için ortaya çıkarılmış bir milliyetçilik değildir." (agg, sayfa 15-16)

"Bu, aslında çok mutlu bir azınlık milliyetçiliği, çok gayri milli diyebileceğimiz bir milliyetçiliktir. Yani gerçekçi bir Türk milliyetçiliğiyle alakası yok. Belirtildiği gibi bu milliyetçiliği geliştirenlerin ne kadar Türk oldukları tartışmalıdır." (aynı yerde)

"Mustafa Kemal'in Türklüğü, İttihat Terakki'nin Türklüğü çok iyi tartışılmalıdır. Bu değerlendirmeler geliştirildiğinde görülecektir ki, aslında Türk milliyetçiliği adı altında yutturulmaya çalışılan bir kozmopolitizmdir. Hakiki bir Türk milliyetçiliği sözkonusu değildir. Türk halkının bu milliyetçilikte hiçbir çıkarı ve bağı yoktur." (aynı yerde)

A. Öcalan'ın buradaki temel yaklaşımı, milliyetçiliğin aslında iyi bir şey ol-

duğu yaklaşımıdır. Türk milliyetçiliği, Türk halkına hizmet için oluşturulmadığı için de sahte bir milliyetçiliktir... Bu bakış açısı, açıkça milliyetçiliğin her zaman burjuvaziye hizmet ettiği gerçeğini reddeden bir bakış açısıdır. Ezen ve ezilen ulusların milliyetçiliği arasında belli bir fark olsa da, sınıfsal açıdan her milliyetçilik burjuva içeriğe sahiptir, burjuvaziye hizmet eder.

Sorun bizzat milliyetçiliğin kendisindendir. Halkın çıkarlarını gerçekten savunan Marksist-Leninistler, milliyetçiliğe karşıdırlar. Çünkü her milliyetçi yaklaşım işçi sınıfının kurtuluşunun karşısındadır. Bütün ülkelerin işçi ve emekçilerinin birliğinin karşısındadır.

A. Öcalan kendi milliyetçi yaklaşımının doğal sonucu olarak, milliyetçiliği övmektedir. O'na göre "gerçek" milliyetçiler, "sahte" milliyetçilerin yüzünü görmeli ve milliyetçiliği "halkın çıkarına" uygun savunmalıdır. A. Öcalan'ın burada savunduğu düşüncelerle "gerçek Türk milliyetçiliği ile gerçek Kürt milliyetçiliği"nin aynı cephede buluşmasının tüm temelleri atılmıştır.

Dikkat çekilmesi gereken önemli bir sorun da, Atatürk vb. kişilerin, "gerçek" Türk milliyetçisi olmadıklarını ispatlamak için öne sürülen gerekçedir. Buna göre, bunların "gerçek" Türk milliyetçisi olmamalarının gerekçesi, bunların Türk olmadıklarıdır. Yani, "gerçek" milliyetçi olmak için, 'saf' kan olmak gerekiyor. Bu yaklaşım, kökten yanlıştır. Çünkü, Türk ya da başka bir ulusun milliyetçisi olmak için, ille de o ulustan olmak diye bir zorunluluk yoktur. Başka bir ulusal kökenden gelen biri de, en ileri düzeyde Türk milliyetçisi olabilir. A. Öcalan'ın bu tavrı, açıkça tipik ırkçı bir tavırdır, reddedilmelidir.

İster Türk kökenli olsun, isterse de başka ulusal kökenden gelsin, Mustafa Kemal, sadece Türk milliyetçisi değil, milliyetçiliğin, şovenizm biçimini faşizmle birleştiren bir faşisttir.

A. Öcalan, Mustafa Kemal'in "sahte milliyetçi" olduğunu savunmakla, Türk milliyetçiliğinin savunusunu yapmakta ve bu bağlamda burjuvaziye hizmet etmektedir.

Burada aktardığımız görüşlerin aynısını, "Özgür Ülke" gazetesinin yazarı A. İnanç'tan da okumuştuk. Benzerlikleri görebilmesi için, imkanı olan okuyucumuzun Bolşevik Partizan sayı 92, sayfa 37-38'e bakmasını tavsiye ederiz. Antisemitizm konusunda, A. Öcalan ile A. İnanç arasında özde bir fark yoktur. Savundukları bazı düşünceler ise kelimesi kelimesine aynıdır. Kimin kime öğrettiğine okuyucu karar versin.

Biz herhalükarda, kimden gelirse gelsin, milliyetçiliğe, onun her tür görüntüsüne ve Yahudi düşmanlığı olan anti-semitizme karşı da mücadelede kararlıyız.

A. Öcalan'ın "Türk milliyetçiliğinin doğuşu, yükselişi ve çöküşü" konusunda takındığı tavırda, Yahudi düşmanlığı, Türk milliyetçiliğine el uzatma ile birleştirilmekte, milliyetçilik övülmektedir. Fakat bununla da kalınmamaktadır.

A. Öcalan "Türk solcuları"na değinmeden edemiyor tabii ki. Tavrı şöyledir:

"Geçerken şunu belirtelim; Türk solcuları da aslında kemalist zihniyetten ayrı bir solculuk değildir. Mustafa Suphi, biraz da Mustafa Kemal'in biraz daha Bolşevizm yanlısı veya onun içinde yetişmiş tipidir. Aynı tarih anlayışı, aynı milliyetçilik anlayışı sözkonusudur. Nitekim bu körlük, onu imhaya götürmüştür. Saftır, dürüsttür, saygı duyuyoruz; ama temel tarih ilkesi, temel milliyetçilik anlayışı Mustafa Kemal'inkinden farklı olmadığı için kör olmuştur." (aynı yerde)

Burada söylenenleri reddediyoruz. Komünist Mustafa Suphi'nin, faşist Mustafa Kemal ile aynı tarih anlayışına sahip olduğunu söylemek, aynı göstermek siyasi sahtekarlıktır, Komünist bir insana saldırıdır. A. Öcalan'ın bir bildiği var ise açıklasın.

A. Öcalan'ın ayrımsız tüm "Türk solcuları"nı kemalist zihniyetten ayrı olmayan bir "solculuk" olarak göstermesi de siyasi sahtekarlıktır, gerçekleri tersyüz etmektedir. Bu tavır, sadece A. Öcalan'a ait değildir. İdeolojik mücadeleden kaçmanın bir yolu olarak hemen hemen tüm Kuzey Kürdistan'lı örgütler tarafından kullanılmaktadır. Tartışamadığı yerde, "siz kemalistsiniz" diyerek, işin içinden çıkmaya çalışmaktadırlar. Fakat hiçbir sahtekarlık, gerçeklerin üstünü örtemez. Güneş balçıkla sıvanmaz!

Güneş balçıkla sıvanmaz da... A. Öcalan gerçekleri karartma çabasını sürdürüyor. Bu sefer, "Türk solcuları"ndan Sovyetler Birliği'ne, Komünist Enternasyonale kadar uzanmaktadır. A. Öcalan'ın tavrı şöyledir:

"Kemalizmin kendisinin bir Hitler faşizmini aratmayacak karakterde olduğu ortaya çıkıyor. Rusya'da da reel sosyalizmin birçok yönüyle, özellikle tekelci devlet kapitalizmini geliştirdiği oranda bir faşist rejim olduğu ortaya çıkıyor. İşte en son Kruşçev, Brejnev, Gorbaçovların ne kadar sosyalist oldukları, ne kadar Rus milliyetçisi oldukları tartışılıyor. Hatta Stalin hakkında da, Lenin'in ölmeden önce "Stalin'in Rus milliyetçiliğine kayma durumu var, bundan çok endişe duyuyorum" şeklinde bir değerlendirmesi var. Nitekim daha sonra Stalin önemli oranda büyük Rus milliyetçisi kesilir. Ve bu reel sosyalizm biçiminde bir ifadeye kavuştuğunda, gelen Rus milliyetçiliğini geliştirir. Büyük Rus ulusu (ki Lenin'in bahsettiği tehlikedir) ve bu ezen büyük Rus tehlikesi, ezilen ulusların milliyetçiliğini de doğurur. Sonuçta o bildiğimiz boğazlaşmalar yaşanır. Yugoslavya'da da buna benzer bir durum vardır.

Mustafa Kemal de bir yerde bunların silik bir kopyasıdır." (agg, sayfa 27)

En başta, Mustafa Kemal ile Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov ile Stalin'in aynı kefeye konmasını reddediyoruz.

Stalin'in Rus milliyetçisi kesildiği tespitini, A. Öcalan ispatlamakla yükümlüdür. Biz bu tespiti de reddediyoruz.

Gorbaçov ile çöküşünü yaşayan ve ulusal çatışmalara temel yaratan düzenin sosyalizm değil, sosyal-emperyalizm / sosyal-faşizm olduğu gerçeğini gözardı eden A. Öcalan, yürüyen bu ulusal çatışmaların sorumlusu olarak Stalin'i göstermektedir. Bu tavır, Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov revizyonistlerini temize çıkarma, modern revizyonizmin savunuculuğunu yapmaktır.

A. Öcalan, artık faşist diye nitelediği Mustafa Kemal'i, Kruşçev, Brejnev ve Gorbi'nin yanısıra Stalin'in de kopyası olduğu temelinde benzetme yapmaktadır.

Burada aktardığımız tavırlarla A. Öcalan, açıkça Komünistlere ve sosyalizme saldırmaktadır. Burjuva milliyetçiliğinin doğal olan bir sonucudur bu. Sorun, A. Öcalan'ın böyle bir tavır takınmasının ötesinde, bu görüşlerin, hala sosyalizm maskesi ile savunulmasıdır.

Biz Komünistlerin görevi, bunların sosyalizmi savunma ile hiçbir alakalarının olmadığını kitlelere göstermektir.

30 Temmuz 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Açlık grevleri ile "siyasi çözüm" çabaları...

14 Temmuz 1995 tarihinde, değişik cezaevlerinde bulunan yaklaşık on bin PKK taraftarı tutuklu, açlık grevi başlattı. Dayanışma grev ve eylemleri ile bu grev giderek daha da kitselleşti.

Tutsak aileleri başta olmak üzere, değişik kesimler, dergi, örgüt ve kişiler bu greve yoğun bir destek verdi veriyor. Yurtdışında da, özellikle Avrupa'nın bazı merkezlerinde, açlık grevini desteklemek için 20 Temmuz 1995 tarihinde açlık grevleri başladı.

Kitlesel düzeyde yürütülen bu açlık grevlerinin hangi niteliğe sahip olduğu, neye hizmet ettiğini; genel karakteri itibarı ile bu açlık grevlerinin desteklenip desteklenemeyeceğini ortaya koymak için, ilkönce PKK'nın tavrını ve bu temeldeki gelişmelere bakmak gerekiyor.

Birçok kez ortaya koyduğumuz gibi, PKK, özellikle Mart 1993'de ilan ettiği tek taraflı "ateşkes" ve bununla bağ içinde savunduğu görüşlerle, açık bir biçimde reformist bir çizgiye oturmuştur.

Buna göre, PKK'nın siyaseti, silahlı mücadele yerine, diplomasi! Diplomasiyi desteklemek için silahlı mücadele yürütme durumuna gelmiştir. Silahlı mücadelenin temel dürtüsü, faşist Türk devletini yıkmak değil, onunla anlaşmaktır.

İşte bu temel yaklaşımla PKK, bir yandan silahlı mücadeleye devam ederken –ki, andaki durumda buna zorunludur da–, diğer yandan ise diplomasiye giderek daha fazla ağırlık verdi. Bu diplomasinin kısa görüntüsü aşağıdaki gibidir.

Mart 1993'de tek yanlı ilan edilen "ateşkes" Nisan ayında A. Öcalan tarafından süresiz olarak uzatıldıktan sonra, Elazığ-Bingöl yolunda PKK gerillalarının "misilleme hakkını" kullanarak gerçekleştirdiğini açıkladığı "uyarı eylemi" ile pratik olarak son buldu.

Bundan sonraki dönemde, A. Öcalan değişik biçimlerde "ateşkes" önerilerini tekrarladı. Kasım 1994'de ise, Başta Amerika, Almanya, Fransa ve İngiltere olmak üzere, batılı emperyalist ülkelerin Başkan ve Başbakanlarına ve BM, AGİK, Avrupa Konseyi ve NATO gibi emperyalist örgüt ve kuruluşlara mektup göndererek, "ateşkes" başvurusunda bulundu.

23 Ocak 1995 tarihinde ise Uluslararası Kızılhaç ve BM yetkili kurumlarına başvurularak, 1949 Cenevre Antlaşması'nı kabul ettiklerini açıklayıp imzaladılar. Bugün yürüyen açlık grevlerinin temel taleplerinden biri TC'nin bu anlaşmaya uyması talebidir. Bu açıdan ele alındığında, okuyucunun açlık grevlerini değerlendirirken, bu olguyu da gözönüne alması gerekir.

12 Ocak 1995 tarihinda ise, kamuoyuna "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu"nun kurulacağı açıklandı ve kuruluş çalışmalarına başlandı.

12 Nisan 1995 tarihinde "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu" kuruldu ve diplomatik ilişkiler bu kurumun esas çalışmasını oluşturdu.

23 Mayıs 1995 tarihinde A. Öcalan Reuter Ajansı muhabiri aracılığı ile, yine "ateşkes" çağrısında bulundu. Bu çağrı, "Sürgünde Kürdistan Parlamentosu" temsilcileri tarafından da desteklendi ve emperyalist devletlerin temsilcileri ile kurulan diplomatik ilişkilerde, bu çağrının önemli bir fırsat olduğunu anlatmaya çalıştılar.

17 Haziran 1995'de Almanya'nın Bonn şehrinde, "Kürdistan'da siyasi çözüm için" şiarı ile büyük bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş platformunun temel siyaseti, şiarda da görüleceği gibi, "siyasi çözüm" olmuştur.

A. Öcalan bu arada kendisi ile yapılan hemen hemen her röportajda, "ateşkes" çağrısı yapmaktadır. Son olarak, Almanya'nın tanınmış dergilerinden "Stern"le yaptığı röportajda da "gelsinler görüşelim" *(Bkz, 30 Haziran tarihli Yeni Politika)* çağrısını tekrarladı.

Açlık grevlerinin başlamasından önceki tablo kısaca böyledir. Bu tablonun siyasi içeriğinin kavranması için ise, PKK'nın son üç aylık dönemde, somut olarak hangi görüşleri savunduğunu göstermek gerekiyor. Böylece PKK'nın "siyasi çözüm"den ne anladığı da bir kez daha ortaya çıkacaktır.

ABD EMEKLİ DİPLOMATI DAVİD E. KORN'UN SORULARINA A. ÖCALAN'IN VERDİĞİ CEVAPLAR...

David E. Korn'un sorularına verdiği cevaplarda konumuz açısından önemli olanlara bakarsak, durum şöyledir:

"Karşımızdaki rejim, taş duvarlı bir karakteri temsil ettiği için, maalesef çağrılarımızı duymuyor, veya duymazlıktan geliyor."

"ABD'nin, özellikle sizin vasıtanızla görmesi gereken gerçek budur. Bu taştan duvarları biraz yumuşatmak için çabalarınıza ihtiyaç vardır."

"Siz kefil olun, "alın size kimliğiniz, ulusal demokratik haklarınız" deyin, ben bir an bile, şiddete başvurmamayı taahüt ediyorum. Ama siz, benim haklarımı bana tanımayı taahüt edemiyorsunuz, ABD taahüt edemiyor, Türkiye taahüt edemiyor." *(abç) (Serxwebun, sayı 160, sayfa 13-14)*

Kötü ama, gerçek durum budur. A. Öcalan artık emperyalist devletlerden "taahüt" ve yardım istemektedir. Gerçekten de, faşist Türk devleti anlaşmaya yanaşsa, PKK çoktandır buna hazır. Türk devletini, ABD emperyalistleri aracılığı ile anlaşmaya getirme çabası içinde A. Öcalan, "siyasi çözüm"den ne anladığını da açıklamaktadır. Tavrı şöyledir:

"Kaldı ki, en az tek ulustan müteşekkil bir Amerika kadar federalizm istiyoruz. Almanya kadar İspanya kadar bir demokrasi ve onun gelişmiş bir gereği olarak federal sistem istiyoruz." *(abç) (agg, sayfa 13)*

Kurtuluş, özgürlük vb. olarak gösterilmeye çalışılan "siyasi çözüm"ün en iyi halde burjuva demokrasisi olduğu, burada açıkça görülmektedir. En yüksek istemin, burjuva demokrasisi olduğu zaman, sonuçta şöyle olur:

"Buna istenildiği kadar "katı marksist-leninist ideolojiye dayanıyor" deyin, istediğiniz kadar "en terörist ayrılıkçı hareket" deyin, tüm bunlar suçlamadır." *(abç) (agg, sayfa 13)*

Yürüyen diplomasinin başarıya ulaşmasının, yani, Türk devletinin "siyasi çözüm" için PKK ile pazarlıklara başlamasına zorlanmasının en temel ön koşullarından biri, emperyalist devletlerin PKK'yı değerlendirmelerini değiştirmeleridir. Bu da PKK'nın "terörist" olduğu değerlendirmesidir.

A. Öcalan yukarıdaki tavırda kendilerinin "terörist" olmadığını haklı olarak söylerken, bir başka gerçeği de dile getiriyor. Bu gerçek, başka türlü ifade edilirse, PKK'nın Marksizm-Leninizme dayanmadığı, onu savunmadığı gerçeğidir. Kuşkusuz, bu bizim için yeni değildir. Fakat, bu gerçeğin, diplomatik yardım istendiği emperyalistlere karşı, bizzat A. Öcalan'ın bu açıklıkta dile getirilmesi önemlidir. Bu açıklamanın arkasında yatan gerçek, PKK'nın emperyalistlere güven verme çabasıdır. Güven vermediği yerde, "yardım"ın verilmeyeceğini de iyi bilmektedirler...

ALMANYA ARD TELEVİZYONUNUN YAPTIĞI RÖPORTAJ VE ALMAN DEVLETİNE YARDIM ÇAĞRILARI...

A. Öcalan, Mart 1993 "ateşkes"i hakkında sorulan bir soruya verdiği cevapta, diğer bazı şeylerin yanısıra şunları da söylemektedir:

"Biz her zaman söylüyoruz. Biraz demokratik taleplerimiz, ulusal kimliğimiz kabul edilsin biz bir günde bu uyguladığımız meşru savunmanın silahlı şiddet temelinde olmasına da son vereceğiz. Biz hazırız, sizin desteklediğiniz Türk devleti hazır mı? Bunu işbirliği içinde olduğunuz Türk devletine sorun. Eğer alacağınız cevap olumluysa ben hazırım, bir günde ateşkes ilan ederim." (Serxwebun, sayı 161, sayfa 13)

"Biraz demokratik talepler, ulusal kimliği"n tanınması, silahlı mücadelenin durdurulmasına yetmektedir. Bu hak ve taleplerin de Anayasal değişikliklerle elde edilmesi temel amaç ise, o zaman sorunun "çözümü"nün "yeniden yapılanma" temelinde savunulması doğaldır. Bu yüzden de A. Öcalan "ikinci cumhuriyetçi"lerle aynı konuma düşmektedir. Boyner takımı hakkında şunları söylemektedir:

"Dolayısıyla çözüm için Boyner hareketi türünden gelişmeler beklenebilir ve biz de bunlarla diyaloğu aramak isteriz. ***Türkiye için demokrasiyi, yeniden yapılanmayı birlikte gündemleştirebiliriz.*** *(abç) Son derece esnek de olacağız ve Türkiye'nin krizden kurtulmasına ne kadar katkıda bulunacağımızı da çok açık bir biçimde göstereceğiz yeter ki siyasi yönteme itibar edilsin, bu özel savaş politikasından vazgeçilsin." (agg, sayfa 13)*

Evet, A. Öcalan şahsında PKK, artık "ikinci cumhuriyetçi"lerle de ittifak aramaktadır. Faşist Türk devletinin krizden kurtulabilmesinin "can simidi" olma rolüne aday olmaktadır. Kötüdür ama, burjuva milliyetçiliğinin doğal bir sonucudur bu.

A. Öcalan, emperyalist Almanya devletinin kendilerine destek verme çağrısı yaparken şunları savunmaktadır:

"Önemli olan, Türkiye'ye yapılan her türlü yardımın durdurulmasıdır. ***Almanya, Kürt sorununun siyasi çözümünü sağlayabilmesi için Ankara'ya baskı yapmalı, bize siyasi ve askeri destek sunmalıdır. Tabi PKK yasağının da kaldırılması gerekiyor. Alman devleti bizimle siyasi ilişki geliştirmelidir. Kürt sorununun çözümünde anahtar bu olacak."*** *(abç) (Yeni Politika, 30 Haziran 1995)*

"Yeni Politika"da da yayınlanan bu tavır, almanca "Stern" dergisi tarafından yapılan röportajda söylenmektedir.

A. Öcalan bu yaklaşımı "Berxwedan" gazetesinde de ortaya koymaktadır. Emperyalist Almanya'nın, faşist Türk devletine verdiği silahların sevkiyatını göstermelik olarak "durdurma"sını olumlu bir adım olarak değerlendirdikten sonra, şu tavrı takınmaktadır:

"Bundan sonra atılması gereken adım, Almanya'nın siyasi çözüm konusunda ağırlığını daha da ortaya koymasıdır. Bu temelde atılacak adımlar; halkımızın yasalara saygılı olmasını beraberinde getireceği gibi, güçlü bir desteğine de yol açacaktır." *(abç) (Berxwedan, sayı 182, sayfa 7)*

Siz bize, biz size... A. Öcalan, kendilerine "yardım" edecek herhangi bir emperyalist devleti desteklemeye hazırdır. Somut olarak emperyalist Almanya PKK'yı desteklese, ya da en azından, "siyasi çözüm" için faşist Türk devletine belli oranda "baskı" yapsa, PKK Almanya devletini destekleyecektir. Bu da doğaldır. PKK zaten hiçbir zaman tutarlı antiemperyalist bir konumda olmamıştır. Burjuva milliyetçiliğinin çıkarları gereği, kendisine "destek" verecek bir emperyalist gücü arama derdindedir. Geçmişte de Rus sosyal-emperyalizminden destek beklemiştir, ama "umudu" boşa çıkmıştır. Gerçekte emperyalizme karşı mücadele etme diye bir sorunu yoktu, yoktur.

PKK'nın emperyalistlerle ilişki kurup kurmaması, esas olarak emperyalist güçlerin tavrına bağlıdır. Gelinen yerde gidişat, daha da açık bir biçimde, Filistin-İsrail çatışmalarına "yeni dünya düzeni"nin sunduğu "çözüm" (gerçekte ise çözümsüzlük) yönüne doğru yol almaktadır. Sorun artık, bunun hangi düzeyde, hangi hızla ve ne zaman olacağı sorununa dönüşmüştür.

İşte, güncel olan açlık grevleri, buraya kadar ortaya koyduğumuz genel yaklaşım temelinde, "siyasi çözüm" için verilen mücadele çerçevesinde ele alınmak zorundadır. PKK'nın bu temel yaklaşımı, yürüyen mücadelenin bütünlüğü gözden kaçırıldığında, açlık grevleri doğru bir biçimde değerlendirilemez. Bu bağlamda açlık grevlerinin değerlendirilmesi, bu bütünlük içinde yapılmak zorundadır.

AÇLIK GREVLERİ VE TALEPLERİ HAKKINDA...

14 Temmuz 1995 tarihinde başlayan açlık grevlerine, özellikle tutsak aileleri tarafından verilen destek ve ardından gelen değişik dernekler, dergiler ve örgütlerin eylemlerine karşı, faşist Türk devleti tarafından yapılan saldırıları protesto ediyoruz.

Yine yurt dışında, özellikle Almanya ve Fransa'da açlık grevleri eylemcilerine karşı yapılan saldırı ve tutuklamaları da protesto ediyoruz.

Fakat, bizim bu saldırıları lanetlememiz, hiç bir biçimde, yürütülen açlık grevi ve eylemleri desteklediğimiz anlamına gelmez. Biz Marksist-Leninistler, kötüler içinde daha az kötü olanı seçme, onu destekleme tavrını yanlış buluyor ve böylesi tavırları reddediyoruz. Bizim için savunulacak olan kötünün iyisi değil, doğru olandır. Bu temelde açlık grevlerinin içeriğine, taleplerine baktığımızda, durum aşağıdaki gibidir.

Açlık grevini başlatan tutsaklar, değişik kurum, kuruluş ve devlet temsilcilerine, eylemin amacını ve taleplerini içeren birer mektup gönderdiler. Bu mektupta, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yürüyen savaşın son bulması için şu tavır takınılmaktadır:

"Bu katliam, bu kan, bu vahşi savaş ancak birlikte çabayla sona erebilir. Savaşın değil, onurlu bir barışın ortak

çabamız olması gerektiğine inanıyoruz." (Yeni Politika, 14 Temmuz 1995)

Faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı katliamın ve dökülen kanın son bulması istemi, kendi başına yanlış değildir. Sorun, bunun nasıl ve hangi yolla gerçekleştirilmek istendiği sorunudur.

Buradaki tavır açıkça, sorunu, değişik emperyalist güçlerle (çünkü çağrının esas muhatapları bunlardır) birlikte verilecek bir çaba ve faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde ele almaktadır.

Böylesi bir yaklaşım temelinde elde edilecek "barışı" da "onurlu bir barış" olarak göstermektedirler. Bu tavır açıkça sorunun özünü gizlemeye de hizmet etmektedir. Faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde elde edilebilecek bir "barış", proletaryanın sınıfsal bakış açısı ile yaklaşıldığında, onurlu bir barış değildir.

Sözkonusu mektupta dile getirilen talepler ise, "Yeni Politika"nın aktarımı ile şöyledir:

"1- PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan tarafından yapılan siyasi çözüm için diyalog çağrısının, bütün sorunların çözüm başlangıcı olarak açıktan benimsenmesi ve güç verilmesi.

2- Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uyulmasının güvence altına alınması.

3- Sivillerin katliamına, gözaltındaki kayıplara, yargısız infazlara, işkenceye, köylerin yakılıp yıkılmasına son verilmesi.

4- Cezaevlerindeki tutsaklara savaş esiri statüsünün verilmesi.

5- Yürütülen askeri imha operasyonlarına son verilmesi.

6- Kirli savaşı yerinde izlemek ve ceza evlerindeki durumu yerinde görmek için Birleşmiş Milletler ve Kızılhaç tarafından heyetlerin gönderilmesi." (aynı yerde)

Bu taleplerin en önde geleni, birinci noktada dile getirilen "siyasi çözüm" talebidir. Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, "siyasi çözüm", faşist Türk devletinin sınırları ve Anayasa'sı çerçevesinde, Türk devleti ile anlaşmak, en iyi halde *"Amerika kadar federalizm, Almanya, İspanya kadar demokrasi"* savunusudur. Böyle bir savunu ise, en iyimser bir değerlendirme ile, REFORMİZMdir. Kapitalist düzenin savunuculuğudur. Açlık grevlerini değerlendirmede, en başa konması ve reddedilmesi gereken tavır budur. Bununla bağ içinde reddedilmesi gereken bir diğer tavır ise, faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde elde edilecek bazı hakların, Kürt ulusunun özgürlüğü, bağımsızlığı olarak gösterilmesi tavrıdır. Böylesi bir tavır, açıkça siyasi sahtekarlık temelinde yükselmektedir.

PKK, "siyasi çözüm" istiyor. Ama, bunun hemen olmayacağını da iyi bilmektedir. Bu yüzden de, savaş sürdüğü sürece, Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uyulması talebi gündeme getirilmektedir. Sorunun "çözümü" yine emperyalist devlet, kurum ve kuruluşlardan beklenmektedir. Kim, hangi güç, faşist Türk devletinin bu anlaşmaya uymasını güvence altına alacaktır? PKK'ya göre tabii ki, emperyalist devletler, kurum ve kuruluşlar. Bunun için de bu güçlerin Türk devletine "baskı" yapmasını talep etmektedirler.

Diğer talepler de bu ikilem, yani "siyasi çözüm" ve bu gerçekleşmediği sürece yürüyen savaşta, Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uyma ikilemine bağlı olarak ileri sürülmektedir.

Fakat bu talepler, özellikle 3. ve 5. talepler, kitlelerin bilincini karartmaya hizmet etmektedirler. Çünkü, sivillerin katliamına, gözaltında kayıplara, yargısız infazlara, işkenceye, köylerin yakılıp yıkılmasına ve yürütülen askeri imha operasyonlarına son verilmesi talebi, kendi başına ele alındığında yanlış değildir.

Yanlış olan, bütün bunların kendisine sosyalist, devrimci vb. diyenler tarafından da savunulması ve bizzat faşist Türk devletinden beklenmesidir. Örneğin, işkence, kapitalist düzenin varlığı şartlarında, faşist Türk devleti reforme edilerek burjuva demokrasisinin yerleştirilmesi şartlarında da ortadan kalkamaz. 3. ve 5. noktadaki taleplerde dile getirilen olgular, faşist Türk devleti varlığını koruduğu sürece varlığını koruyacaktır.

Örneğin, A. Öcalan şahsında dile getirilen *"Almanya kadar demokrasi"* istiyoruz talebi gerçekleşse, yargısız infaz, işkence vb. son mu bulacak? Hayır. Emperyalist Almanya'da burjuva demokrasisi olsa da, işkence ve yargısız infaz varlığını sürdürmektedir. Bunun en açık örneğini Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) karşısındaki tutum oluşturmaktadır.

Bunun da ötesinde, A. Öcalan'ın istediği *"Almanya kadar demokrasi"* de, bizzat PKK ve Kürt dernekleri yasaklanmış, ERNK imzalı afişleri yapıştırırken, taraftarı bir genç insan "yargısız" infaz edilmiştir, PKK bayrağını taşımak yasaklanmıştır. İşte, savunulan ve uğruna mücadele edilen "siyasi çözüm" sonucu istenen demokrasi, böylesi bir "demokrasi"dir.

Tutsakların mektubunda dile getirilen bu talepler, ayrıca *"Kamuoyuna"* başlıklı bir açıklama ile de yayınlandı. Bu açıklama *"Onbine yakın tutsak adına"* imzası ile yayınlandı. Bu açıklamada sözkonusu talepler, kısaltılmış ve değişik formüle edilmiş olsa da, içerik olarak aynı talepler savunulmaktadır.

Bu talepler ortaya konduktan sonra, şu çağrı yapılmaktadır:

"Bu haklı ve insanlık sorunu olan taleplerimizin yerine getirilmesi, kirli savaşın durdurulması ve barışçıl demokratik bir ortamın yaratılması için tüm devrimci demokratik kamuoyunu desteğe çağırıyoruz." (aynı yerde)

Bizler, Komünistler olarak, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı, zulüm, katliamlara karşıyız ve bunun son bulması için de faşist Türk devletini yıkmak için mücadele ediyoruz.

Yine komünist olarak bizler, faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde bir "siyasi çözüm" için verilen hiç bir mücadeleye de destek vermeyiz. Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu da, ancak faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkündür.

Açlık grevlerinde öne sürülen temel talepler ve uğruna mücadele edilen hedef, kapitalist düzen çerçevesini aşmamaktadır.

Bu eylemler de, PKK'nın "siyasi çözüm" için verdiği mücadelenin bir parçasıdır. Bu eylemlere destek veren örgüt, dergi ve kişiler, reformizmin destekleyicileri olma konumundadırlar. Nitekim, bazı oportünist, revizyonist ve ortayolcu örgütler, bu eylemlere destek vererek, gerçek yüzlerini birkez daha ortaya serdiler; reformizm savunuculuğu yanısıra kuyrukçulukları da bir kez daha ortaya çıktı. Bu örgütlerden bazıları, çok "komünist" geçinen MLKP-K oportünistleri, Dev-Sol ortayolcuları ve Türkiye Komünist Partisi/Birlik (TKP/B) adını terkederek, Türkiye Devrim Partisi (TDP) adını alan revizyonistlerdir.

Bir kez daha tekrarlıyoruz:

Kürt ulusunun kurtuluşu, Kuzey Kürdistan bazında, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkündür, onunla anlaşmakla değil!

Bunun için de, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere önderlik edebilecek BOLŞEVİK PARTİ'nin yaratılması, güçlendirilmesi, proletarya enternasyonalizmi temelinde BOLŞEVİZMİN BAYRAĞI altında birleşmek gerekiyor.

Reformizme, milliyetçiliğe karşı mücadelede BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın saflarında birleşmek, kurtuluşa varmanın tek garantisidir.

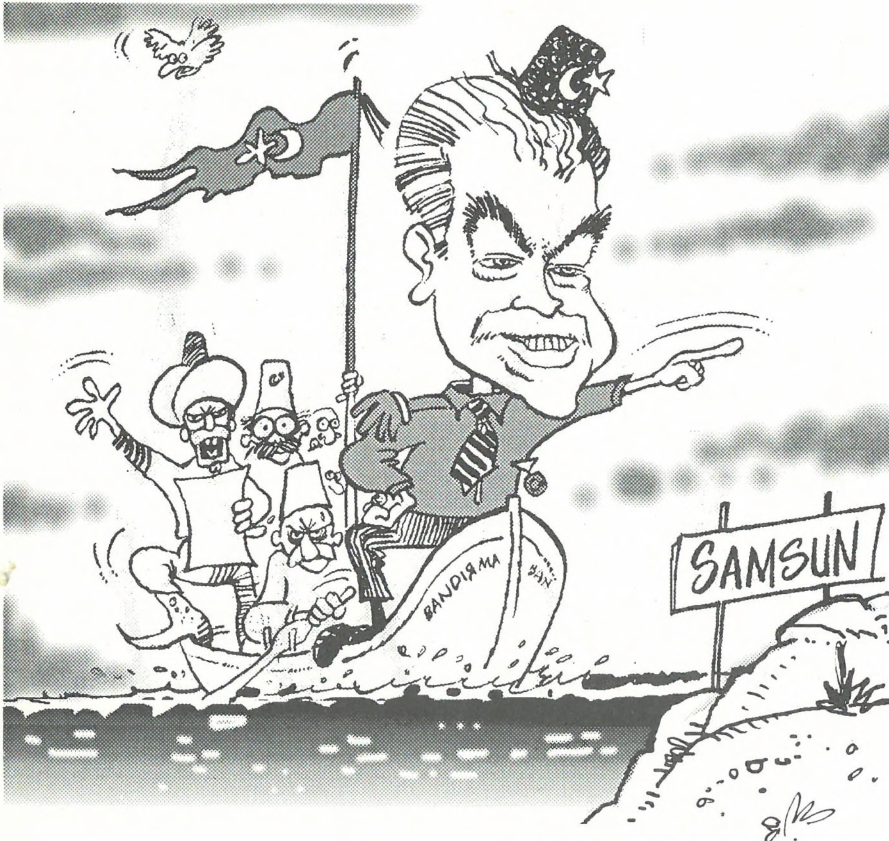
Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!!!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!!!

3 Ağustos 1995 ▲

ŞİMDİ SAMSUN'A ÇIKMA DEĞİL, DEVRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELTME ZAMANIDIR!

Geçtiğimiz günlerde, 19 Mayıs 1919'u anmak için burjuvazi yine tantanalı gösteriler düzenledi. Burjuvazinin bu gösterilerinin yanısıra, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantılarından biri olan "İşçi Partisi" **de,** "Atatürk'ü Anma ve Gençlik ve Spor Bayramı"**nı "alternatif" bir şölenle kutladı. Onlar, "Samsun'a çıktılar"... Bu kutlamalar, "İşçi Partisi"nin Kemalizm ve TC savunuculuğundaki yerini göstermesi açısından önemlidir. Bizim açımızdan sürpriz değildir, çünkü, bunların ne mal olduklarını bizler biliyoruz, milliyetçi-şoven yüzlerini de sizlere aktardık, aktarmaya devam edeceğiz. 19 Mayıs kutlamasına ilişkin olarak olayın tam bir ibretlik olduğunu belirtmek istiyoruz. Bu gelişmeler ve bu parti ile onun şefinin son dönemdeki izledikleri siyaset, bu partinin devlet savunuculuğu konusunda ne kadar ileri gittiğinin açık göstergeleridir. İşçi sınıfının bilincini bulandıran böylesi karşı-devrimcilere, işçiler-emekçiler hakettikleri dersi örgütlülükleriyle ve mücadeleleriyle vereceklerdir!**

DOĞU Perinçek, "zalimin zulmü varsa, sevenin Allah'ı var" dercesine; *"Emperyalizmin Sevr tehdidi varsa, işte bizim de 19 Mayısımız var!"* diyor ve Samsun yolunu göstererek ekliyordu: *"Şimdi Samsun'a çıkma zamanıdır!"* (*)

Zamanıydı; her 19 Mayıs'ta, hakim sınıflar, törenlerle Samsun'a "çıkar", gençliğe armağan edilmiş bu "mutena" günde, şovenizmin kışkırtıcılığını uç noktalara ulaştırır, genç "dimağları" milliyetçilik ağusu ile zehirlerlerdi... Hakim sınıfların önemli bölümünün sürdüregeldiği bu törenlere, yıllardır Atatürk'ün izinden ayrılmayıp, sol söylemle onu göklere çıkaran Doğu Perinçek ve "İşçi Partisi" çağırılmaz, unutulurdu. Sanki O ve partisi Atatürkçü değildi! Ama artık Mustafa Kemal ve TC koruyuculuğu yarışında makus talihin paslı zincirleri parçalanmalı, bu alanda gösterdikleri üstün başarının karşılığı alınmalıydı! Haketmişlerdi, doğrusu!

Zamanıydı, Samsun'a çıkmanın; bunun için bir dizi "neden" de vardı: Bugüne kadar Türkiye'yi soyup soğana çeviren, iliğine kemiğine kadar sömüren emperyalistlerin her ne hikmetse **bugün** Türkiye'yi sömürdüklerini bir kez daha keşfetmişti, Perinçek! *"Türkiye'nin emekçi halkı, **bugün** dünya sermayesiyle karşı karşıya" ydı (Perinçek)*, dünün ne önemi vardı! Dün dündü, bugün ise bugün!... Perinçek bu "gerçeği" keşfetmeseydi olmazdı, çünkü *"Mustafa Kemal' in önderlik ettiği büyük devrimci eylem, İngiliz emperyalizmi dahil 'yedi düvel' i yenmiş, Vahdettinler' in Osmanlı devletini devirmiş"* ti!? Sonra Mustafa Kemal'in ve takipçilerinin Türkiye'yi emperyalizme peşkeş çekmesinin sual edilmesine de

İBRAHİM KAYPAKKAYA ve KEMALİZM...

... Şafak revizyonistleri, *"M. Kemal, halkımızın **ilerici** tarihinin (abç) bir parçasıdır"* demektedirler.

Bu iddiaların, Türkiye gerçekleriyle en küçük bir ilgisi ve bağdaşır tarafı yoktur. Şafak revizyonistleri, kendi boş hayallerini gerçeklerin yerine koymaya çalışıyorlar; ülkemizde bir yığın revizyonist ve oportünist klik, bilhassa Kemalizm konusunda aynı şeyi yapıyor. Özellikle Kemalizm konusunda, orta burjuvazinin gerçeklere aykırı idealist yargıları öylesine beyinlere yerleşmiş, kafalara öylesine tekel kurmuştur ki, Kemalizmin komünistçe değerlendirilmesi adeta imkansız hale gelmiştir. Şimdi iyi biliyoruz ki, bizim Kemalizm konusundaki yargılarımız, Çetin Altan, D. Avcıoğlu, İlhan Selçuk'tan tutun da, TİP, M. Belli, H. Kıvılcımlı, TKP, THKP-THKC, THKO ve Şafak revizyonistlerine kadar, bütün burjuva ve küçük-burjuva örgüt ve akımlarını öfkeyle ayağa fırlatacaktır. Ama, öfkeyle ayağa fırlamaktansa, Türkiye tarihine daha ciddi olarak göz atmaları, onu doğru olarak kavramaya çalışmaları gerekmez mi? Türkiye gerçekleri bize şunu gösteriyor:

Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. (...)

Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük-burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için süngü ve ateş, cop ve dipçik, mahkeme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir; köylüler için ağa zulmü, jandarma dayağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir. (...)

Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. (...)

Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizmin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir. (...)

Kemalizm'in "istiklal-i tam" ilkesi demek, yarı-sömürgelik şartlarına seve seve razı olma ilkesi demektir. Kemalist Türkiye, yarı-sömürge Türkiye'dir. Kemalist iktidar, İngiliz-Fransız emperyalizmine ve daha sonra Alman emperyalizmine uşaklık eden, onlarla işbirliği eden bir iktidar demektir. Şnurov'un belirttiği gibi, Kemalistlerin emperyalistlerle olan sınıf kardeşliği, milli düşmanlıklarından ağır basmıştır. Kemalist iktidar, birçok defalar İngiliz, Fransız ve Alman şirketlerinin menfaatlerini korumak için, Adana-Nusaybin demiryolu grevinde olduğu gibi, işçileri kurşuna dizmiştir. (...)

gerek yoktu. Bugünü konuşmak gerekirdi, bugün emperyalizm denen meret Türkiye'yi parçalamayı önüne koymuş, aç kurtlar gibi bıçak ve çatallarını ellerine almış, beyaz peçetelerini yakalarına bağlamış beklemiyorlar mıydı?! Ayrıca içte de büyük tehlike vardı; ya Kürtler, somun ekmek, ya da hıyar gibi Türkiye'yi ortadan ikiye bölerlerse?!! İşte o zaman hal nic'olurdu?! Türkiye "bölünmez bütün" değil miydi? Bunun korunması, gerekmiyor muydu? Kim "Misak-ı Milli"nin sınırlarından bir karış toprağın yerini değiştirebilirdi?!

Zamanıydı; gafil iktidarın başı Amerika vatandaşı olduğu için Türkiye Cumhuriyeti'nin bekaasının garantisi yoktu. Muhalefet dersen kış uykusundaydı ve onların da Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünü rüyada sağlayamayacakları açıktı. O halde iş başa düşmüştü, Cumhuriyetin korunması lafla olmazdı. Mustafa Kemal *"Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini ilelebet muhafaza ve müdafaa"* sını en birinci vazife olarak, Türk gençliğine vermemiş miydi?! Görev görevdi, görev kutsaldı, kollar sıvanmalıydı!! Atatürk'ün kurduğu bu devlet ilelebet payidar olmalıydı, bunun için Samsun'a çıkmak mecburiydi!

Zamanıydı, *"tersanelerimize girilmiş", "maden ocaklarımız, Petkimlerimiz kapatılmış"* tı; *"Bağımsızlık Savaşıyla, Cumhuriyet devrimiyle kazandığımız mevzilerden elimizde kalan son kaleler de yıkılmak"* istenmekteydi!

Zamanıydı; iki güç vardı: "19 Mayıs'ın güçleri" ile "emperyalizmin güçleri"! Emekçilerin gücünü hesaba katmanın alemi yoktu. Emekçiler sadece bu güçlerden birini seçmeliydi. Türkiye'nin geleceğini belirleyecek olan buydu. Sınıf mücadelesinin ve bağımsızlık davasının herkesten yanıtını istediği sorunun temelinde ya Kemalizm, ya emperyalizm ikilemi vardı! *"Yav, ikisi birbiri ile içiçe geçmiş şeyler, yoktur aslında birbirinden farkları; Kemalizmin anti-emperyalistliği güdüktür, düdük!"* deyip her ikisine de karşı olmak, ülkenin bağımsızlığını tehlikeye atmak değil miydi? Sonra böyle tehlikeli yaklaşımlar niye getirip sokuştu-rulurdu ki?!!

Devrim mi? O da neydi? Atatürk en büyük devrimci, yaptıkları da en büyük devrim değil miydi? Ortalığı bulandırmanın alemi neydi?!! Kemalizmin "istiklal-i tam" ilkesi, anti-emperyalizm değil miydi? Mustafa Kemal halkımızın ileri-

ci tarihinin bir parçası değil miydi?!! Bu tarihi mirası sahiplenmeyip başkalarına mı bırakacaktı Perinçek?!! İlerici tarihi onun herşeyi değil miydi? Devrimci olmanın yolu, bu mirası sahiplenmekten geçmiyor muydu, Perinçek için?!

Terazi var, tartı vardı, herşeyin bir vakti vardı! Zamanıydı; tarih 19 Mayıs 1995'ti, günlerden Cuma, saatler Türk milliyetçiliğini vuruyordu! Herşey Samsun'a çıkmak için elverişliydi. Sadece bir sorun vardı; Samsun, İstanbul'dan biraz uzakçaydı, bunun için hem yol masrafı çok tutardı, hem de bazı partilileri deniz tutardı! Ayrıca deniz yolu ile gitmek için Bandırma isimli bir vapur bulmak gerekirdi. Olmazsa olmazdı. Atatürk'ün Bandırma isimli vapuru seçmesinde bir keramet olsa, gerekti. Ama Bandırma isimli bir gemi yoktu. Tüm bu nedenlerle "Samsun'a çıkma" işini başka şekilde çözmeliydiler. Biryerlere çıkmak gerekiyordu. Ama nereye?!!

Samsun uzak olduğuna göre İstanbul'da burunlarının dibindeki Açıkhava Tiyatrosunda sahneye çıkmak neden olmasındı? İyi fikirdi, hem Türk milliyetçiliğini propaganda edip puan toplar, hem Atatürk'ün "izinde" olduklarını göstererek "bağımsızlıktan" dem vurup, gelenekselleşmiş(!) solculuklarını ibraz ederler, hem "zamanıdır, bakın biz Samsun'a çıkıyoruz, çünkü tehlike var, dikkat edin ha!!" diyerek burjuvazinin kimi kesimlerine akıl hocalığında bulunup çanak anten görevlerini yerine getirirlerdi.

Elbette birkaç sorunları vardı. Bugüne kadar en Mustafa Kemalci olmalarına rağmen, kimse kadir kıymetlerini bilmemişti. Kemalistliklerinden neden şüphe duyuyorlardı, anlamıyordu Perinçek?! Hem yeminlisi, hem de tescillisi sadece ve sadece kendileriydi. Bilmem kaç yıllık "solculuk"larında her konuda az ya da çok bir yamuklukları olmuştu ama, Kemalizm konusunda asla! Ama kıymetleri bilinmiyordu nedense... Belki Samsun'a çıkma ayağına destekçi bulabilirlerdi! Hah işte, yanılmamışlardı, "kalpaksız Kuvay-i Milliyecilerden" milliyetçi, birinci Cumhuriyetçi İlhan Selçuk onların kıymetini bilmiş, Samsun'a çıkmak için "rezervasyon" yaptırmıştı. Eeee, onun gelmesinden doğal ne olabilirdi, asgari müşterekte anlaşmamalarına hiçbir sebep yoktu, her ikisinin de paydası Mustafa Kemal ve TC'nin korunmasıydı. Ne de olsa, hacı hacıyı Mekke'de, sofu sofuyu tekke de bulurdu! A[tatürkçü]–Takımı tamamdı!

Eeee, Açıkhava'ya çıkmışken, bir-iki sanatçıyla program da yapmak gerekiyordu. Bulunması hiç de zor olmadı. Ayrıca birkaç "hatırlı" Kemalistin gelmesi hiç fena olmayacaktı. Gelmiş de... Örneğin Mehmet Ali Aybar. Kendisine heykel de armağan etmişler. Yazdıklarına göre "ahenkli" bir de şölen yapmışlar. Şölenin "ahenkli" geçtiğinden zerre kadar şüphemiz yok. Ne de olsa, birleştirici bir unsur var. Kemalizmin ve TC'nin savunulması!

İlhan Selçuk ile Perinçek, şölende birer konuşma yapmışlar. Perinçek'in konuşmalarından bazı incileri yukarıda aktardık. İlhan Selçuk da Perinçek'ten hiç aşağı kalmamış, *"alınteri felsefesinin insanı"* olma adına alınterinin düşmanlarından Mustafa Kemal'i allamış, pullamış. Yok, *"yıldızlaşan insanlarımızdan biriymiş"*, *"Nasıl olur da Mustafa Kemal sevilmez"* miş; *"Onu sevmeyen insan karanlıkların baykuşu"* ymuş vs. vs... Mustafa Kemal'in kim olduğunu, onun ne kadar anti-emperyalist, ne kadar işçi-emekçi "dostu" olduğunu birazcık araştırma yapan bilir.

Konu üzerinde uzun uzadıya durmak yerine, Perinçek ve onun şürekasına karşı, bir dizi konuda olduğu gibi, Kemalizm konusunda da 1970'lerde amansız bir mücadele yürüten ve bu karşı-devrimci güruhun ipliğini pazara çıkaran İbrahim Kaypakkaya'dan konu ile ilgili bazı alıntıları yandaki sütunlarımıza almakla kendimizi sınırlıyoruz.

Şölende al-kırmızı bayraklı gösterilerin yapılıp yapılmadığını, *"Çırpınırdı Karadeniz, bakıp Türkün bayrağına"* marşının

Kemalizme dalkavukluk eden revizyonistler, hışımla bağıracaklar: *"Siz Kemalizmin milli kurtuluşçu yönünü reddediyorsunuz"*. Hayır! Biz sadece Kemalizmin "milli kurtuluşçuluğunun" niteliğini doğru tespit ediyoruz. Kemalizmin milli kurtuluşçuluk olarak gördüğü şey, sömürge yapının kalkması, fakat yarı-sömürge yapının olduğu gibi muhafaza edilmesidir; emperyalizmin doğrudan hakimiyetinin kalkması fakat dolaylı hakimiyetinin olduğu gibi devam etmesidir; emperyalizmle iktisadi ve siyasi işbirliğidir; emperyalizme siyasi bakımdan yarı-bağımlılıktır. (...)

Kemalizm demek, aynı zamanda, toprak ağaları sınıfıyla kol kola, omuz omuza, köylü kitlelerini ezmek, menfaat birliği etmek, sınıf kadeşliği etmek demektir.

Bütün bu gerçekler, Kemalizmin sınıf karakterini, hangi sınıfın ideolojisi olduğunu açıkça gösteriyor: **Kemalizm, komprador Türk büyük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojisidir.**

Kemalizmin faşizmle bağdaşmaması bir yana, Kemalizm, bizzat faşizm demektir. Kemalist diktatörlük, askeri faşist bir diktatörlüktür. (...)

"M. Kemal halkımızın ilerici tarihinin bir parçasıdır" diyorlar. **Halkımızın tarihi,** zaten tümden ilericidir. Bütün dünya halklarının tarihi ilericidir. Ama M. Kemal **halkımızın tarihinin** bir parçası değil, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ve onlarla birleşen orta burjuvazinin sağ kanadının, yani **gerici sınıfların tarihinin** bir parçasıdır. Mesela, bir Fatih Sultan Mehmet ne kadar halkımızın tarihinin bir parçasıysa (!), M. Kemal de o ölçüde halkımızın tarihinin bir parçasıdır(!). (...)

söylenip söylenmediğini; ya da milliyetçi-muhafazakar kesimlerin çiçek gönderip göndermediklerini bilemiyoruz ama, bunların olması hiç de abes kaçmaz-dı.

Gelecek 19 Mayıslarda dileğimiz, Perinçek ve güruhunun bu yaptıklarından sonra burjuvazinin diğer kesimlerince törenlere çağrılmasıdır! Eminiz, en az kendileri kadar bu görevi kusursuz yerine getireceklerdir. Zaten al-kırmızı bayrak edebiyatı, 19 Mayıs şöleni, vb. ile bu görevi ne kadar sahiplendiklerini göstermişlerdir, bundan böyle de bu görevden imtina etmeyeceklerdir. Çünkü "muhtaç oldukları kudret" damarlarında akan "asil kanda" mevcuttur!

Bitirmeden, burjuvaziye bir teessüfümüzü de bildirelim: Varolan devletin koruyuculuğu konusunda böylesine yetenekli ve azimli bir kimseyi arada sırada da olsa hapis cezalarına vs. çarptırmak yanlıştır. İnsan kendisinden birisini hiç yargılayıp hapis cezaları verir mi? Ayıp olmuyor mu, yani?!! Eminiz birçoğunuza taş çıkartacak kadar yetenekli ve işbilirlerdir! Kıymetini bilin, böyle kadroların! Her ne kadar sonunuzu değiştiremeyip, günün birinde işçilerin-emekçilerin hareketi ile tarihin çöplüğünde bir köşelere fırlatılacaksınız, o "zatlar da" eksiksiz yanınıza arzı endam edecekler, ama bugün yine de böyle "değerleri" harcamayın! Bizden söylemesi!

Haziran 1995 ▲

(*) Bu yazıda yer yer alıntılanan görüşler, "Aydınlık" gazetesinin 20 ve 27 Mayıs tarihlerinde konu ile ilgili yayınlanan haber ve konuşma metinlerinden alınmıştır.)

14.) Şafak revizyonistleri, *"M. Kemal'in 'istiklal-i tam' ilkesinin mirasçısıyız, bu mirası faşistlere terkedemeyiz; ona sıkı sıkıya sarılmalıyız"* diyorlar. Bu "miras" denilen şeye komünistlerin neden sarılamayacağı, zannederiz ki yeterince açıklığa kavuşmuştur. Bu "miras"ı bugün, M. Kemal'in yakın silah arkadaşı İ. İnönü devam ettiriyor. Nihat Erim devam ettiriyor, bunların izinde yürüyenler devam ettiriyor. Bu kişilerin ve bunların mensup olduğu örgütlerin bugün hangi sınıfları ve hangi eğilimi temsil ettiğini biliyorsunuz. Hatta Bülent Ecevit, Şafak revizyonistlerinin dört elle sarıldığı "miras"ı birazcık eleştirdiği için, Kemal Satır güruhunun saldırısına uğradı. Şafak revizyonistleri, bu, "miras" diye her olur olmaz şeye hırsla sarılan aç gözlü bezirganlar, M. Kemal hareketini değerlendirirken, Ecevit'in daha sağına düşmekte, Kemal Satır güruhuna yaklaşmaktadırlar.

Komünistler, tarihin devrimci mücadelede silah haline getirilmesini çok iyi bilirler. Ama "miras" diye gerici şeylere sarılmak, halk kitlelerinin aldatılmasında, gericilerle ağız birliği etmek, onlara suç ortaklığı etmek olur. "Miras" diye gerici şeylere sarılmak, bizi kitlelerle kaynaştırmaz, tersine, onlardan koparır. Kemalizme miras diye sarılmak, bizi Kemalist iktidarın hunharca ezdiği işçi-köylü yığınlarından, emekçilerden koparır. Komünistler, tarihin devrimci mücadelede bir silah haline getirilmesini bilirler. Kurtuluş Savaşı'nda canıyla, kanıyla destanlar yaratan halk kahramanları vardır, mesela bir Karayılan vardır, biz bunların mücadelelerinin mirasçıyız. Biz, yığınların tükenmez enerjilerinin, mucizeler yaratan dehalarının, sonsuz devrimci güçlerinin mirasçısıyız. Her fırsatta yığınların mücadelesini kanla ve zorbalıkla bastırmaya çalışanların, onlara düşmanlık gösterenlerin değil!

REV!ZYON!ST

1995 yılında, kamu çalışanlarının eylemi yine gündemde!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

Kamu çalışanlarının eylemlerinin gün geçtikçe dozajı artıyor. Kamu çalışanları, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için 17-18 Haziran'da Ankara'da 100 bin kişilik kitle ile oturma eylemi sürdürdüler. Bu eylemler İstanbul'da da devam ediyor.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Faşist Türk devleti varoldukça ve bu sömürü düzeni devam ettikçe işçilerin, memurların ve dargelirli yoksul halkın sırtındaki kambur kalkmayacaktır. Bu kamburun kalkması için tek bir alternatif var; o da kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşı krizlerden, sömürüden gerçekten kurtulmanın biricik yolu devrimdir!

Bugünkü sömürüde de, sınıf bilinçli kafa-kol emekçileri, mücadelelerini ücretli kölelik düzeninin kimi güncel görüntülerine karşı mücadele ile sınırlamamalı, tam tersine mücadelelerini, öncelikli olarak ücretli kölelik düzenini yıkmaya yönelik bir mücadele olarak yürütmelidirler.

Kadın ve erkek işçiler!

Bugün grevli, toplu sözleşmeli sendika haklarının verilmemesi bağlamında haykırışınız yalnız iktidar partileri olan DYP-CHP olmamalı, bu haykırışınız tek başına ekonomik talepler olmamalı, bu haykırış tüm devlete karşı olmalı, varolan faşist devletin temellerini sarsan ve yıkmaya yönelen bir haykırış olmalı.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

Bu hak ve özgürlüklere saldıran tek başına DYP-CHP gibi düzen partileri değildir, bu hak ve özgürlüklere saldırı kapitalist sistemin ta kendisindedir. Onun içindir ki, her saldırının arkasını, yeni bir saldırı gelmektedir. Baskı ve sömürü düzeninden kurtuluşun bir tek yolu vardır; tüm kötülüklerin nedeni olan sömürü sistemini, bütün pislikleri ile tarihe gömmek! Sömürünün olmadığı bir sistemi

devrimle kurmak!

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler!

1995 yılı yine daha önce yapıldığı gibi bu yılda rüşvet ve yolsuzluklarla dolu bir yıl oldu. Çünkü, kapitalist sömürü sistemi zaten rüşvet, yolsuzluk ve sömürü üzerine kuruludur, onun ayrılmaz yol arkadaşıdır. İktidara hangi burjuva partisi gelirse gelsin, bunların tüm yönetici bürokratları ve hakim sınıf tekelleri rüşvet ve yolsuzluk cenneti üzerine oturmaktadırlar. Bunların tamamı, boğazına kadar rüşvet ve yolsuzluğa batmışlardır. Onun için de bu yıl da egemenlerin zenginlik ve iktidar saltanatlarını sürdürmek için; ezilenlerin ezilmesi ve sömürülmesi; açlığa, sefalete, işsizliğe, hak ve özgürlüklerinin elden alınması, yoksulluğa itilmesi; faşist baskı ve yasaklara, faili meçhul cinayetlere, terör ve katliamlara maruz bırakılması yılı oldu.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler! Onun için diyoruz ki; işsizliğin, ekonomik krizin olmasını istemiyorsak; yolsuzluğun ve rüşvetin olmasını istemiyorsak; Kürt ulusunun özgürlüğünü ve ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini istiyorsak; grev ve toplu sözleşme hakkı istiyorsak; sınırsız örgütlenme hakkı istiyorsak; demokrasi ve özgürlük istiyorsak; demokratik halk devrimi ve sosyalizm için BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde örgütlenmekten başka bir yol yoktur!

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, tüm ezilenler size sesleniyoruz! Ve diyoruz ki; işçiler, emekçiler, devrimciler, her kriz döneminde çileleri çekmek istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Vurgun ve talan paketine karşı işçi, memur ve emekçilerin eylemlerinde haykırdığımız öfkemizi, kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır.

Bu sömürü sistemi devam ettiği sürece, hak ve özgürlüklere karşı baskıları, yeni baskıları izleyecektir. Görev, bu hak ve özgürlüklerin gasp edilmesinden kurtulmak için, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmaktır.

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan komünist toplumu kurma mücadelesine de şaşmadan yürüyecek tek güç BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır.

Onun içindir ki; bu bilinçle BOLŞEVİK PARTİ inşası mücadelesine omuz ver! Bu bilinçle BOLŞEVİK PARTİ saflarına katıl ki, bu sömürü sistemi, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin yükselen mücadelesi ile başlarına yıkılsın, katıl ki, zam-zulüm-sömürü-işkence ve faşizm son bulsun!

Kahrolsun sömürü düzeni!
Kahrolsun faşist Türk devleti!
Ya barbarlık ya Sosyalizm!
Yaşasın Bolşevik Parti!
Bolşevizm yenecektir!

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi ... PH
21.06.1995 ▲

İstanbul'u sel aldı... Doğal afet mi?. Sel kime, niye vurdu?

İstanbul'un çilekeş emekçileri, üç gün boyunca yeni bir çile daha çektiler. 8 Temmuz akşamı başlayan yoğun yağmur sele ve felakete dönüştü. Yoksul mahallelerde, yüzlerce ev ve işyeri sel suları altında kaldı. İki kişi öldü ve yüzlerce kişi evinden ve eşyasından oldu; milyarlara varan zarara uğradı.

Felaket; ev ve eşyalara verilen maddi zararla sınırlı değil ve olmayacak. Sel sularının çöp ve kanalizasyon sularıyla birleşip ortalığı kaplaması salgın hastalıkların da habercisidir. Su bulmakta zaten zorluk çeken yoksulların suları, uzun süre hiç akmayacağı gibi, salgın hastalıklar karşısında insanlar kaderiyle başbaşa bırakılacaklardır. Daha şimdiden, sular çekilse bile sokaklarda biriken pislikler, vücutlarda kaşıntı ve yaralara yolaçtı bile. Olan yine yoksul mahallelere ve emekçilerine oldu ve olacak.

Yoğun yağan yağmur, sel ve felakete yol açtı gibi görünse de, asıl sorun basit ve doğal sel olayından kaynaklanmadı. Çarpık kentleşme, alt yapının olmaması ya da olan alt yapının çok yetersiz olması asıl sebebinden dolayıdır ki, yağmur; fakir bıraktırılan semtlerde felakete dönüşmüştür. Yağmur suları; sele dönüşmeden, akacağı kanalizasyon kanallarını bulamadığından ya da olanlarda ise farenin bile geçemeyeceği büyüklükte olduğu için, sular birikmiş ve sele dönüşmek durumunda kalmıştır. Akacak kanalizasyon ve dere bulamayan, betonlaşma yüzünden sızacak toprak bulamayan yağmur suları, sele dönüştü. Zararı her olayda olduğu gibi, yine emekçiler gördü.

Evet, gerçek sorumlular her zamanki gibi, tam bir sorumsuzluk içindeydiler ve dışlarında sorumluyu bulmuşlardı bile: Yoğun yağmur ve sel! Sıkıştıklarında ise, inandırıcı olabilmek için de, belediye sorumluluğu hükümete, hükümet belediyelere, boyalı basın Kızılay'a yüklemeye çalışarak işin içinden sıyrılmaya çalıştı. Hepsi yine de ortak "suçlu"yu bulmuşlardı: suçlu olan, yoğun yağan yağmurdu! Öyle ya, yağmasaydı bunlar olmazdı! Sorumsuzluğun dahası da vardı: İstanbul sel suları altında kaldığı halde, Bakü'de gezide bulunan başbakan Çiller için sorun; haberinin olmaması gerektiği kadar önemsiz görülüyor. Kuzey Kürdistan'da felaketlere başbakanlık yapmış; köyleri, evleri, ormanları yakıp yüzbinlercesini evsiz ve yurtsuz bırakan, günde 40 kadar insanı öldüren bir faşist devletin başbakanı için selden iki yoksul kişinin ölmesinin, yüzlerce yoksulun evinin sular altında kalmasının ne gibi bir kıymeti-i harbiyesi olabilirdi ki? Kuzey Kürdistan'daki günlük felaketlere seyirci kalmak bir yana, "sınırötesi operasyon" adı verilen işgallerde, "yardım" adı altında MİT'in hizmeti için çalışan; İstanbul'daki felaket için "çadır isteyen olmadığı için vermedik, yasal izin ve emir olmadan yardım edemeyiz" diyebilen Kızılay gibi bir kurumdan başka ne beklenebilirdiki? Yerel hizmet denince belediyeleri arpalık olarak gören, seçimlerden seçimlere gözboyamak ve oy avlamak için, desinler türünden işler yapan belediye yönetimlerinin tam da bu günlerde, altyapı planlarını "10 yıl önce biz yapmıştık, ayrıca bu derelerin ıslahı gibi altyapı sorunu Devlet Su İşleri'nin (DSİ) görev alanı içinde" diyenlerden; bütün hepsinin bu alaycı tavırlarından başka ne beklenebilir ki? Açıklamalarda bulunanlar arasında, hakim sınıf patronları eksik kaldı. Onlar da ahkam kesecekti, dere ve nehirlere fabrika kurup akıttıkları zehirlerinin emekçilerin mahallelerine sel suları içinde nasıl ve neden ulaştığını anlatmayacak, herhalde "bürokrasi" teranelerini tekrarlayacaklardı. Hepsi ne derse desin, sonuçta ortak dedikleri bir şey vardı: 62 yıldan bu yana, bu mevsimde yağan yağmur suçlu idi!!!

İyi de, bu yağmur sadece yoksul bıraktırılmış semtlere mi yağdı? Acaba felaket bu semtlerin alt yapısının zenginlerin semtlerindeki gibi iyi yapılmamış olmasından kaynaklanmıyor mu? diye sorası geliyor insanın! Yoksa yoksul semtlere kötü kapli yağmur, zengin semtlere iyi kapli yağmur mu yağmıştı? Elbette hayır! Suç, ne yağmurun şiddetinde ve nede bu mevsimde yağmasında! Suç; bu düzenin, faşist TC devletinin ta kendisindedir!

Ülkemizde felakete dönüşen yağmur; Bangladeş, Hindistan ve Latin Amerika'da, geri bıraktırılmış bir dizi ülkede daha felaketlere yol açtı. Demek ki suç; faşist TC'nin de parçası olduğu kapitalist-emperyalist dünya sistemindedir. Kapitalist sistem, kâr uğruna dünyayı talan ediyor ve ekolojik dengesini bozuyor. Dünyanın akciğerleri sayılan Amazon ormanlarını altın arama amacıyla kesiyor, ozon tabakasının delinmesi denen olaya en büyük neden olan FCKW gazını kullanıyor, nehir ve denizleri radyasyon miktarı yüksek sanayi atıkları da dahil, birçok sanayi atığıyla sürekli öldürüyor ve sonuç olarak hiç de doğal olmayan çevre felaketlerinin biri diğeri izliyor artık. İstanbul'a yağan yağmur bu çerçevedeki bir felakettir.

Kapitalizmin kâr uğruna yol açtığı felaketler ise, zengin sınıfları değil; yoksulları, emekçileri vurmaktadır.

Ey selden zarar gören emekçiler!

Bu yağmurda da, gelecek olan yağmurlarda ve yağmur yağmadığı zamanlarda da, susuzluktan, kuraklıktan acıyı çekecek olan yine sizler olacaksınız! Halinize şükretmeyin. Şükrettikçe çünkü, hep daha beterini yaşayacaksınız. "Bize felaket olan yağmur, zenginlere neden felaket olmuyor?" diye bir sorun! Yeter artık çektiklerimiz deyip, mücadeleye sarılın! Sessiz kalmak, ölümlerden ölüm beğenmek demek olacaktır, bir avuç sömürücü/zengin; son damlasına kadar kanımızı emerek bize ölümü reva görmeye devam edecektir. Onun için isyan edin, kurtuluşunuz kendi elinizdedir.

Bu dünya, sömürücülerin değil, bizimdir. Sömürücülerin, dünyamızı talan ve mahvetmesine izin vermeyin.

Sel ve düzenin yarattığı felaketi fırsat bilip, timsah gözyaşları dökenler çoğalacak, seçim dönemi için ve seçim yaklaştıkça haklı taleplerinizi ufak-tefek göz boyamaya yarayan hizmetlerle, süslü ve içi boş vaadlerle sizleri kandırmaya gelenler çoğalacaktır. Seçim sonrasında ise, şimdiye kadar olduğu gibi, sizleri unutmuş olacaklarından emin olabilirsiniz! Artık bunlara aldanmayınız! Bir daha aldanmak istemiyorsanız, kurtuluş için DEVRİM mücadelesine sarılınız! Ya her yönüyle felaketler, bu köhnemiş düzen; ya da felaketlere, bu köhnemiş düzene son verecek olan işçi sınıfı önderliğindeki DEVRİM ve SOSYALİZM! Haydi devrim ve sosyalizm için, Bolşevik Parti bayrağı altında birleşmeye!

Felaket sel ile değil, kapitalizmle geliyor!

Temmuz 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye
Marmara Bölgesi

Ya faşizm-ya devrim! Yan faşizm-yan şoreş!
Ya barbarlık-ya Sosyalizm!
Yan barbari-yan Sosyalizm!

Bolşevik Parti; bu alternatiflerin gerçek savaşçısıdır! Seninle daha güçlü olması için, Bağış Kampanyasına katıl!

* Faşizmin zulmü altında inleyen; aç kalan, işten atılma tehdidiyle yaşayan, işsiz kalan, direniş dediğinde faşizmin saldırılarına uğrayan, yarını belirginsizleştirilen, örgütsüz bırakılan, sendikası tarafından ihnetlere uğratılan işçi-emekçi arkadaş!

* Ulusal zulüm altında inim inim inletilen, zoraki göçe tabi tutulup, sefaletle yüzyüze bırakılan Kürt işçisi-emekçisi arkadaş!

* Hergün hayatı biraz daha çekilmez hale getiren, kapitalist zamlar altında "yaşanamaz düzey"lerde çile çeken arkadaş!

* Eğitimde fırsat eşitsizliğini yaşamak zorunda bırakılan genç arkadaş!

* Sağlığı olmayan allah'a emanet edilerek ölümle cebelleşen yoksul arkadaş!

* "Yeter artık" dediğinde gözaltına alınıp, karakollarda işkence altına alınan, direnen arkadaş!

* Para, ev, tatil, yiyecek-giyecek denince reklamları ve vitrinleri ibretle izlemek zorunda bırakılan ezilen arkadaş!

* Sınıfsal, ulusal ve cinsel tacizle hayatı çekilmez hale getirilmiş emekçi kadın arkadaş!

* Türk-müslüman ve sünni değil de diğer milliyet, din ve mezhepten olduğu için baskı altında tutulan işçi-emekçi arkadaş!

* Devrim ve sosyalizm uğrunda hapis veya ölüm pahasına mücadele eden devrimci arkadaş!

Seni Bolşevik bir devrim kurtarabilir! Bolşevik bir devrime, ancak ve ancak, Bolşevik Partin öncülük edebilir! Bu kapitalist cehennem düzeninden kurtuluşun biricik umudu ve yolu; işçi sınıfı öncülüğündeki Bolşevik devrim ve Bolşevik Parti'dedir! Bu faşist diktatörlüğün tepesine bir balyoz gibi inip O'nu paramparça etmesi için Parti'ye BAĞIŞ VER!

Bolşevik Parti'ye para ve değerli eşya bağışında bulun! Bolşevik Parti'nin açtığı Bağış Kampanyasına katkıda bulun, destek ver!

Bolşevik Parti'nin görüşlerini incele, ilişki kur ve saflarında örgütlen!

Bolşevik Parti'yi kendi partin olarak kavra ve O'na güç ver!

Vardık, varız ve varolacağız!

Yaşasın Parti, yaşasın devrim ve Sosyalizm!

Geliyor-gelecek, Bolşevizm yenecek!

15 Temmuz 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Marmara Bölgesi

PKK'lı tutsaklar açlık grevinde...

14 Temmuz 1995 tarihinde Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde cezaevlerinde bulunan, onbini aşkın PKK'lı tutsak açlık grevine başladı.

Açlık grevinin talepleri şunlardır: "Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın durdurulması, Kürt sorununa siyasi çözüm bulunması, Cenevre sözleşmesinin uygulanması" talepleri ile açlık grevine başlandı. İçeride yürütülen açlık grevi, dışarıda da bir dizi yerde başlatılan açlık grevleri ile destekleniyor. Diyarbakır YDH il binasında, Adana HADEP il binasında, Malatya, İzmir, İstanbul Bahçelievler, Ümraniye HADEP parti binalarında açlık grevlerine başlanıldı. BSP İstanbul il binasında da açlık grevine başlandı. Bugün bu açlık grevleri devam ediyor. Önümüzdeki dönemde, açlık grevleri daha da yaygınlaşacaktır.

Açlık grevi ilk kurbanını verdi. Yozgat cezaevinde, açlık grevinin 10. gününde Fesih Beyazçiçek adlı tutsak mide kanaması geçirerek öldü. Fesih Beyazçiçek'in katili faşist devlettir. Mide kanaması geçiren tutsağa saatlerce müdahale yapılmamıştır. İş işten geçtikten sonra, tutsak hastaneye kaldırılmış, fakat yolda hayatını kaybetmiştir. Çeşitli cezaevlerinde bulunan, bir dizi devrimci tutsakta, süreli açlık grevlerine yatarak, PKK'lı tutsakların açlık grevlerini desteklemektedir.

Faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı, ulusal kurtuluş hareketinin önderi PKK'ya karşı, gerici, haksız, kirli bir savaş yürütüyor. Kirli savaş 95 yılı içerisinde daha da tırmandırıldı. Bu savaşta faşist devlet kural tanımıyor. Ordusu, polisi, özel timi, korucusu, kontracısı, iti ve MİT'iyle barbarca saldırıyor. Yerleşim alanları bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor. Yüzbinlerce Kürt emekçisi yerinden, yurdundan göç ettiriliyor. Göç etmek istemeyenler öldürülüyor. Ormanlar yakılıyor, "faili belli" cinayetler işleniyor. Ölü ele geçirilen gerillalara işkence yapılıyor, parmakları, kulakları kesiliyor, gerilla kadınlara tecavüz ediliyor. Sağ yakalanan gerilla anında öldürülüyor. Kirli savaş Güney Kürdistan işgali ile "TC sınırları" dışında da sürdürülüyor. Hakim sınıfların "askeri çözüm" yanlısı

olan kesimi savaşı sürdürmeye çalışıyor.

PKK ise "savaşın durmasını", "siyasi çözüm" istiyor. PKK savaşı "siyasi çözüm" için sürdürüyor. Savaş hala sürüyorsa, bu PKK savaşı sonuna kadar sürdürmek istediği için değil, faşist devlet PKK ile anlaşmaya, görüşmeye yanaşmadığı içindir. PKK'nın istediği "siyasi çözüm" gerçekleşmesi şartlarında, Kuzey Kürdistan'da akan kanı durduracak, ama gerçek çözümü getirmeyecektir. Bu düzen içi bir çözüm olacaktır. Kötü çözümler içerisinde, kötünün iyisi olacaktır. "Siyasi çözüm" akan kanı durduracaktır, ama gerçek çözüm olmayacaktır. Gerçek çözüm, Kuzey Kürdistan'na özgürlük, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kullanabileceği şartları yaratmaktan geçmektedir. Bunun için ise faşist Türk devletinin, işçi sınıfı önderliğinde devrim ile yıkılması gereklidir. Bu olmadan hiçbir çözüm kalıcı ve gerçek çözüm olmayacaktır. Gerçek çözüm için savaşmayan devrimci değil, milliyetçi ve reformisttir. Bu nedenle biz Bolşeviklerin "siyasi çözüm"ü savunma ya da destekleme diye bir sorunumuz yoktur, olamaz. Biz düzen içi çözümler için değil, kalıcı ve gerçek çözümler için mücadele ediyoruz. Bunun adı da devrim ve sosyalizm mücadelesidir.

AÇLIK GREVİNE KARŞI TAVRIMIZ NE OLMALIDIR?

PKK'lı tutsakların açlık grevine, yukarıda açıklanan gerçekleri temel alarak yaklaşmalıyız. "Kirli savaşın durması", "Kürt sorunun siyasi yol ile çözülmesi" biz Bolşeviklerin savunduğu ya da desteklediği talepler değildir. Uğrunda mücadele edilmesi gerekli olanın ne olması gerektiğini anlattık. Hal böyleyse, bu esas talepler için yürütülen açlık grevini destekleyemeyiz, desteklememeliyiz. Kötüler içinde, kötünün iyisi için mücadele bizim mücadelemiz değildir. Doğru ve komünist tavır bunu gerektirir. Varsın kimi "komünist" gruplar, ulusal kurtuluş hareketinin kuyruğunda yeralarak, desteklesin. Bunların "komünistliği" özde değil, laftadır.

Kürt ulusundan işçiler, emekçiler Kuzey Kürdistan'da gerçek çözüm için mücadele eden Bolşevik Parti saflarında yerlerini almalı, milliyetçiliğin, reformizmin alternatifi olan Bolşevizmi güçlendirmelidirler. Tek alternatif budur.

Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliğinin tek yolu devrimdir!

27.7.95 ▲

... dan bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu.

Sibel Yalçın uğurlandı...

Bütün faşist engellemeler aşılarak, Sibel Yalçın arkadaşın cenazesine sahip çıkıldı ve devrimci bir gösteriyle uğurlandı.

Sabahın erken saatlerinde, faşist polis, cenaze yürüyüşüne katılımı engellemek için, kontrollerde bulundu; kimini geri çevirdi, kimini gözaltına aldı. Tam olarak bilmesek de, geri çevrilen ve gözaltına alınanların sayısı, birkaç 100'ü buldu sanırız.

Buna rağmen, Sibel Yalçın çeşitli gruplardan yaklaşık 5000 kişinin katıldığı bir gösteri eşliğinde toprağa verildi. BP'li birçok yoldaş da engellenenler arasındaydı. Cem Evi'ne girebilenler olarak da, üzerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür! BOLŞEVİK PARTİ" yazılı ve Orak-Çekiç amblemi çizili pankart hazırlayarak yürüdük. Yürüyüş yolunda yazılama da yaptık.

Eylem dönüşünü gören polisler, süratle yolları kesmeye ve gösteriye katılanları gözaltına almaya ya da saldırmaya hazırlanıyordu. Zaten uzaktan da olsa panzerler, sivil ve resmi ekipler ve havadan da bir helikopter gösteriyi izliyordu, hazır bekliyorlardı. Saldırının olması kimseyi korkutmuyordu.

Çünkü yürüyüşe katılanlar saldırının olması durumunda, saldırı olasılığına rağmen oradaydılar. Bunu faşistler de biliyor ve kararlı kitle karşısında bu yüzden de çekiniyorlardı. Gösteri esnasında değil, dağılırken saldırabilecekleri belliydi, normaldı.

Faşist devlet terörünün dizboyuna çıkarıldığı günlerde, devrim şehitlerine sahip çıkmak ve mücadeleyi daha da yükseltmeyi haykırmak gerekiyordu ve bu yapıldı.

Devrimciler ölür, devrim sürer!

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Haziran 1995 ▲

İstanbul'dan bir grup BOLŞEVİK PARTİ taraftarı

GÖZALTINDA KAYBEDİLİP KATLEDİLENLERİN FAİLİ BULUNDU!

Adı: Polis/Kontr-Gerilla

Soyadı: Faşist

Adresi: TC Devleti

Kayıpların Hesabını Soracağız!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
YA FAŞİZM-YA DEVRİM!

BOLŞEVİK PARTİ

Marmara Bölgesi

İstanbul'da Sivas katliamını protesto eylemi...

Sivas katliamının sorumluları bir kez daha onbinlerce gösterici tarafından protesto edildi. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak otelinde 37 insan şeriatçı yobazlar tarafından herkesin gözü önünde ateşler içinde katledildi.

Katliamın sorumluları sadece bu şeriatçı dinciler değildi, onlarla birlikte devlet ve kurumlarıydı. Saatlerce hiçbir müdahalede bulunulmadı, katliam seyredildi. Şeriatçılar istediklerini rahatça yapıyorlardı. Televizyonda ve basında çok açık vahşetin düzenleyicileri ve uygulayıcıları ortaya çıkmasına rağmen, suçlu ve sorumlu başka yerde arandı; ateşler içinde yanıp can verenler ve zorlukla ölümden kurtulanlar arasından arandı. Gerçek suçlular bir anda yokolup gittiler. Katliama saatlerce seyirci kalan devlet, bölgede hiçbir müdahalede bulunmayan resmi güçler ve eylemi uygulayan şeriatçı dinci güçler olaydan "suçsuz" olarak sıyrıldılar. Daha ne oyunlar, ne demagojiler yaşandı olaya ilişkin.

2 Temmuz 95, işte bu katliamın 2. yıl dönümüdür. İstanbul'da da bu vahşet protesto edildi. İstanbul'un çeşitli bölgelerinden gelen onbinlerce insanın katıldığı yürüyüş ve miting yapıldı. Eylemde birçok çevreden siyasi yapıdan insan vardı. Ağırlıkta olan, eylemde ağırlıklı göze çarpan devrimci gruplardı. Yürüyüşte gruplar kendi bloklarını oluşturarak yürüdü. Eylemin başını çeken, konuşmaları yapanlar Alevi kuruluşları, reformist çevrelerdi. Konuşmalarda dikkati çeken Alevilere yönelik baskılar, Alevi hakları gibi içerikli talepleri oluşturan konuşmalardı. Katliamın esas sorumlusunun devlet olması gerçeği gözardı edildi; şeriatı protesto etme esas hale geldi.

Dinin her türlüsüne karşı çıkılması yerine, Aleviliğin propagandası yapıldı.

Bolşevikler de ayrı bir blok kurarak eyleme katıldılar. Sivas katliamına ilişkin pankart, bildiri ve kuşlamalarla eylemde yer aldılar. Eylem boyunca disiplinli bir şekilde gür bir sesle doğru düşünceleri, sloganları haykırdılar. Bu olumluluğa rağmen, illegaliteye yeteri derecede önem verilmemiş olması, kitle katılımının az olması önemli eksikliklerdi.

"Köy Koruculuğu" sistemi şimdi de Çukurova'da...

Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, faşist TC devletinin kullandığı en etkin önlemlerden biri köy koruculuğu sistemidir.

Ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, binlerce Kürt silahlandırılmış, maaş verilmiştir. Süreç içerisinde faşist devlet köy koruculuğu sistemini iyice geliştirmiştir. Şu anda 60 bin civarında köy korucusu olduğu söylenmektedir. Köy korucuları operasyonlarda en önde yürümekte, PKK ve PKK'yı destekleyen Kürt yığınlarına karşı, faşist devletin yanında savaşmaktadırlar. Faşist devlet Kürdü Kürde kırdırma siyaseti uygulamaktadır. PKK ise devletin bu uygulamasına karşı, köy koruculuğu sistemini hedef almış, korucu köylerini hedef alan eylemler yapmış, yapmaktadır. Yer yer de köy korucuları için af çıkarmış ya da verilen süreler içinde silah bırakan köy korucularını affedeceğini açıklamıştır. Fakat bütün bunlar köy koruculuğu sistemini çökertememiştir. Faşist devlet gittikçe köy koruculuğu sistemini geliştirmektedir. Bu sistem şimdi de Çukurova'da yerleştirilmeye çalışılmaktadır.

26 Mayıs'ta içişleri bakanı N. Menteşe başkanlığında, Adana, Hatay, Malatya, Mersin, Antep, Maraş valileri, emniyet müdürleri, jandarma komutanları toplanarak, bu sorunu görüşmüşlerdir. Bu toplantı sonrası ilk planda Hatay köylerinde 300 kişi korucu yapılmıştır. Şimdi Mersin köylerinde de bu uygulamaya başlanmış, ilk planda 20 kişi köy korucusu yapılmıştır. Önümüzdeki dönemde bu uygulama yaygınlaştırılacaktır. Ayrıca faşist devletin Çukurova illerini Olağanüstü Hal kapsamına alma planları da var. Çukurova'da köy korucusu yapılan kişiler Türk kökenli, MHP taraftarıdır. Çukurova'da çeşitli ulus ve milliyetlerden insanlar yaşamaktadır. Yoğun olarak Arap milliyeti, Kuzey Kürdistan'da yaşanan göç sonucu yoğun bir Kürt nüfusu ve Türk ulusunu sayabiliriz. Özellikle Hatay'da köy koruculuğunun yerleştirilmesinin amacı, burada yoğun olarak yaşayan Arap milliyetinin sosyal ve ulusal kurtuluş bilincinin gelişmesini engellemeye yöneliktir. Faşist devlet geleceğe yönelik planlar yapmaktadır. Bu planlarda faşist devletin çöküşünü engelleyemeyecektir. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler birleşecek, bu da faşist devletin sonu olacaktır. Bunu iyi bilen devlet Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan uluslar ve milliyetler arasındaki ayrılıkları körüklemekte, mezhep ayrılıklarını körüklemekte, böl, parçala, yönet politikası ile ömürünü uzatmaktadır. Köy koruculuğu sistemi de faşist devleti çöküşten kurtaramayacaktır.

Yaşasın çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

27.7.1995... ▲

...dan bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucusu

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Bolşevik Mücadelemizde Yaşıyor! *Umut İsyanda! Kurtuluş Devrim'de, Sosyalizm'de!*
BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

İşçi Arkadaş! Mücadeleni Kendi Eline Al! SendikaBürokrasisinden Bağımsız, İşletmelerdeki İşçiler Tarafından Seçilen ve Sürekliliği Sağlanmış GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİ'ni kur!
BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

SİVAS'IN KATİLİ FAŞİST TC DEVLETİ'DİR!
SİVAS'IN HESABI DEVRİMLE SORULCAK, KATLİAMLAR SON BULACAKTIR!
YA FAŞİZM-YA DEVRİM!
YA BARBARLIK-YA SOSYALİZM!
Marmara Bölgesi
BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye

Sibel Yalçın'ların Katledilmesi Devrimi Engelleyemez!
Bir Ölür, Bin Doğarız!
Devrim Şehitleri Ölmüsüzdür
BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

Faşist Katilleri Ve Diktatörlüklerini Hakettikleri Yere; Tarihin Çöplüğüne Gömeceğiz!
Yaşasın Devrim-Sosyalizm!
BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

2 Temmuz 1995, Sivas Katliamının İkinci Yıldönümüdür! Sivas Ve Gazi Katliamlarının Bir Daha Olmasını İSTEMİYORSAN; Devrim'in Ve Sosyalizm'in Olmasını İstemeli, Örgütlenmelisin!
Marmara Bölgesi
BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye

İstanbul'da yoğun kuşlama

Son dönemlerde faşist TC devletinin toplumun her kesimine yönelik fiili saldırılarında gündeme gelen belirgin bir artış üzerine, Bolşevikler bu saldırıları teşhir eden, kitleleri devrim ve Sosyalizm mücadelesine çağıran 8 çeşit kuşlama çıkararak binlerce adet dağıttılar. Bir çok semtte yapılan bu çalışma büyük ilgi gördü. Bu kuşlamanın dışında, Bağış Kampanyasına ilişkin olarak çıkarılan kuşlamalardan da binlercesi dağıtıldı.

10 Ağustos 1995, İstanbul ▲

Bir grup BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarı

Bir gezi haberi

9 Temmuz 1995'de, 300 dolayında kişinin katıldığı, devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşuyla başlatılan bir gezi yaptık. Sabah saat 10.00'dan-17.00'-ye kadar süren gezi büyük beğeni kazanarak sona erdi.

Sabahın erken saatlerinde sellerin akmasına neden olan yağışlı hava, gezimize katılımın yarıyarıya azalmasına yol açtı. Bazı bölgelerden gelen arkadaşların ve özellikle de çocukların yağmura ve sele aldırmayarak katılması çok sevindiriciydi. Gezi yerinde de yer yer yoğun yağmur yağdı ancak, katılanlar geziyi, yerler ıslak olmasına rağmen, sonuna kadar ayakta ilgiyle izlediler.

Yağmur nedeniyle; gecikme ve programın sunulmasında aksaklıkların olması bazı arkadaşları üzdü, yağmurlu havada gezinin yapılmasının iyi olmadığı düşüncelerinin oluşmasına neden oldu. Programın akışının –bir dizi aksaklık ve eksikliğe rağmen– yoluna sokulmasından sonra, coşku sürekli arttı. Bu, şartların olumsuzluğuna rağmen, istendiğinde, başarının bizim elimizde olduğunu ve olumsuzlukların, karamsarlığa kapılmadan aşılabileceğini gösterdi.

Gezide iki müzik grupu vardı. Bir grup da gelemedi. Bir "ünlü" halk ozanı ve yerel düzeyde devrimci şarkılar söyleyen arkadaşlar vardı. Skeç, folklor ve halk halayı vardı. Program içinde şiirler de okundu. Bolşevik Kadınlar yazısı okundu. Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye Merkezi Kadın Komisyonu ve Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye Marmara Bölgesi'nin de mesajları olmak üzere; devrimci gruplardan, çevrelerden ve bir dernekten toplam 9 mesaj geldi ve hepsi okundu.

Gezilerde ilk olarak bizlerin yaptığını düşündüğümüz, adına "podyum sohbeti" dediğimiz ve sorulan sorulara cevaplarla Bolşeviklerin görüşlerini açıklayan üç yoldaşın katıldığı, bir saat süreli, çok beğenilen bir program yapıldı.

Üzerinde numaralar bulunan Gofret satışı ertesinde, 12 kişiye verilmek üzere, gofret üzerindeki numaraları çıkan arkadaşlara kitap hediye edildi. Ayrıca, 30 adet "Biz Kimiz?" broşürümüz dağıtıldı.

Halayın ardından, Avusturya İşçi Marşı'nın hep birlikte söylenmesi, sloganların haykırılması ve Kürtçe olarak okunan devrim andıyla gezi, olaysız sona erdi. Genel olarak gezi, yoldaşlarımız ve katılanlar açısından başarılı bulundu, moral ve kendine güveni arttırdı, Parti'mizin propagandası yapıldı.

Yaşasın Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye!

Geliyor-gelecek, Bolşevizm yenecek!

10 Temmuz 1995 ▲

Geziye sunulan mesajlar

Faşist Türk devletinin, devrimci-demokrat, yurtseverlere ve komünistlere saldırılarını her geçen gün daha da yoğunlaştırdığı günümüzde, sizlerin her şeye rağmen "biz de varız" diyerek sürdürdüğünüz sınıfsız sömürüsüz YENİ BİR DÜNYA yaratma yolundaki mücadelenizin bir parçası olarak düzenlemiş olduğunuz DOSTLUĞA MERHABA gezinize katılan tüm arkadaşları, Bolşevik duygularla selamlıyoruz.

Bizler, erkek egemenliğine, erkek şovenizmine karşı tutarlı bir mücadele verilmeden, emperyalizme, faşizme karşı verilen mücadelenin tam olmayacağı bilinci ile tüm emekçi kadınları, KOMÜNİST KADIN HAREKETİ yaratma yolundaki mücadelemize davet ediyoruz.

Kahrolsun erkek egemenliği, erkek şovenizmi de demek olan emperyalizm!

Kadının kurtuluşu için de tek yol devrim!

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
MERKEZİ KADIN KOMİSYONU

Yoldaşlar!

İşçi sınıfına ve ezilen halk yığınlarına karşı faşist baskı ve şiddetin yoğunlaştığı günümüzde, işçi sınıfının temel sorunu; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış, Bolşevizm şiarını bayrağına yazan ve sınıfı kucaklayan bir Bolşevik Parti'nin örgütlenmesidir. Çünkü bu sınıfın geleceğinin teminatı komünizm uğruna mücadelenin biricik yoludur.

"Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye" kendine Marksizm-Leninizmi rehber edinen, Marx-Engels-Lenin ve Stalin yoldaşın düşünceleriyle sınıfı kucaklamayı hedefleyen bir partidir.

Bolşevizm şiarıyla işçi sınıfını, tüm halkları selamlıyoruz.

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Marmara Bölgesi

Tunceli Dernekleri'nde açlık grevleri ve basın açıklaması

Son dönemlerde Dersim'e yönelik köy yakma-köy yıkmanın yoğun olarak yeniden gündeme gelmesi ve özel timlerin Dersim il merkezinde estirdiği terör üzerine Tuncelilerin dernekleri Temmuz sonuna doğru harekete geçti.

Hemen hemen tüm illerdeki Tuncelilelerin dernekleri peşpeşe, süreli ve dönüşümlü açlık grevlerini başlattı. İstanbul şubeleri ise, yaklaşık 300 kişinin bir basın açıklamasıyla açlık grevlerini bitirdi. Kartal Tunceliler Derneği'nde yapılan açlık grevine kimi Bolşevikler de katıldılar. Özellikle geceleri yapılan tartışmalarda etkinlik sağladılar ve Marksist-Leninist düşünceleri hakim kılmaya çalıştılar. Açlık grevi süresince "Dersim bölgeciliği"ne dikkat çekilerek, Dersim'de yaşananların Kuzey Kürdistan'da yaşananların bir parçası ve devamı olduğu vurgulandı ve hakim kılındı.

Açlık grevi süresince giderek artan bir ilgi sözkonusuydu ve açlık grevini ziyaret edenlerin sayısı kabarıklaşıyordu. Çeşitli kurum ve kuruluşlar da destek amacıyla geliyorlardı. Bu arada CHP Kartal İlçe Başkanlığı da gelerek açlık grevini ziyaret etti. Esasta Bolşeviklerin teşhir konuşmaları kitlenin de desteğini aldı ve katliamcı ve "destekçi" parti oldukları konusunda CHP tecrit edildi. Geldiklerine pişman bir vaziyette çekip gittiler. Gerek açlık grevinin ve gerekse "basın açıklaması"na katılımın yüksekliği ve coşkunluğu bakımından Kartal'daki açlık grevinin İstanbul genelindeki Tuncelilerin diğer derneklerinden hem içerik ve hem de katılım bakımından daha iyi olduğu bilgisi geldi.

İstanbul, Ağustos 1995 ▲

Bir BOLŞEVİK PARTİZAN okuru

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

5. Şampiyonên bindestkirina milli û hevbeşen sucên wan

Li welatê me şampiyonên esas yên bindestkirina milli, bûrjûvaziya mezin ya Tirk ya biwesfên komprador û çîna axên erdan e. Emperyalîzma AY, alîkariya polîtîka van ya birdestkirina mîllî û ya nijadperestiyê dike û wê kişkiş dike. Lê belê bûrjûvaziya navçe ya Tirk, ku xwedi karekterê millî ye jî, xwe bejdarî eynî sûcê dike, ango bejdarî bindestkirina millî, bi medodên hîn zirav û hîn dizî ve. Bi gotina hevrê Lenîn ev:

"Weke di hemû meselan de, di mesela zimanen de jî [ji xwe di her herêma mesela millî de] ku destekî xwe (eşkere) dirêjî demokrasiyê dike û destê xwe yê din (li paş xwe) dirêjî paşverû û ajanên polîsan dike, weke bazirganên dereket dike."

Li hemû oportunistên me; Doğan Avcıoğlu, Ecevit, Mihri Belli, H. Kıvılcımlı binêhirin! Çawa li vê raveya Lenîn tên. Evana, li alîkî dijî darê destê îktidarê yê feodal, dibêjin ku ewê bi tu kêrêkî neyê derdikevin, li aliyê din nikarine xwe ji tevsiyekirina metodên bindeskirina netewî yên hîn ziraf û kubar bigrin. Doğan Avcıoğlu baş têgihêştiye darê feodalê, zilmên komandoyan yên har û fanetîk yên ku şovenên Tirk jî cesaret bikin, biparêzin, bi tefriqa xwe ya erjeng di bin sernivîsara "Bir Komando Anlatıyor" (Devrim Gazetesi) de, xwest wan biparêze. Vê zile weha diparêze:

"Jinan leşker tevdidin. Di tevdana jinan de dedektor tê bikarinîn. Ev ne raste, ku bê axan, gundî li ber çavên herkesî tên lêdan. Îdiayên, tazîkirin û bi hev re li erdê danxuşandin, bê esil e. Lê belê talîma rûne - rabe hatiye kirin. L ê belê li hinek ciyan ku çek û kaçxen kanûnê nehatine teslîm kirin, ev însanên bişik û jinên wan bi tehdîta tazîkirin û teşîrkirinê ve hatine tirsandin (ku riyeke bi tîn e) rast e. Lê belê bê tehdîtê tiştekî din nehatiye kirin."

Li cem vê şovenîzma hov û şirigiya sucê erjeng yê D. Avcıoğlu û yên weke wî, M. Belli û yên weke wî, hîn bi dizî (lê belê cardin jî eşkere ye) ala netewekariya Tirk (ya netewekariyeke ku dixwaze Marksizm-Leninizmê bi maske bike) bi hemû hebûna xwe bilind digre û wê weke "erka sosyalistan ya dîrokî" dihesibînin. M. Belli ku di faşizma nijadperest-Turanista Turkeş de jî aliyên erênî dibîne, di mesela Kurdan de weha dibêje:

"Me bêlî kir ku em ji bo civakên aktif û bi taybetî jî ji bo Kurdan perwerdekirina bi zimanê zikmakî û çandî, di komereke merkezî, laîk û şoreşger de, di birêvebirina perwerdekirinê de bu dibînin...

Biratiya di navbera Tirk û Kurdan de, ku ew digêhêje rîçên dîrokî, li Tirkiyê yekitiya netewî, bi kîjan awayî be jî, yekitiya erdê Tirkiyê were baltekirin, him digêhêje akamên dijî berjewendiya Tirkan, him jî ya Karden û li vê herêma dinê rewşa emperyalîzmê xurt dike". (bmx).

Ma ev ne şovenîzma serdest bi xwe ye? Di gotinê de aliyê wekheviya milliyettan e, bi rastî imtiyaza dewlet çêkirinê demokratik yên weke "yekitiya netewî", "yekitiya erdê" ve ji holê radike, ma ev ne bi terzê herî adi ye, ku parastina newekheviya navberan milliyetan û imtiyazên burjuva Tirk kirin e? Sosyalîst, ji bo lehê kîjan netewê be bila be dijî îmtiyazeke herî biçkbe jî û yê newekheviyê ne. Lê belê li Tirkiyê, heta îro dewleta netewî çêkirin îtiyaza netewekê, ya netewa Tirk e û ew rewşa îro jî wisa ye. Em komunîst weke tu îmtiyazekê naparêzin. Mafê dewlet çêkirina netewa Kurd bi hêza me ya hebûyî biparêzin û diparêzin. Giramiyan ji vî mafî re heye; em, piştgiriya rewşa biîmtiyaz ya Tirkan li ser Kurdan (û li ser milliyetên din jî) nakin, em girseyan hînî bêşik pejirandina vî mafî dikin, dînî redkirina mafê dewlet çêkirinê di bin îmtiyazên yekdestiya netewekê de, kidin. Hevrê Lenin wisa dibêje:

Dûmahik Hêye

GENÇLİK GELECEKTİR!
GELECEK SOSYALİZMDE!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

BOLŞEVİK GENÇLİK